

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 78

I Legislatura

Any 1981

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 31

tinguda el dia 11 de novembre de 1981

Sessió Plenària núm. 32

tinguda el dia 11 de novembre de 1981

SUMARI

Sessió Plenària núm. 31. S'obre la sessió a tres quarts de cinc de la tarda, sota la presidència de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, acompanyada dels altres membres de la Mesa.

Atès el caràcter secret de la sessió, no se'n fa pública la transcripció. S'aixeca la sessió quan manquen cinc minuts per a tres quarts de sis de la tarda.

Sessió Plenària núm. 32. S'obre la sessió a tres quarts i dos minuts de sis de la tarda, sota la Presidència de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, acompanyada del Vice-President Segon, I. Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, I. Sr. Ramon Camp i Batalla; Segon, I. Sr. Felip Lorda; Tercer, I. Sr. Enric Manuel-Rimbau, i Quart, I. Sr. Ramon Espasa.

La I. Sra. Vice-presidenta primera anuncia una modificació en l'ordre del dia. Admès a tràmit per la Mesa l'escrit presentat per una desena part dels Diputats del G. p. de Convergència i Unió sol·licitant que el Dictamen aprovat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana i les esmenes reservades per a defensar en el Ple sobre el Projecte de Llei de Fundacions Privades Catalanes siguin tramesos al Consell Consultiu de la Generalitat, es considera alterat l'ordre del dia (p. 2143).

Tenint en compte que als efectes de debat s'acumulen les dues mocions presentades pel G. Socialista i pel G. p. del PSUC, la I. Sra. Vice-presidenta Primera proposa d'alterar l'ordre del dia i de fer que el punt 5 passi a punt 3, el número 3 a número 4, i el número 4 a número 5, la qual cosa s'accepta per assentiment (p. 2143).

Es passa a la discussió dels punts primer i segon, que són la **Moció subsegüent a la Interpellació sobre actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional**, i la **Moció subsegüent a la Interpellació sobre el traspàs del servei de la Filmoteca Nacional**. Per a la defensa de la primera té la paraula el Diputat I. Sr. Lluís Armet, del G. Socialista (p. 2143). Per a defensar la segona pren la paraula la Diputada I Sra. M. Dolors Calvet, del G. p. del PSUC (p. 2144).

Intervé el Diputat I. Sr. Colomines per defensar les esmenes presentades pel G.p. de Convergència i Unió a ambdues mocions (p. 2145).

- Per a fixar les posicions de llurs Grups respectius, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Albert Planasdemunt, del G. p. de Centristes (p. 2146) i Francesc Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2146). Per a l'acceptació o no de les esmenes presentades, intervenen el Diputat I. Sr. Lluís Armet pel G. Socialista (p. 2147), i la Diputada I. Sra. M. Dolors Calvet pel G. p. del PSUC (p. 2148). L'I. Sr. Secretari Primer llegeix la **moció** presentada pel G. Socialista amb les esmenes incorporades (p. 2148). Els Portaveus dels G. p. Socialista, de Convergència i Unió i de Centristes intervenen per qüestions d'ordre (p. 2148).
- Es vota l'**apartat primer** de la **moció**, que és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2148). Tot seguit l'I. Sr. Secretari Primer llegeix la **primera part del punt segon de la moció**, la qual és aprovada també per la unanimitat dels presents (p. 2148). Havent llegit l'I. Sr. Secretari Primer la **segona part del punt segon**, es passa a votació i aquesta dóna un empat amb 53 vots a favor i 53 en contra, per la qual cosa cal anar a una nova votació en què l'empat es repeteix (p. 2148).
- Atesa la situació i el que diu l'article 81.1 del Reglament, la I. Sra. Vice-presidenta Primera suspèn la sessió a dos quarts i tres minuts de set de la tarda. La sessió es reprèn a dos quarts i dotze minuts (p. 2149). Es posa novament a votació la **segona part del punt segon de la moció** del G. Socialista, la qual és rebutjada per 52 vots a favor, 53 en contra i 16 abstencions (p. 2149).
- Intervé el Diputat I. Sr. Rafael Ribó, del G. p. del PSUC, per manifestar que creu que hi ha hagut un error en el recompte de vots (p. 2149). La I. Sra. Vice-presidenta Primera li respon negativament i el Diputat I. Sr. Ribó anuncia la retirada del **primer punt de la moció** del G. p. del PSUC. Es posa a votació l'**apartat segon** de la dita **moció**, que és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2149). El **punt tercer** s'aprova també per unanimitat (p. 2149).
- Es passa al **punt tercer de l'ordre del dia**, que són les **Mocions subsegüents a les Interpellacions sobre l'actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa a la censura, la programació i la selecció de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat**, presentades pels G. p. Socialista i del PSUC. Per a la defensa de la primera, té la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2149). Defensa la segona el Diputat I. Sr. Antoni Lucchetti (p. 2150). Per a defensar les esmenes presentades pel G. p. de Centristes, té la paraula l'I. Diputat Sr. Albert Planasdemunt (p. 2151). Per a fixar la posició del G. p. d'Esquerra Republicana intervé el Diputat I. Sr. Vicens (p. 2152), i per a fixar la del G. p. de Convergència i Unió, el Diputat I. Sr. Camps i Rovira (p. 2153). Li repliquen els Diputats I. Srs. Martín i Toval (p. 2154), i Rafael Ribó (p. 2155).
- L'I. Sr. Secretari Primer, a petició dels Portaveus socialista i comunista, dóna lectura a la resolució de la Mesa pel que fa al recurs presentat pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2155). Té la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval per a dir si el G. Socialista accepta l'esmena del G. p. de Centristes (p. 2155). El Diputat I. Sr. Macià Alavedra té la paraula per una qüestió d'ordre (p. 2155) i li respon el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2156). L'I. Sr. Secretari Primer procedeix a la lectura del **primer apartat de la moció presentada pel G. Socialista** (p. 2156). Posat a votació, és aprovat per 68 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.
- El **segon apartat** s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2156). El Diputat I. Sr. Ribó manifesta que la **moció presentada pel G. p. del PSUC** l'entenen decaiguda en haver-se aprovat la del G. Socialista (p. 2156).
- El següent punt de l'ordre del dia és la **interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un programa per a millorar l'eficàcia i la productivitat de la funció pública**. Per a defensar-la té la paraula el Diputat I. Sr. Lluís A. García, del G. Socialista (p. 2156). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2156). Intervenen novament el Diputat I. Sr. García (p. 2157) i l'H. Sr. Conseller (p. 2157).
- Es passa a l'ulterior punt de l'ordre del dia, que el constitueix la **interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances sobre l'incompliment de la Resolució Quarta del Pla d'Actuació Econòmica de la Generalitat**. Per al torn d'exposició, pren la paraula el Diputat I. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2157). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2159). Intervenen en sengles torns de rèplica l'I. Sr. Diputat interpellant (p. 2160) i l'H. Sr. Conseller (p. 2161).
- El punt següent de l'ordre del dia és la **interpellació al Consell Executiu sobre la reglamentació dels criteris de distribució dels fons continguts en els conceptes previstos en el Capítol IV del Pressupost de la Generalitat**, que és exposada pel Diputat I. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2162). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2163). Intervenen en sengles torns de rèplica l'I. Diputat interpellant (p. 2164) i l'H. Sr. Conseller (p. 2165).
- La **interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre la participació de les organitzacions patronals i les centrals sindicals en la política de reconversió de sectors industrials en crisi**, constitueix el següent punt de l'ordre del dia. Per a exposar-lo intervé el Diputat I. Sr. Lluís A. García, del G. Socialista (p. 2165). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2166). En sengles torns de rèplica intervenen l'I. Diputat interpellant (p. 2168) i l'H. Sr. Conseller (p. 2168).
- Es passa al darrer punt de l'ordre del dia, que són les **Preguntes amb resposta oral**, la **primera** de les quals és la que formula el Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 2169) **al Consell Executiu sobre la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes**. La hi respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2170). Li replica l'I. Sr. Diputat preguntant (p. 2170).
- La **segona pregunta**, a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, sobre la política d'ordenació del sector del transport de mercaderies per carretera, la formula el Diputat I. Sr. Antonio Santiburcio, del G. Socialista (p. 2171). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2171). Intervenen en sengles torns de rèplica l'I. Diputat preguntant (p. 2172) i l'H. Sr. Conseller (p. 2172).
- La **tercera pregunta**, al Consell Executiu, sobre la defensa dels drets dels ciutadans de Catalunya a expressar-se en la seva llengua pròpia, l'exposa el Diputat I. Sr. Víctor Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2173). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2175). En torn de rèplica intervé l'I. Diputat preguntant (p. 2175).
- La I. Sra. Vice-presidenta Primera aixeca la sessió quan són dos quarts i vint minuts d'onze de la nit.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 31

S'obre la sessió a tres quarts i dos minuts de sis de la tarda, sota la Presidència de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, acompanyada del Vice-president Segon, I. Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, I. Sr. Ramon Camp i Battalla; Segon, I. Sr. Felip Lorda; Tercer, I. Sr. Enric Manuel-Rimbau, i Quart, I. Sr. Ramon Espasa.

Ordre del dia

1. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat dels Diputats I. Srs. Jordi Casas-Salat, Josep M. Corral, Joan Vallvé, i Sra. Concepció Sallés (en sessió secreta).
2. Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament del primer període de sessions (en sessió secreta).
3. Aprovació del Pressupost del Parlament per al propvenient exercici de 1982 (en sessió secreta).

D'acord amb l'article 60.3 del Reglament del Parlament, la transcripció d'aquesta sessió no es publica. Els acords adoptats són publicats en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya, núm. 53, pàg. 1759, del 16 de novembre.

S'aixeca la sessió quan manquen sis minuts per a tres quarts de sis de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 32

S'obre la sessió a tres quarts i dos minuts de sis de la tarda, sota la Presidència de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, acompanyada del Vice-president Segon, I. Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, I. Sr. Ramon Camp i Battalla; Segon, I. Sr. Felip Lorda; Tercer, I. Sr. Enric Manuel-Rimbau, i Quart, I. Sr. Ramon Espasa.

Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Bayona. Al banc del Govern seu el M. H. President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

1. Discussió del Dictamen del Projecte de Llei de Fundacions Privades Catalanes.
2. Moció subsegüent a la interpellació sobre actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, presentada pels Diputats I. Srs. Lluís Armet i Higin Clotas, del G. Socialista.
3. Moció subsegüent a la interpellació sobre actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa a la censura, programació i selecció de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat, presentada pel Diputat I. Sr. Higin Clotas, del G. Socialista.
4. Moció subsegüent a la interpellació sobre l'intent de censura de l'obra de teatre « Els Beatles contra els Rolling Stones », presentada pel G. p. del PSUC.
5. Moció subsegüent a la interpellació sobre el traspàs del servei de la Filmoteca Nacional, presentada pel G. p. del PSUC.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un programa per a millorar l'eficàcia i la productivitat de la funció públi-

ca, presentada pels Diputats I. Srs. Lluís A. García i Joan Prats, del G. Socialista.

7. Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances sobre l'incompliment de la resolució quarta del Pla d'Actuació Econòmica de la Generalitat, presentada pels Diputats I. Srs. Lluís A. García i Lluís Armet, del G. Socialista.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la reglamentació dels criteris de distribució dels fons continguts en els conceptes previstos al Capítol IV del Pressupost de la Generalitat, presentada pels Diputats I. Srs. Lluís A. García i Lluís Armet, del G. Socialista.

9. Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre la participació de les organitzacions patronals i les centrals sindicals en la política de reconversió de sectors industrials en crisi, presentada pels Diputats I. Srs. Carlos Cigarrán, Lluís A. García i Xavier Guitart, del G. Socialista.

10. Preguntes amb resposta oral.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyores i senyors Diputats, es prega que ocupin els seus escons. Comença la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia d'ahir, ha admès a tràmit l'escrit presentat per una desena part dels Diputats del Grup de Convergència i Unió, que sollicita que el Dictamen aprovat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana i les esmenes reservades per a defensar en el Ple sobre el Projecte de Llei de Fundacions Privades Catalanes siguin tramesos al Consell Consultiu de la Generalitat. D'acord amb la suplència de l'article 61.4 del Reglament, acordada per la Mesa en reunió del dia 20 d'octubre de 1981, cal considerar que l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui queda alterat d'ofici, començant, per tant, la sessió pel debat del punt 2 de la convocatòria.

Passem, doncs, al punt 2 de l'ordre del dia. Tenint en compte que, d'acord amb l'article 132 del Reglament i als efectes del debat, s'acumulaven les dues mocions presentades pel Grup del Partit Socialista i del Partit Socialista Unificat, ambdues relatives al traspàs de la Filmoteca Nacional, a fi d'ordenar millor el debat i les votacions conseqüents, proposem a la Cambra d'alterar l'ordre del dia i fer que el punt número 5 passi a punt número 3, i el número 3 passi ja a número 4, i el 4 a número 5. És que les senyores Diputades i els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta alteració? (Pausa.) Havent estat aprovat, doncs, per assentiment, passem ja a la discussió dels punts 2 i 3, doncs, de l'ordre del dia.

En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Lluís Armet.

Moció subsegüent a la interpellació sobre actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional.
Moció subsegüent a la interpellació sobre el traspàs del Servei de la Filmoteca Nacional

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, la moció presentada pel Grup Socialista, subsegüent a la interpellació que vàrem fer en relació amb el restabliment immediat dels serveis de la Filmoteca, conté dues propostes que presentem en aquesta Cambra. La primera proposta diu textualment:

« Instar el Consell Executiu al restabliment immediat del

Servei d'Exhibició i Cinema per part de la Filmoteca Nacional, interromput des del 15 de juliol d'enguany. »

El segon punt diu textualment: « El Consell Executiu presentarà al Parlament els criteris de Política Cinematogràfica del Departament abans que puguin concretar-se els convenis previstos en el Decret de Transferència dels Serveis de Cultura a la Generalitat de Catalunya. »

Voldria recordar que la preocupació del Grup Socialista és el restabliment immediat d'un servei públic que en el moment de ser traspassat a la Generalitat de Catalunya va deixar de funcionar. Se'ns van donar raons diverses, es va invocar una vaga de treballadors, aspecte que nosaltres no podem admetre de cap de les maneres, que s'invoqui una vaga de treballadors..., per tal de restablir un servei públic, i, en aquest cas podríem dir clarament, interrompre un servei públic que, normalment, durant els dotze últims anys, havia estat en el nostre país funcionant regularment.

Vull recordar que l'acusació que es va fer al Consell Executiu en relació amb els traspassos va ser una acusació de greu ingenuïtat, en el sentit d'admetre uns traspassos que venien hipotecats per la via d'uns convenis que s'havien de desenvolupar posteriorment, en primer lloc, i després amb una clàusula addicional on es deia que els diners que corresponien a un arrendament es traspassarien posteriorment. És a dir, va quedar palès en aquest Parlament que aquesta política, que nosaltres vam qualificar de « greu ingenuïtat », va comportar aquest atur d'un servei públic que nosaltres jutgem greu des d'aquesta perspectiva.

És per això que nosaltres instem el Consell Executiu al restabliment immediat del servei d'exhibició. Hem conegut novament pels mitjans de comunicació que això està a punt de fer-se. Ens felicitem que això sigui així, i estem, per tant, contents i satisfets que s'hagin fet tots els esforços necessaris, però volem deixar palès quina va ser la nostra posició i quina va ser la nostra legítima crítica al Consell Executiu per haver admès un traspàs que hipotecava l'exhibició del Servei de Filmoteca.

També volem dir que quan nosaltres demanem un restabliment immediat vol dir un restabliment amb totes les característiques tècniques que permetin la continuïtat del Servei, i em sembla que aquest és un element que convé que tots els senyors Diputats i senyores Diputades coneguin perfectament, perquè és del tot imprescindible que es garanteixi la continuïtat, a partir de les accions que pugui emprendre el Consell Executiu, a partir d'ara. I fins i tot recordar que el Capítol II del Pressupost permet aquelles alteracions, que convé que el Consell Executiu pugui adoptar, per tal que aquest restabliment permeti la continuïtat i que no ens poguéssim trobar novament amb una nova interrupció per una estratègia equivocada en relació amb el lloc que s'ha escollit per fer l'exhibició.

La segona moció que nosaltres presentem ve com a conseqüència que el decret de traspassos parla d'uns possibles convenis, que, d'aquests possibles convenis, n'hi ha un que és d'ordre menor, que és, lògicament, regular les relacions que s'han de tenir amb la Filmoteca Nacional —i em sembla important, perquè aquí s'han anat assenyalant diverses posicions, posicions que possiblement compartim, però que, evidentment, la importància d'aquest conveni farà que aquestes posicions puguin tenir una concreció per via de conveni en un sentit o en un altre—, i després també es parla d'un conveni pel que fa al Fons de Protecció Cinematogràfica. Nosaltres creïem que era important que el Consell Executiu pugui informar, pugui comunicar, pugui presentar. No es tracta en aquest cas de cap tipus de control, sinó que pugui donar coneixement

en aquest Parlament de quins seran els criteris que es defensaran amb l'estructuració d'aquests convenis que s'han de desenvolupar amb el Ministeri de Cultura. I no és un problema de malfiança, sinó que és un problema, com ja vàrem dir nosaltres quan vàrem presentar la interpellació, que no estem d'acord amb les polítiques que comporten una actuació ingènua en el sentit que el Ministeri de Cultura col·loca *ad calendas graecas* als temes conflictius, i la manca d'habilitat negociadora amb el Ministeri de Cultura ens pot hipotecar la política cinematogràfica, en aquest cas concretada en uns convenis específics. Creiem que és important, nosaltres no demanem en aquest sentit cap tipus de control parlamentari, sinó que el Parlament pugui conèixer els criteris en els quals es basaran aquests convenis per tal que al Parlament, si ho estimen oportú els diferents Grups parlamentaris, es puguin presentar les consideracions pertinents en relació amb aquest fet.

És per això, senyores i senyors Diputats, que, com a conseqüència de la interpellació que vàrem presentar a la darrera sessió plenària d'aquest Parlament, hem presentat aquestes dues mocions i esperem, senyores i senyors Diputats, que puguin tenir l'assentiment de la Cambra, perquè no és res més que el restabliment immediat d'un servei públic, i no és res més que el fet que el Parlament pugui ser informat davant d'uns convenis que, indubtablement, creiem que poden tenir la seva importància, i que, en cas que fossin fallits, no significaria altra cosa que hipotecar, o continuar hipotecant, les potencialitats de la política cinematogràfica de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula la Diputada senyora Maria Dolors Calvet.

La Sra. CALVET: Senyora Presidenta, senyors Diputats, senyores Diputades, aquesta moció que avui presentem, la presentem, diguem-ne, després d'haver pensat ja, o d'haver vist ja, que comença a produir fruits només el fruit de la interpellació.

El dia que vam presentar la interpellació, en el moment de presentar-la, abans de debatre-la en aquesta Cambra, ens vam trobar, era evident, que la Filmoteca no estava en funcionament, que no estava encara prevista la data, perquè la data que se'ns havia donat havia passat i no estava prevista, que no se sabia exactament on seria el nou local que s'havia de posar en funcionament. Tampoc no estava solucionat el problema del personal, i també encara quedava molta part del personal sense contracte, que encara no sabien gaire a què atènyer-se. Sols per l'efecte de la presentació d'aquesta interpellació, i en el temps de presentar-se al Parlament, i més avui, penso que les coses han canviat, que hem avançat, i això és un pas positiu. Pensem que aquesta és la tasca del Parlament: seguir molt de prop les tasques del Govern, intentar que realment faci el que vagi acordant aquest Parlament, i el que ens vulguin presentar. Llavors, nosaltres, en aquests moments, pensem que ha estat positiu, perquè des d'aleshores ja hi ha endavant una sèrie de contractes del personal de la Filmoteca, ja tenim nou local —com ens deia el senyor Conseller l'altre dia—, ja tenim local que es posarà en marxa d'aquí a poc temps, ja hi ha una programació prevista. El problema és que encara no sabem exactament el dia d'aquesta programació. És veritat que en roda de premsa, des de la Conselleria de Cultura, es va dir fa pocs dies que seria el proper dia 16. Pensem que a les altures que som avui ens agradaria saber si realment se'ns confirma el dia 16 o si el senyor Conseller està en condicions avui de dir una nova data —nosaltres farem aquest vot de confiança per inten-

tar concretar aquesta nova data—, però cal reconèixer que és un pas endavant i que, en aquest cas, pensem que la tasca del Parlament s'ha portat a cap.

El segon punt de la nostra moció, el primer, com vostès poden deduir, és que demanem exactament que se'ns digui quan es posarà en marxa aquest servei definitivament. El segon punt fa referència a la política cinematogràfica que portarem endavant a partir d'ara. Política cinematogràfica pendent d'una sèrie de convenis, però pendent també d'una sèrie de criteris de la Generalitat, en aquest cas de la Conselleria de Cultura, que encara no coneixem definitivament —l'altre dia el senyor Conseller va avançar una sèrie d'hipòtesis de treball, de maneres com estan treballant des de la seva Conselleria—, però nosaltres demanem, i volem saber, com a parlamentaris, exactament que se'ns confirmi aquestes reunions de treball, que se'ns diguin quines són les prioritats, quina qüestió va primer, quina va després, per poder donar el vist-i-plau i, a partir d'aquí, poder fer també una tasca de seguiment.

La segona moció nostra va en aquest sentit: demanar quina és la política, en aquest cas, de la Conselleria en aquest terreny, i nosaltres donàvem un termini de dos mesos perquè se'ns porti tot aquest pla de treball en marxa.

Per defensar la tercera moció jo quasi faria ús de les paraules del senyor Conseller del dia passat, amb les quals coincidim, quan parla que volem que la Filmoteca disposi d'un arxiu tan complet com sigui possible del cinema català. Nosaltres també som partidaris d'això, en això coincidim totalment, i pensem que per això hi ha una partida que es va aprovar en aquest Parlament, una partida no gaire extensa, una partida de la qual és possible que hi hagi alguna partida gastada en aquests moments o una part d'aquesta partida almenys compromesa, si no gastada, i aleshores nosaltres demanàvem que la Conselleria ens especificués i ens garantís que aquesta partida anirà exclusivament dedicada, la part d'aquesta partida que quedí en aquests moments no compromesa, que anirà dedicada a aquesta part de recuperació del nostre patrimoni històric, del nostre patrimoni cultural.

Entenem que el senyor Conseller pot considerar que part d'aquesta partida, en aquestes altures, a finals del mes de novembre, ja la té compromesa. Nosaltres, per tal de facilitar al màxim les coses, però també per a intentar saber què passarà a partir d'ara amb aquests diners, acceptàvem, en tot cas —i fent una esmena pràcticament tècnica en el redactat actual— i sobretot en congruència amb tot el redactor abans, acceptàvem que el senyor Conseller destinés aquests diners, realment, els diners que encara no estiguin compromesos a aquestes alçades, es destinessin a recuperar tots aquests béns que realment ens fan tanta falta. Aleshores, esperem que realment aquesta sigui una moció que pugui votar tothom d'aquesta Cambra perquè l'únic que volem intentar en aquests moments és que, definitivament, es posi en marxa aquest servei i recuperar tot aquest patrimoni que encara no tenim.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Havent presentat esmenes a les dues mocions el Grup de Convergència i Unió, té ara la paraula, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyora Presidenta; senyores Diputades, senyors Diputats, defensaré les esmenes presentades a les dues mocions.

Bé, com han sentit els senyors Diputats i les senyores Diputades, s'han presentat dues mocions —la socialista i la comunista— que tenen uns punts coincidents i uns altres que no ho

són. La moció socialista té dos punts: un, el primer, el que parla d'obrir novament la Filmoteca Nacional, en síntesi; i un segon, de presentar els criteris de la política cinematogràfica al Parlament, amb una observació, que ara en parlarem, que es refereix als convenis.

La proposta dels comunistes presenta tres punts: el primer, és igual: obrir el debat; el segon, presentar els criteris al Parlament, sense cap altra observació; i el tercer —aquest darrer— sobre la destinació dels dos milions i mig del pressupost a la Filmoteca Nacional.

Nosaltres pensem que la diferència, en el segon punt, és substancial entre la proposta socialista i comunista, donat que els socialistes demanen que es presentin els criteris al Parlament abans que puguin concretar-se els convenis —diuen convenis— previstos en el decret de transferències del Servei de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Les esmenes de Convergència i Unió al primer punt concreten aquesta posta en marxa, és a dir, se'ns diu que es faci immediatament. Nosaltres el limitem, aquest temps, aquesta immediatesa, fins a final d'aquest mes, és a dir, hi donem un termini perquè tenim consciència del temps passat des del 15 de juliol i que, això que és un servei públic, un servei popular, entenem que com abans millor l'hem de posar en marxa.

Jo voldria, de tota manera, significar aquí els motius d'aquest retard. Els problemes de la negociació per tal de trobar el local de la Filmoteca han estat uns problemes realment arduos. Les negociacions han estat llargues, s'han sondejat més de vint cinemes, entre els quals hi havia l'Ars i el cinema Moratín, com a cinemes que són més adequats per a això; això representava unes despeses anuals de quinze, setze milions, i el local que nosaltres hem trobat, aquest local de la Travessera de Gràcia és el local d'unes monges i regentat per una associació de pares. Això ens representa, aquest local, una despesa de tres milions de pessetes, no de quinze o setze milions de pessetes, sinó de tres milions de pessetes —cinc vegades menys. Naturalment que, amb les condicions que jo he dit, les senyores Diputades i els senyors Diputats entendran que les negociacions han d'haver estat una mica llargues, prolixes, naturalment; a més a més, molt afinades, però s'ha aconseguit firmar el contracte i actualment això ja està completament definit. A nosaltres no ens ha mogut només aquest estalvi de diners, sinó que ens ha mogut el fet que el local està situat en un lloc cèntric, en un lloc ben comunicat, en un lloc que el fa apte per a l'assiduïtat de la concurrència que hi ha d'anar. Per tant, nosaltres no solament acceptem el que diuen les dues mocions sinó que encara ho avancem.

L'esmena al segon punt, la dividirem en dues parts. En la primera frase, nosaltres proposem canviar «Parlament» per «Comissió de Cultura». Entenem que és a la Comissió de Cultura on això s'ha de debatre, on s'ha de discutir, on s'ha d'exposar i ens sembla que és la cosa més adient; aquest és un punt i nosaltres el deixem a la consideració de la Cambra. La segona frase, aquesta que parla dels convenis, nosaltres la suprimim. Per què suprimim nosaltres aquesta frase? El conveni —no els convenis, com diu aquí, sinó el conveni—, previst en el Decret de transferències 10/10 del 81, del 27 de febrer, és, en aquest moment, en fase de negociació amb el Ministeri de Cultura. Que faci referència a la Filmoteca Nacional només hi ha una qüestió tècnica que regula que el circuit dels films estrangers pugui passar adequadament a través de la Filmoteca de Madrid a la Filmoteca de Barcelona amb regularitat; no estableix absolutament cap política cinematogràfica conjunta. És un problema tècnic —ens sembla— i això no té sentit posar-ho en una moció. Nosaltres entenem que això no es tracta de

negar-nos a res, sinó que es tracta d'una qüestió de rigorositat -ens sembla. Els traspassos en matèria de cinematografia són totals. Nosaltres tenim, totalment, tot el que fa referència a la cinematografia -recordo, a més a més, per a contestar al senyor Lluís Armet el que ha dit- que els traspassos, els traspassos, els fa la Comissió Mixta, en la qual hi ha tres partits i que, en fi, estava oberta, i els que no hi són és perquè no hi van voler ser i que això no ho fa el Departament de Cultura. Els traspassos en matèria de cinematografia són totals, excepte els de la Filmoteca Nacional, de la qual ens traspassen les funcions i els serveis i no ens traspassen les propietats. Per a dur a terme aquestes funcions i aquests serveis és quan s'ha fet un conveni, un conveni, i aquest conveni preveu, per exemple, el que ha de pagar l'Estat d'una part del local, per exemple preveu que, si hi ha una publicació conjunta, què ha de pagar un i altre, i preveu aquest circuit que és el que permetrà que un film francès pugui passar en tot el circuit. Això és el que preveu el conveni, i res més; absolutament res més.

El senyor Armet ha parlat del Fons de Protecció Cinematogràfica. El Fons de Protecció Cinematogràfica no és un ens traspasat; això ho regeix Economia i Finances, no ho regeix Cultura, no és Cultura, i és un servei automàtic que es dona als productors productors i als treballadors de la indústria, el tant per cent que els correspon per la llei estatal, però, a més a més, aquest Fons preveu el repartiment territorial del 10% recollit, i aquest 10% aquest any correspon a 120 milions, 120 milions de pessetes, dels quals territorialment ens en correspon l'11,8% i això està destinat a les subvencions de films de qualitat i infantils produïts en llengua catalana. És a dir, que això no entra absolutament dins el conveni i és per això i només per això que nosaltres pensem que això no hauria d'estar en aquesta moció.

Però perquè no sigui dit i perquè no sigui dit que nosaltres volem regatejar res. Aleshores, en el tercer punt — on nosaltres no teníem cap esmena i al qual ara s'ha presentat una esmena tècnica per part de la Diputada senyora Calvet —, nosaltres estem d'acord amb aquesta esmena tècnica, però encara voldríem dir una altra cosa. Nosaltres voldríem dir que per a salvaguardar aquest fons cinematogràfic important, històric i cultural de Catalunya, pensem que hem d'arbitrar un local, hem d'acondiçar unes possibilitats perquè això sigui, és clar, i això ens sembla que pot, en certa manera, fer disminuir els dos milions i mig, ja tan precaris que disposem per a aquesta conservació i, a fi d'això, nosaltres hem demanat al Consell Executiu una ampliació d'un milió de pessetes més que esperem que a través del Departament d'Economia i Finances ens sigui autoritzada.

Per tot això nosaltres demanem a la Cambra que vulgui acceptar les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, per a fixar llur posició, tenen ara la paraula els representants dels altres Grups parlamentaris. El senyor Planasdemunt en nom del Grup parlamentari de Centristes.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyora Presidenta; senyores, senyors Diputats. En nom del Grup de Centristes fixaré la nostra posició, enfront d'aquesta moció presentada pels Grups del PSC i del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Estem completament d'acord amb el primer punt de la seva moció, sempre que —perquè considerem que és una coherència— hi afegissin l'esmena i assumissin l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Quina finalitat per a nosaltres porta, únicament i exclusiva-

ment, a fer la feina ben feta i no exclogui això que sigui pràcticament el mateix que es proposa en la moció? Un diu «ja, d'immediat», i l'altre diu «abans de final de mes». Aquest «final de mes» pot permetre al Consell Executiu de preparar les coses de tal manera que a l'hora de posar en marxa la Biblioteca Nacional de Catalunya ho faci amb la perfecció que tots desitgem.

Quant al segon punt presentat pel Grup Socialista, ens ha semblat escoltar des de l'escó un cert temor per part del Grup esmenant, en aquest cas Convergència i Unió, que els problemes de selecció, els problemes que pogués enclore la Filmoteca es portessin en el Ple d'aquest Parlament i fos motiu de debat, raó per la qual el Grup esmenant proposa que es passi a la Comissió de Cultura. Escoltant amb atenció quan parlava el Grup Socialista, ens hem sentit identificats amb el seu esperit, amb l'aspecte que aquest presentarà al Parlament —en paraules del senyor Armet deia «comunicarà, anunciarà». Aleshores, en nom del Grup de Centristes, jo proposaria una transaccional que crec que podria ser acceptada per tots els Grups, canviant, únicament i exclusivament aquesta terminologia en el segon punt, que diu: «El Consell Executiu presentarà al Parlament els criteris de política cinematogràfica del Departament», i en comptes d'aquest «presentarà» quedés: «El Consell Executiu comunicarà al Parlament els criteris de política cinematogràfica del Departament».

Jo crec que no canvia en substància. L'únic que farà aquesta esmena serà elevar la categoria dels debats en aquest Parlament, ja que qui decidirà, quan es comuniqui en el Parlament de Catalunya, allà on ha d'anar a discussió el tema, serà la Mesa d'aquest Parlament, juntament amb la Junta de Portaveus, i farà que si és realment d'importància vindrà a última hora, en tot cas, a parar a aquest Ple, cosa que és molt difícil —considerem nosaltres. Per tant, jo, amb el permís de l'esmenant i dels proposants, presentaria la transaccional a la Mesa per si l'accepta i, en aquest cas, nosaltres votariem afirmativament.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari està també preocupat seriosament per l'esdevenidor de la Filmoteca, d'aquest servei, tan important, interromput. És per aquesta raó que coincidim essencialment amb les idees de les mocions dels Grups proposants.

Breument, resumiré el nostre punt de vista i anunciaré el que anem a fer en principi.

Quant al primer punt, estimem que l'esmena de Convergència, esmenant el primer punt de la moció socialista i de la moció del Grup comunista, el precisa i l'enriqueix. Les paraules «urgent i immediat», tan utilitzades altres vegades en mocions després de debats de política general d'aquest Parlament, volen dir poca cosa —ja altres Diputats ho han remarcat—, i en canvi dir: «abans de fi de mes» ens sembla que és fixar un termini molt breu i precís. Per tant, recomanariem als Grups proposants que acceptessin aquesta esmena. Nosaltres votarem a favor d'això.

Quant al segon punt de les dues mocions, considerem que és bona, també, l'esmena de Convergència. És bona per les raons que ha exposat el Diputat que l'ha defensada i perquè parlar de la Comissió de Política Cultural és donar-li el caràcter d'estudi tècnic dels problemes que ofereix l'exhibició, en règim de Filmoteca, de films; no pensem que aquest sigui un

tema que s'hagi de discutir en un debat general en aquest Ple del Parlament. Pensem que, evidentment i clarament, és una qüestió de Comissió de Política Cultural, on el contacte amb el Conseller i amb els càrrecs que l'acompanyen és molt més fructífer i molt més profund del que seria possible en una sessió tramitada davant el Ple. Per tant, nosaltres votarem a favor del punt 2 de les dues mocions, en el cas que sigui acceptada l'esmena de Convergència i Unió.

Quant al punt tercer de la proposta del PSUC, de la moció, hi estem absolutament d'acord, completament identificats, en incorporar-li l'esmena tècnica que la Diputada senyora Calvet ens ha proposat ara fa uns moments. Votarem a favor, amb l'esmena tècnica incorporada, tal com vostès han sol·licitat del Ple.

Això és tot; moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula el Diputat senyor Armet per a dir si accepta, doncs, les esmenes.

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyors Diputats, senyores Diputades, el Grup Socialista vol fer les consideracions següents. En primer lloc, no es tractava de fer un debat sobre política cinematogràfica amb la presentació d'unes esmenes, i no voldria entrar en consideracions que ja es van fer quan es va presentar la interpellació sobre quines són les causes que han motivat o, concretament, els noms dels cinemes que s'han intentat connectar des de l'Administració. Em sembla que des de la prudència que obliga la responsabilitat de govern no es poden fer comunicacions concretes dels cinemes concrets amb els quals s'ha connectat en una negociació que pertany a l'Executiu i que, per tant, el Parlament de Catalunya no n'ha de fer res, i, fins i tot, pot ser contraproduent aquesta publicitat que es pot fer a través del Parlament.

Només recordar que la crítica —i ho dic perquè aquí hi ha hagut una intervenció que em sembla inconvenient— que va fer el Grup Socialista era demostrar que, evidentment, això és una responsabilitat de la Comissió de Traspassos, que no és una responsabilitat del Departament de Cultura, i recordar que es va dir que la política del peix al cove sovint era equivocada perquè significava una hipoteca en el normal desenvolupament dels serveis. I és va dir textualment aquesta cita i, per tant, es va voler aclarir perfectament el que significava la política del peix al cove quan s'estava pendent de convenis o de decisions posteriors. I vaig dir, textualment, que l'habilitat d'una Administració centralista i centenària sovint és molt superior a la inhabilitat o a la greu ingenuïtat que havien comès els negociadors en aquest tema, i em sembla que convindran amb mi que aquest és el problema.

En relació amb la moció presentada per Convergència i Unió, en relació amb el primer apartat, quan es diu: « abans de final de mes », no tindriem cap inconvenient nosaltres a admetre aquesta esmena d'« abans de final de mes », deixant molt clar que quan es parla del restabliment dels serveis de la Filmoteca es vol dir el restabliment dels serveis de la Filmoteca en el seu conjunt, amb les situacions laborals pendents, etc.

Aquest és l'esperit que ens belluga, als socialistes, en relació amb el tema. I ens ha preocupat quan aquí també s'ha fet esment del lloguer concret d'un col·legi de religioses, a un preu determinat, en una situació determinada (*remor de veus i rialles*) —jo abans he volgut utilitzar un llenguatge elegant i subliminal, en el sentit que no es produeixi una nova interrupció— i aleshores no cal dir que a aquest Diputat, de tradició inequívocament liberal, el preocupa que possiblement algun dia no ens trobem amb algun problema en alguna projecció del Passolini. Aleshores també dir, per tant, que en aquest primer punt nosaltres estem absolutament d'acord que abans de final

de mes es pugui reprendre el servei de la Filmoteca.

En relació amb el segon punt, vull dir el següent, recollint-ne l'esperit, És a dir, jo crec que el Parlament de Catalunya, i això és important, quan arriba un tema, la Mesa i la Junta de Portaveus decideixen on va, i per això diem sempre « el Parlament », i és bo que les mocions parlin del « Parlament de Catalunya », que les mocions diguin clarament que és el Parlament, i lògicament, en funció del tema, va a la Comissió pertinent. D'això, n'estem absolutament convençuts. Des del punt de vista de presentar, possiblement aquesta expressió « presentarà » fa la sensació que és un tràmit indispensable; jo estaria absolutament d'acord, i en sóc conscient, que no es poden admetre transaccionals « in voce » al si d'aquestes deliberacions, que pogués haver-hi l'expressió « comunicarà », si es vol dir: « comunicarà al Parlament », en el sentit que aleshores, lògicament, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, decidirà que anirà a la Comissió pertinent. Parlem de « comunicar », i aquesta comunicació pot ser que tingui uns efectes de pura comunicació al Parlament, i pot donar lloc a accions parlamentàries o pot no donar lloc a accions parlamentàries.

I recordar que, en relació amb el tema dels convenis, aquí hi ha una preocupació fonda.

Voldria recordar als senyors Diputats que en el Ple del dia 19 de novembre de 1980 hi ha una resolució aprovada que diu: « el Consell Executiu comparegui mensualment al Parlament als efectes d'informar sobre la marxa dels traspassos i de les seves valoracions ». És evident que quan hi ha uns traspassos que queden hipotecats per uns convenis, per una situació de convenis, és un traspàs que no està clos; convé estar-ne informat. És evident que el Consell Executiu ha incomplert, tant pel que fa a la política de traspassos com a la de valoracions, aquesta resolució que van prendre al Parlament de Catalunya. I això, a nosaltres, ens preocupa, i ho hem repetit a bastament on hem pogut. Per tant, seria absolutament necessari que davant d'un traspàs es pot jutjar aquí — i no és el moment — si el conveni és o no és important, però que pot ser transcendent, perquè podríem parlar de la política de Filmoteca, dels models diferents que hi ha a diversos països, del model estrictament centralista i del Projecte de Llei que en aquests moments és al Congrés de Diputats, que és un tema absolutament preocupant. Aquest tema té el suport del Parlament; d'aquest tema es pot parlar en el si del Parlament abans de la signatura d'un conveni, i pot tenir una força negociadora, i fins i tot està en joc el paper que ha de jugar, des de la perspectiva futura, la Filmoteca en el conjunt de l'Estat.

És per això que nosaltres donem importància al fet i pregaríem, per tant, que es pogués admetre aquesta expressió « comunicarà », i la nostra resolució segona no és excloent amb la resolució segona que presenta el PSUC, que té una característica més global de parlar de política cinematogràfica, i la nostra el que diu és que es comuniquin aquests criteris abans de la signatura de convenis perquè, indubtablement, són temes pensats a traspassos i, si més no, hi ha l'obligació i el compromís d'aquest Ple del Parlament d'una informació periòdica de la marxa dels traspassos. I que quedi molt clar que aquí no hi ha imputacions concretes a cap Conselleria, sinó que aquí el que hi ha és una imputació que es va fer, amb tota la responsabilitat política que aquest Diputat que els parla pot tenir quan fa algun comentari, de greu ingenuïtat comesa en relació amb aquest tema.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula la Diputada senyora Calvet per a dir si accepta les esmenes a

tràmit.

La Sra. CALVET: Nosaltres creiem que, afortunadament, aquest és un tema —el de la Filmoteca— que sembla que l'estem salvant bastant bé i que ens en sortirem. Celebrem també, com ens deia abans el Diputat senyor Colomines, que mitjançant les negociacions de la recerca del local hagin pogut fer tant estalvi de diners. Només dir que, desgraciadament, potser no seran tants, perquè sembla que en aquest conveni que han firmat no entra el personal propi del cinema, i a partir d'aquí vol dir que encara hi haurem de sumar els sous del personal, d'entrada del cinema, que seran menys, evidentment, però que seran uns quants milions més. És clar que també cal dir que estalviarem uns quants diners, també, de la cartellera, perquè sembla que part del conveni d'aquesta sala, una de les condicions, també, és estalviar certes fotos i certes imatges de cartellera, ja que és un col·legi religiós, i sembla que els alumnes passarien per davant d'aquesta cartellera. És a dir que una cosa va per l'altra, però tot anirà en funció d'aquest estalvi amb el qual tots estem tan d'acord.

I un tercer punt és que jo desitjaria que no hagin de continuar buscant local, que aquest local pugui durar molt, i que no sigui que hi hagi algun problema —que ningú dels qui estem aquí no desitgem— i hàgim de tornar a començar d'aquí a un parell de mesos, amb nou local amb unes condicions a més llarg termini. Espero que els vint-i-tres locals que han buscat siguin els últims i que no hagin de continuar.

Quant a les esmenes, nosaltres, dic que acceptem les dues esmenes proposades pel Grup de Convergència i Unió; evidentment nosaltres proposàvem que fos «urgent» o «immediatament», o ja no esperàvem que el senyor Conseller ens digués que la sessió començava d'aquí dues hores. Ens està molt bé que ens digui «abans de final de mes» —pensem que és una esmena que podem acceptar totalment—, i acceptaríem també la proposta que ens fa Convergència i Unió que se'n concreti la presentació, aquí al Parlament, dintre la Comissió de Cultura. Pensem que podem fer una sessió, una llarga sessió informativa dintre la Comissió de Cultura, perquè, evidentment, sembla que tots tenim moltes coses a dir respecte a la política cinematogràfica.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, doncs, passem ara a la votació de la moció presentada pel Partit Socialista de Catalunya, i procediríem abans a la lectura del text amb les esmenes. El senyor Secretari té la paraula.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya acorda:

— 1. Instar el Consell Executiu al restabliment, abans de final de mes, del servei d'exhibició i cinema per part de la Filmoteca Nacional, interromput des del 15 de juliol d'enguany.

— 2. El Consell Executiu presentarà al Parlament els criteris de política cinematogràfica del Departament abans que puguin concretar-se els convenis previstos en el Decret de Transferències dels Serveis de Cultura a la Generalitat de Catalunya.»

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé... (El Sr. Martín i Toval demana per parlar.) Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Senyora Presidenta, el nostre Grup demanaria la votació separada i alhora que en la lectura del segon apartat de la moció presentada pel Grup Socialista es digués «comunicarà», com el nostre Grup proposa a votació, no en funció de l'esmena transaccional, sinó que el nostre Grup proposa a votació, tal com ho preveu l'article 130 del Reglament, com a esmena acceptada, com a plantejament acceptat pel nostre Grup en funció de les esme-

nes plantejades, «comunicarà» en comptes de «plantejarà».

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord. (El Sr. Alavedra demana per parlar.) Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA (de l'escó estant): Una qüestió d'ordre. Nosaltres, en el paràgraf segon d'aquesta moció, demanaríem que es votés separatament la primera part, fins a «Departament», i després, a continuació, «abans que puguin concretar-se els convenis». Això, consegüentment al que ha dit el Diputat senyor Colomines en la defensa de les nostres esmenes.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Molt bé. (El Sr. Capdevila demana la paraula.) Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (de l'escó estant): Com el senyor Macià Alavedra, demanem votació separada a partir de «Departament», en el punt segon. Gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord. Passem, doncs, a la votació de l'apartat primer de la moció.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que s'abstinguin?

Bé, el punt primer de la moció ha quedat aprovat, doncs, per la unanimitat dels presents.

Passem ara a votar la primera part del punt segon de la moció, que potser seria millor que es llegís.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «2. El Consell Executiu comunicarà al Parlament els criteris de política cinematogràfica del Departament».

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem, doncs, a votació.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, el punt primer de l'apartat segon ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Passem ara a la votació de la segona part del punt segon. Vol procedir a la lectura, si us plau?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Abans que puguin concretar-se els convenis previstos en el Decret de Transferència dels Serveis de Cultura a la Generalitat de Catalunya.»

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Tenint en compte que hi ha hagut empat entre les votacions a favor del text i les votacions en contra per 53 vots, s'ha de procedir a una nova votació.

Per tant, les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin a favor del text que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

(Remor de veus.)

Es prega, si us plau, que guardin silenci.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

Persistint l'empat a 53 vots i d'acord amb l'article 81.1 del Reglament, se suspèn la sessió durant un breu període de temps.

Llegirem el text. Diu: «Quan en una votació hi haurà empat, se'n farà una altra, i, si l'empat encara persistia, la votació romandrà suspesa mentre el President ho creurà raonable. Transcorregut aquest temps, i havent permès l'entrada i la sortida de Diputats al saló de sessions, es repetirà, i, si tornava a haver-hi empat, es considerarà rebutjat el dictamen, l'article, l'esmena, el vot particular o la proposició de què es tracti ».

Per tant, suspenem uns moments, cinc minuts, la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts i tres minuts de set de la tarda i es reprèn a dos quarts i dotze minuts.)

Reprenem la sessió. Passem a votació el punt que estàvem votant.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin a favor del text que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text ha quedat rebutjat per 52 vots a favor, 53 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a la votació de la moció presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. *(Pausa.)*

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyora Presidenta, nosaltres creiem que hi ha hagut un error de càlcul, ens ho sembla. Ens sembla que ha sortit un Diputat de la Sala, però que n'ha entrat un altre per la part dels Diputats que estaven a favor del text. Si més no, faríem considerar a la Mesa aquest possible dubte per a una possible repetició de votació. *(Pausa.)*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Ribó, s'ha recomptat i són 52, tal com havia sortit en la primera votació.

Passem, doncs, a la votació de la moció presentada pel Partit Socialista Unificat...

El Sr. RIBÓ: Retirem el primer punt de la nostra moció, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Moltes gràcies.

Passem, doncs, a votació el segon punt de la moció del Partit Socialista Unificat.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin a favor d'aquest punt, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que votin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, el segon punt ha quedat aprovat per unanimitat dels presents. Passem ara a votació el tercer punt de la moció.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest tercer punt, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Bé, el tercer punt ha quedat aprovat per unanimitat dels presents, amb l'esmena tècnica incorporada que havia suggerit la Diputada Maria Dolors Calvet.

Atesa, de tota manera, la connexió que hi ha entre els textos aprovats de les dues mocions, la Mesa, si cap Grup no s'hi oposa, les ordenarà i unificarà posteriorment. Hi estan d'acord tots els Grups? D'acord.

**Mocions subsegüents a les interpellacions
sobre l'actuació de la Conselleria de Cultura
i Mitjans de Comunicació pel que fa a la censura,
la programació i la selecció de les obres programades
pel Centre Dramàtic de la Generalitat**

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia. També

aquí, d'acord amb el que permet l'article 130.2 del Reglament, i a efectes de debat, s'acumularan les dues mocions presentades pel Grup del Partit Socialista i del Partit Socialista Unificat, ambdues relatives al tema del Centre Dramàtic i l'intent de censura.

Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martín Toval, en nom del Grup parlamentari dels Socialistes.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyora Presidenta, senyores Diputades i senyors Diputats, exercint la funció de control parlamentari i democràtic, que constitueix el nostre deure i el nostre dret, vam adreçar al seu dia una interpellació al Consell Executiu, relativa a un lamentable cas de censura, exercida damunt una obra de teatre per la Conselleria de Cultura.

A més del Conseller afectat, fou el mateix President de la Generalitat qui prengué la paraula en el curs d'aquell debat, en un intent de defensar la posició de l'Executiu.

Aquella intervenció del President, que vam tenir ocasió de llegir fil per randa, de la primera a la darrera paraula, en alguns diaris que —dit sigui de passada— només es dignaren resumir en tres o quatre ratlles escadusseres els parlaments dels Diputats que interpellaven, no ens va satisfer. Com tampoc no ens satisfieren les explicacions que oferí el senyor Conseller.

És per aquesta raó que varem presentar la moció que ara es debat, en la qual proposem la reprovació de l'actuació del titular de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació com a màxim responsable dels fets esdevinguts. Mancaríem a la sinceritat si no ens diguéssim que no ens plau haver de presentar una moció d'aquesta naturalesa. I això no pas per aquesta campanya d'auxili al Conseller, que és aquests dies als diaris. No ens plau haver de presentar aquesta moció perquè costa de creure que encara siguem en temps en què cal lluitar per les coses més evidents.

Senyores i senyors Diputats, allò que en qualsevol Parlament es comprès com un acte legítim i necessari de l'oposició, avui aquí es vol convertir en un afer —afer que és al carrer i que hi és d'una manera tergiversada i manipulada. He fet esment fa un instant del fet, per a nosaltres inacceptable, que un debat parlamentari pugui ésser reproduït dedicant dues-centes vegades més d'espai a una part que a l'altra. Ara bé, ens guardarem prou, davant d'això, de fer altra cosa que felicitar el senyor Pujol perquè, si se'ns acudia d'atrevir-nos a protestar, ben segur que seríem de nou titllats amb tota mena d'impropris. El fet és que hem considerat normal —normal, ho torno a dir— de presentar aquesta moció reprovatòria. El fet que un Grup parlamentari es proposi reprovar l'actuació d'un Conseller entra dins el joc polític normal que enfronta els partits en la democràcia, i, com algú ha dit, a aquesta moció normal s'ha respost amb —i ho cito d'una manera literal— « un intent de barrejar, d'una banda, l'actitud del català que ha treballat esforçadament per la recuperació del seu país, i, d'altra, els encerts o els desencerts de l'home de govern ». I aquí hi ha el punt cabdal de la qüestió. Els socialistes som conscients de la necessària distinció que cal fer entre l'home i el càrrec. Nosaltres coneixem i reconeixem la trajectòria personal, civil, política, cultural del senyor Conseller, i l'apreciem, tant com ho poden fer els il·lustres signants de la campanya de suport suara endegada. Però allò que nosaltres plantegem és una altra cosa: és la gestió de govern d'un Conseller. Fins que no sapiguem distingir clarament, a tots els nivells, una cosa de l'altra —distingir els fets dels autors, els resultats de les voluntats, la gestió dels currículums— no podrem dir que hem endegat una vida democràtica seriosa i estable. Qui no sap diferenciar les persones del càrrec que ocupen, o de la gestió que efectuen, ignora la rel mateixa de la vida democràtica. I qui no sap dife-

renciar un error, o una reliscada ingènua, d'una intenció i d'un estil de govern, és que no coneix la transcendència de la tasca pública. Perquè volem remarcar que, si, efectivament, l'intent de censura que ens ocupa fos el resultat d'un error, els socialistes no hauríem presentat aquesta moció. Els socialistes elevem aquesta moció, i la defensem amb la preocupació amb què la defensem perquè sabem que aquest fet va més enllà de la simple anècdota. No ens trobem davant d'una reliscada burocràtica, producte de l'eventual incompetència d'un funcionari, ans al contrari, ens trobem davant d'una interferència palesa i coactiva del procés creatiu. Una interferència que presuposa una jerarquització dels valors estètics a l'empara d'una política cultural feta a les palpentes. Quan succeeix una cosa així, des de les rengles de l'oposició, què hem de fer? Hem de dissimular? Hem de mirar, xiulant, cap a una altra banda? Hem de mantenir d'una forma permanent un xec d'intocabilitat en funció de la biografia, per respectable —que ho és— que aquesta sigui? Quan succeeix una cosa així, ens està vetat l'exercici dels nostres drets i deures parlamentaris? Som culpables nosaltres si els exercim? Hi ha gent, hi ha gent que ho pensa; hi ha gent que ho diu, que ho diu a toc de trompetes i timbals, gent que no vacilla ni davant l'exabrupte i la coacció. Doncs bé, a tots, als qui ens critiquen de bona fe i als qui fan demagògia al servei de la dreta, els diem molt breument el següent: els socialistes som ni més ni menys que un grup d'homes i dones legitimats per un suport popular democràtic que tenim la voluntat de defensar els drets i els interessos del poble treballador de Catalunya, de tots aquells qui tenen el dret a guanyar-se la vida amb l'esforç del seu treball i, amb tots ells, defensar els drets de la nostra nació. Podem cometre errors, però cap d'ells no pot justificar el fet d'arreglar-se amb els privilegiats, amb els separadors, amb la dreta, amb els qui busquen l'escissió del món del treball i el món de la cultura, perquè aquesta situació els és vital per tal de mantenir la existència de prepotència i de manipulació de la informació, de les emocions i de les consciències.

Durant un any i mig hem presenciat la nulla gestió de la Conselleria, hem assistit, pacients, a la manca de compliment dels compromisos contrets, hem constatat la desmesurada i creixent burocratització d'una Conselleria que, precisament, s'hauria d'haver caracteritzat per la flexibilitat, la imaginació i la tolerància. Hem manifestat la nostra preocupació pel ple respecte a la neutralitat de la política cultural i a la distribució justa de les subvencions. Volíem, i volem, una administració cultural que impulsi, i no que controli. La millor política cultural és la que es distancia del fet cultural. L'excessiva proximitat porta, com a conseqüència, tant l'aparició de les arts oficials com de les censures oficials.

La cultura no permet intervencionismes, però necessita, en canvi, impulsors, tant altruistes com tolerants; en cas contrari, anem cap al desastre o cap al no-res, que, parlant de cultura, senyores Diputades i senyors Diputats, ve a ser la mateixa cosa.

La nostra reprovació a l'actuació de la Conselleria és, en el fons, una crítica a l'absentisme creatiu, una crítica a un determinat model cultural que la dreta accepta perquè li és útil. Un model que fa possible, entre altres coses, la manipulació i la crispació que s'ha produït absurdament a l'entorn d'aquest acte parlamentari. Un model favorable a la dreta en la mesura en què tendeix a demonitzar els partits dels treballadors, acusats de tota mena de pecats de lesa pàtria, que tendeix a escindir la societat i el món de la cultura, no pas entre treballadors i privilegiats, no pas entre dretes i esquerres, sinó entre fidels i infidels a una Catalunya monopolitzada per la burgesia.

Mai com ara en la història contemporània no hi ha hagut un país tan disposat a ser el que els seus governants volguessin que fos, com la Catalunya democràtica.

La il·lusió d'autogovern implicava un xec en blanc, a dos anys vista, per al Consell Executiu que va sortir el 20 de març. Ara, aquest xec en blanc, comença a ser discutit per importants sectors del nostre poble. Però, mentrestant, el Govern de Convergència ha aprofitat la seva plataforma per a introduir en el cos social la seva personal visió de Catalunya. En una mostra d'envaniment inacceptable, el Govern de Convergència s'ha sentit dipositar de la cultura catalana, i s'ha sentit amb l'autoritat d'establir el que estava ben dit i el que no ho estava. Els socialistes entenem la cultura com l'aprofundiment de les diferències, la recerca de l'autenticitat, de la invenció i de la creació. Per això, els socialistes estarem sempre en contra d'aquells qui vulguin negar-nos el dret a la nostra identitat nacional, però també estarem en contra de tots aquells comissaris culturals que volen negar el dret a la diferència. Ens cal una política cultural que no estigui al servei de cap il·luminisme ni de cap clientelisme de partit. Ens cal una política cultural eficaç i al servei de la persona humana, oberta a tots els vents i feta per homes i dones lliures. És per això que hem elevat aquesta moció de reprovació a la tasca, a l'actuació del Conseller de Cultura. Una reprovació que, segons el Fabra, no és altra cosa que —i cito textualment— «la condemna d'un acte com a dolent», «la condemna d'un acte com a dolent», i ens reafirmem en aquesta reprovació en la mesura que continuem considerant que la censura és un fet que els socialistes no podem deixar passar impunement. Considerem que no és bo que la sospita de censura es deixi arrelar en l'opinió pública, com tampoc no és bo que des de la mateixa Presidència de la Generalitat s'intenti minimitzar el fet qualificant-lo de «relliscada ingènua». La llibertat mai no és mínima i, el que és més important, la conculcació de la llibertat mai no és, per desgràcia, ingènua, i també important és que mai no pot dependre d'una reliscada.

El poble de Catalunya ha de creure que, aquesta acció que ara estem duent a terme, la faríem també —i quedi molt clara constància d'això que estic dient— contra qualsevol govern, fos del color que fos, i estem segurs —voldríem estar-ne— que els Diputats de Convergència i Unió farien el mateix.

Els homes ens sentim membres d'una pàtria per un conjunt d'elements molt diversos: el paisatge, la gent, la llengua, la història. Durant les darreres dècades Catalunya s'ha redreçat i ha resistit entorn de la cultura; ens hem sentit catalans actius pel fet de portar endavant una lluita cultural que ha estat envejada a altres pobles de l'Estat —el mateix senyor Conseller ha estat una peça cabdal d'aquest procés. Per aquella tasca li donem el reconeixement, per la d'avui li expressem la nostra reprovació. No és aquesta la millor manera de consolidar la nostra cultura. Quan a un poble se li nega la història, sol trobar, en la lluita, el sentit de la seva grandesa, però quan al mateix poble se li estreny la seva innata vocació cultural, comença la decadència.

Aquesta és la nostra gran preocupació i amb aquest objectiu els socialistes alineem les nostres obres i les nostres persones.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, moltes gràcies senyores Diputades, senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti per a la defensa de la seva moció.

El Sr. LUCCHETTI: Senyora Presidenta, senyors Diputats i senyores Diputades, estem davant d'un tema que ha aixecat una àmplia expectació i, fins i tot, preses de posició. El nostre

Grup vol començar fent un reconeixement de la trajectòria personal intel·lectual i democràtica de l'Honorable Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, especialment al davant, durant molt d'anys, de la tasca editorial. No és, per tant, la crítica que ens porta aquí, una crítica personal, sinó una crítica a la institució; no és tampoc, el que ens porta aquí — com es va dir l'altre dia —, una campanya, malgrat la que nosaltres pensem que s'ha desfermat en sentit contrari, aquests darrers dies.

La nostra moció va en dues direccions que estan estretament lligades. Una, cap a la política cultural de la Generalitat, i l'altra, sobre un fet concret: l'intent de censura, de limitació de la llibertat d'expressió.

Respecte al primer punt, el nostre Grup —i així ho ha manifestat ja diverses vegades— pensa que manca des del Consell Executiu una perspectiva clara, global i coherent d'una política que apunti a la reconstrucció nacional de Catalunya, una Catalunya d'avui, plural i diversa, i, per tant, rica en la seva diversitat. No volem fer, en aquesta manca de política global, una crítica tampoc personal, sinó una crítica a una determinada gestió polític-cultural i una crítica al Consell de Cultura.

És cert que s'han fet accions puntuals meritòries, útils. Avui mateix ens han arribat uns llibrets sobre museus, música, orgues, però mancades de la necessària explicitació del fil conductor. Es té, encara, una visió, al nostre entendre, estreta de la cultura catalana, cultura que avui és rica, diversa, plural, que recull aportacions de tota la població de Catalunya, independentment de la llengua en què s'expressa, i que, dintre de les prioritats imprescindibles de la normalització del català, exigeix el suport de la Generalitat a aquesta diversitat. Nosaltres —ja n'hem parlat altres vegades— pensem que la posició del nostre Grup ha estat sempre inequívoca en defensa del que és la cultura catalana i la necessitat de la seva defensa, però aquest és un tema cabdal i en tornarem a parlar altres vegades.

El segon tema és el que fa referència a la llibertat d'expressió. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat ens deia l'altre dia, amb molt d'èmfasi, que la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió. Nosaltres entenem la llibertat d'expressió com un dret, el dret d'emetre opinions, a rebre i a cercar la informació sense cap limitació, sense ser molestats. Aquest és un dret imprescindible en qualsevol sistema democràtic i no es pot negar amb cap raonament o excusa de principis superiors, encara que aquests raonaments siguin en nom d'una mentalitat neonoucentista d'un determinat concepte de la pulcritud i del rigor. La llibertat d'expressió ha de ser il·limitada i no han d'existir marges a les possibilitats de creació i de comunicació. La referència de l'Estatut d'Autonomia a la llibertat d'expressió i de la Constitució al pluralisme ideològic és neta i clara; ara bé, aquesta referència, si no vol limitar-se a ser purament teòrica, comporta evidents conseqüències a l'hora de regular l'exercici d'aquest dret. Això és exactament el que ha passat: el principi teòric anunciat, « la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió », i la regulació de l'exercici del dret, en concret, l'intent de censura d'un text literari sota la forma d'un suggeriment.

Les mateixes referències fetes pel Molt Honorable senyor President l'altre dia respecte a les « paraules malsonants, grolleres i irreverents », a les « escenes vulgars de mal gust », no són tant judicis estètics —que serien d'altra banda improcedents com a arguments polítics— com judicis morals. I en una societat pluralista i democràtica el concepte de moral és un concepte ambigu. Si no hi ha una única ideologia no hi ha tampoc una moral única, i per tant és extraordinàriament difi-

cil establir una normativa que no limiti la llibertat d'expressió. Això no vol dir que no hi pugui haver un cert acord mínim i generalitzat sobre aquestes qüestions. Les plantejarem aquí perquè, sovint, com ara ha passat, si bé hi ha un acord sobre la necessitat del pluralisme ideològic, l'actitud varia radicalment així que es topa amb les conseqüències pràctiques d'aquest pluralisme.

Perquè el que ha passat ha estat el que l'altre dia es qualificava d'« ingènua reliscada », de suggerir canvis en un text de creació literària. Però, senyores Diputades i senyors Diputats, suggeriment fet des del poder polític, suggeriment fet des del poder de la subvenció econòmica, i això és censura, i la censura és una forma de no respectar la llibertat d'expressió.

És per això que el nostre Grup parlamentari, exercint els nostres deures democràtics, ha presentat la moció conseqüent a la interpellació sobre política teatral, de demanar al Parlament la reprovació —o desaprovació, tant se val— de l'actuació del Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació com a màxim responsable de les actuacions exercides, en aquest cas, per alts càrrecs del seu Departament, que impliquen un atemptat contra la llibertat d'expressió, i instar el Consell Executiu a prendre les mesures adequades perquè no es repeteixin fets com l'esmentat i perquè siguin respectats, tothora, els drets i les llibertats reconegudes per la Constitució i l'Estatut.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Havent presentat esmenes el Grup parlamentari de Centristes, té la paraula per a la seva defensa el Diputat senyor Planasdemunt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el Grup de Centristes de Catalunya presenta unes esmenes a les mocions presentades pel Grup Socialista, les quals intenten situar en la seva real dimensió el problema que avui ens ocupa.

Considerem —i aquí se n'han fet citacions— que el problema s'ha desorbitat. Nosaltres demanem el canvi de la paraula « reprovar » per, simplement, « desaprovar ». S'ha fet citació, per l'illustre Diputat Martín Toval, del que en Fabra diu de la paraula « reprovar », per tant, jo no la faré, però sí que faré la citació del que diu del verb « desaprovar »: « no aprovar, trobar malament », i, de collita pròpia, això per a mi significa no estar d'acord, estar en desacord amb allò que s'ha fet. I crec que Catalunya té coses molt més importants per a merèixer reprovacions que no pas una cosa com aquesta, que farà que el dia que tinguem realment un problema greu en aquest Parlament, que hi hagi d'haver aquest « reprovar », s'hagi aplicat i s'hagi desvirtuat per altres conceptes que no el mereixen.

Aquesta paraula « reprovar », a més, i tocant-la des del punt de vista d'aplicar-la individualment, no està contemplada, gens ni mica, en el Reglament d'aquesta Cambra; hi està contemplada la moció de censura, que és la reprovació, quan es dirigeix al conjunt del Consell, en la seva Transitòria Tercera. Per tant, nosaltres entenem que la reprovació, aquí, no hi entra.

Quan l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya pujà a aquesta tribuna, en la seva intervenció, i reconegué públicament que el Consell Executiu, i ell n'assumia la responsabilitat, havia comès dos errors, després d'analitzar-ho i fer-ne lectura el nostre Grup, creiem que realment es va cometre un greu error, el primer, que va induir al segon, que va ser triar aquesta obra per portar-la a un teatre que ha de tenir una categoria, ja que és el teatre d'art dramàtic de Catalunya. Jo no entraré en literatura, perquè no hi entenc, però crec, pel que he llegit, que no era una obra adequada per a anar a aquest teatre i per a ser un exemple a posar d'aquelles obres que han de ser

subvencionades, d'aquelles obres que han d'aixecar la cultura del nostre país. Jo no entraré a catalogar les paraules que entren en aquesta obra, en absolut, però no crec que ni la seva temàtica, ni les paraules que hi havia fossin adequades per a ser subvencionades i per a posar-les al carrer a fi i efecte que el nostre lèxic, el nostre idioma, les incorporés. Desgraciadament, la nostra llengua és coneguda arreu del món per ser una llengua vilipendiada per nosaltres mateixos, en la mesura que usem expressions que moltes altres llengües no tenen. Jo crec que hem de fer una cura a la nostra llengua, precisament, i pulir-la una mica més del que la hi tenim.

Quant al segon punt de l'esmena, que se suposa un atemptat a la llibertat d'expressió, pel que m'he estat expressant fins aquí, pel que han dit oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'ha dit que ha estat un intent, que s'ha intentat, s'ha suggerit —no és un fet consumat—, que hi ha hagut un intent de coartar aquesta llibertat d'expressió que és molt respectable segons per a qui. Jo no entenc que mereixi aquesta condemna i aquesta censura i, a més, ens descentra del que va ser al seu dia la interpellació portada en. En aquesta Cambra, la interpellació feia referència a l'obra de teatre « Els Beatles contra els Rolling Stones ». Per un error comès es presenta una moció de censura a tota una gestió d'un Conseller de la Generalitat, o es pretén presentar-la. Jo crec que és un mal camí, particularment. No estic d'acord, en absolut, amb tota la gestió cultural que ha portat l'Honorable Conseller, però no crec que aquest sigui el moment, ni el més adequat, per portar una moció de censura a una cosa que, a més, la interpellació citava, concretament, que era una obra teatral: « Els Beatles —repeteix— contra els Rolling Stones ». I cap aquí va encaminada la nostra esmena a la referida moció, que seria canviar la paraula « reprovar » per « desaprovar », i en el lloc on es diu « que suposa un atemptat a la llibertat d'expressió », que digui concretament « en relació amb l'obra teatral " Els Beatles contra els Rolling Stones " », que això és el que realment es va discutir en aquesta tribuna, i no podem desenfocar els temes donant-los un àmbit que surt fora del seu context.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El Diputat senyor Vicens té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra per a fixar llur posició.

El Sr. VICENS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, vet-ho aquí que ens trobem amb un d'aquests petits debats als quals donen lloc mocions subsegüents a interpellació, segons el nostre Reglament.

I dic petit per la longitud en temps, no pas per la importància que hi donen tots els mitjans de comunicació que són al carrer en el dia d'avui. És, doncs, un debat important, tal com el rep el país. I és clar que és important.

És important, entre altres coses perquè vostès podran observar que els Grups que plantegen aquesta moció que ens porten al debat són els qui se senten més incòmodes en aquest moment dintre d'aquest hemicicle. I no ho són pas els Grups que no l'han presentada. D'on ve aquesta incomoditat dels proposants? (*remor de veus*). Ja sé que no l'han reconeguda, ja ho sé, ja sé que no han reconegut estar incòmodes, però tots hem apreciat el to. Tots hem apreciat les paraules d'un discurs escrit prèviament i llegit en to nerviós i desmesurat. Nosaltres creiem que, realment, el que cal dir és que —la paraula ha estat dita, la paraula està al carrer— s'han desorbitat les coses fins a un límit que fa una mica de llàstima. S'ha intentat estirar el fil d'un error evident, comès per un càrrec del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat, però

estirar-lo tant que el fil es trenca per als qui fan la proposició. En aquest moment estan preocupats que el fil se'ls trenca. Potser no se'ls trencarà aquí, en la votació d'aquest hemicicle, degut a certa esmena a la qual després em referiré, però el fil se'ls trenca al carrer, i això sí que els preocupa. És per això que estan incòmodes (*remor de veus*).

Analitzem els fets: els fets són un intent d'un càrrec del Departament de Cultura de tallar certes paraules i substituir-les per unes altres, sense que hagi tingut cap efectivitat pràctica l'intent. En segon lloc, quins han estat els canvis que volia aquest càrrec? Bé, aquí han estat expressades les paraules « eren mots grollers, mots inconvenients... » No vull donar cap importància moral, com molt encertadament ha dit el senyor Lucchetti, a les paraules concretes. El fet és que es tractava d'una sèrie de mots sense cap contingut ideològic especial, als quals en el nostre llenguatge donem el nom de renecs, normalment, i que tothom coneix, perquè les fotografies dels textos corregits han estat publicades en els diaris. I resulta extremadament estrany que d'una alteració de mots d'aquesta mena, que no ha tingut cap efectivitat pràctica i que s'ha reduït a un intent, se n'estigui fent un debat d'aquesta mena. Això és el que crida més l'atenció en aquest moment al poble de Catalunya: el que està debatent el seu Parlament en la sessió plenària que tenim avui. On hem arribat?

Hem arribat aquí, perquè estirant el fil, el que han volgut els proposants és arribar a una moció de censura encoberta —cal dir les coses clares. És indiferent que es digui el mot « reprova-ció » o el mot « desaprovació »—, tal com el senyor Lucchetti ha dit fa un moment des d'aquesta tribuna. Tant se val l'un com l'altre; evidentment, tant se val desaprovació com reprova-ció. Això no altera el fons de la qüestió. El que han obtingut els Grups proposants és un efecte « bumerang », una campanya que ara s'ha fet a favor de la política del Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació. Política a la qual es poden fer moltes crítiques, perquè hi ha hagut més errors, en aquest Departament, creiem nosaltres, que els dos que reconeixia el senyor President de la Generalitat l'altre dia.

Un, és el fet concret del canvi de paraules, i un altre és haver seleccionat semblant obra per a ser representada en el Centre Dramàtic de la Generalitat. El senyor President de la Generalitat va reconèixer aquests dos errors, però n'hi ha més. No és ara el moment d'exposar-los, però és a través de les preguntes i de les interpellacions que fem tots els Diputats i tots els Grups d'aquest Parlament que cal criticar-los, aquests errors, i aquestes mancances. Però, de cap manera, a través de l'intent de presentar una moció de censura camuflada, encoberta, la finalitat de la qual és, evidentment, erosionar el Consell Executiu.

Hi ha hagut, creiem nosaltres, doncs, un error greu de càlcul en els Grups proposants. En desorbitar la qüestió, l'afer se'ls ha escapat de les mans i el canó s'ha girat a apuntar cap a ells. Per això es troben en una situació incòmoda. Creiem que això s'hauria pogut evitar amb més reflexió, amb més serenitat; en definitiva, amb més seny. Perquè, tal com estan ara les coses, la majoria del país pensa que aquí, el que es tracta de debatre i votar és un estirabot, un estirabot que no s'entén, un estirabot incomprendible, sobre tot, en un país com el nostre, que està seriosament amenaçat en la seva identitat —això sí que és greu—, per raons reals, històriques i polítiques, que des d'aquesta tribuna s'han mencionat diverses vegades i que el nostre Grup hi ha alludit en diversos debats, i que es troba amenaçat en les seves competències autonòmiques, en aquest moment, per unes accions polítiques, i per altres de projectades, que es preparen, sobre les quals ens podrem estendre més

àmpliament tots plegats en el debat que hi haurà probablement dintre de quinze dies en aquesta Cambra.

En la situació de Catalunya, que és aquesta, com és possible que es presenti l'estirabot de si, en comptes de dir unes paraules, se n'havien de dir unes altres, cosa que no ha tingut cap efectivitat en la pràctica i que d'això se'n faci una moció de reprovació a un membre del Govern?

Per què no, els Grups proposants, per què no es dediquen, per exemple, a plantejar una reprovació, a través dels seus Grups homòlegs en el Congrés dels Diputats, contra aquest funcionari del Govern de Madrid que fa una mica més de quinze dies pretenia atribuir-se la representació de Catalunya davant l'Administració central de l'Estat? ¿És que això no mereix una moció de reprovació en el Congrés dels Diputats, que és competent per jutjar l'actitud dels funcionaris del Govern de Madrid?

Breument: nosaltres votarem contra totes dues mocions, la socialista i la comunista; àdhuc en el cas que els Socialistes facin seva l'esmena que els Centristes han presentat. Tal com ha dit el senyor Lucchetti, tant se val « desaprovar » com « reprovar ».

Nosaltres no volem ajudar el Grup de Centristes, tal com ho dirien els francesos, « a sauver la face » als dos Grups que han presentat aquestes mocions. No els ajudarem que salvin la cara perquè som partidaris que aquí cadascú aguantí les seves responsabilitats.

Em queda únicament dir sobre el punt segon del Grup Socialista, que recomana respectar les llibertats i els drets continguts en l'article 20 de la Constitució, que aquest punt concret el votarem a favor, naturalment, perquè el que s'ha de respectar no és l'article 20, sinó tota la Constitució, senyors proposants, íntegra, des del primer a l'últim article.

Moltes gràcies, senyora Presidenta. (*Rialles i remor de veus*)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, d'acord amb l'article 28, apartat primer, del Reglament, la senyora Vice-presidenta continuarà amb la direcció dels debats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Ens trobem per tal de debatre la moció subsegüent a la interpellació dels Grups Socialista i Comunista, i el primer que ens hem de preguntar és què se'ns posa a votació.

Se'ns posa a votació, molt concretament —cal centrar altre cop el tema, perquè les intervencions dels Grups interpellants podrien donar lloc a confusió, amb un llenguatge, jo diria que brillant i grandiloqüent—, se'ns posa a votació una qüestió molt simple. Es tracta de reprovar al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació per la seva actuació, o de personatges del seu Departament, pel que fa al suggeriment, reliscada ingènua —com se li vulgui dir— fet en l'obra de « Els Beatles contra els Rolling Stones », i tot dient que això suposa un atemptat contra la llibertat d'expressió. Suggeriment i recomanació —dit sigui de passada— que, malgrat que emanés del poder, i amb totes les ínfulas i pretensions, no va tenir precisament gaire efecte.

Bé, la primera pregunta que se'ns posa davant en aquest debat és dir: què vol dir, exactament, això de « reprovar »? S'ha dit, no ho repetiré, no és el cas de fer un estudi etimològic o lingüístic de la paraula, tampoc un estudi històric... No parlarem de la *reprobatione* llatina, ni parlarem del « reprovament » que surt per primera vegada en el nostre idioma en els *Costums de Tortosa*, capítol setè, ni parlarem de la « reprovació » del dret canònic; té connotacions, evidentment, en el dret canò-

nic. No parlarem tampoc del fet que canònicament és excloure del nombre dels escollits, és la predeterminació de Déu de condemnar algú. Parlarem purament i simplement del que diu el diccionari, del que ja s'ha dit: « reprovar vol dir censurar ».

Doncs bé, aquesta reprovació, aquesta censura al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, nosaltres la rebutgem. Dit sigui de passada, acceptem plenament el punt 2 de la moció socialista, perquè nosaltres, evidentment, estem d'acord a defensar i instar el Consell Executiu pel que fa a la protecció dels drets constitucionals.

Però deia que, tant la moció socialista com la comunista, les rebutgem per dues qüestions, per dos ordres de qüestions que diferenciarem. En primer lloc, per unes raons de tipus formals. I entenem, en aquestes raons de tipus formals, que s'ha vulnerat clàssicament el Reglament del Parlament. I en segon lloc, per raons de fons, perquè la moció, i també s'ha dit, és absolutament desproporcionada amb el fet que l'origina, i per tant es converteix en una moció ridícula. Dit sigui en aquest context, i tan sols per esmentar aquesta causalitat entre el fet i la desproporció.

Per raons formals: hem vist que reprovar és exactament el mateix que censurar. I no ens ha sorprès gens que des de l'inici d'aquest enutjós afer hi hagi hagut, dintre i fora d'aquesta Cambra, la creació d'un clima de censura per part dels interpellants. I aquesta creació del clima de censura abasta no únicament, com de seguida ho comentarem, les intervencions en aquesta Cambra, sinó una sèrie de declaracions als diaris, que s'han produït « ab initio » pels Grups interpellants o pels seus representants.

Però és que en aquest mateix debat, millor dit, en el debat de la interpellació, es parlava molt clarament de dimissions. No tinc el *Diari de Sessions*, però recordo, per les notes preses, que es parlava i es demanava: « evidentment que demanem responsabilitats, i si hi ha responsabilitats demanem dimissions, i demanem dimissions no per demanar-les gratuïtament », es deia, si no ho recordo malament. Volia dir que no es demanava gratuïtament la dimissió, que es pretenia que la cosa anava seriosament, es pretenia demanar una dimissió i, per tant, cap sorpresa, cap sorpresa, en el moment de conèixer el text de la moció, tant socialista com comunista. Però és que s'ha equivocat el camí, s'ha vulnerat el Reglament, perquè en efecte, al capítol tercer del títol quart del Reglament del Parlament es troben perfectament delimitades i tipificades les diverses tècniques d'impuls i control de l'acció política i de govern. Dintre d'aquest Capítol, molt concretament, es regula a la Secció Primera, Apartat Segon, la responsabilitat política del President i del Consell Executiu, article, concretament, 118 del Reglament, que estableix molt clarament que aquesta responsabilitat política serà exigible mitjançant les lleis que ens doni aquesta mateixa Cambra en compliment de l'article 29.2 de l'Estatut, i mentre aquesta legislació no sigui vigent —aquest no és el cas en aquests moments— ens haurem de remetre a la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut, perdó, Disposició Transitòria Tercera del Reglament, que és precisament el camí que teòricament haurien d'haver emprès els interpellants conseqüents amb la seva voluntat política expressada abans i durant el debat de la interpellació. Jo no dic que aquesta mecànica operativa sigui bona, bona legislativament parlant; jo no dic que es podia haver previst algun altre tipus d'exigència de responsabilitat política en el Reglament del Parlament. Dic, simplement, que aquesta és la que està legislada, aquesta és la que en tot cas s'hauria d'haver autoritzat i no s'ha fet. Hem anat a l'article 125 que recull el Reglament del Parlament pel que fa a les interpellacions; bé, i es diu en

aquest article 125 de manera molt clara que les mocions subsegüents a les interpellacions, perquè la Cambra manifesti la seva posició, mai no serà de censura al Govern. Per tant, s'ha errat el camí i no val dissimular-lo amb petits artilugis semàntics; clar i net, una moció subsegüent a la interpellació no pot contenir censura —àlies reprovació— al Govern, i això en cap cas. Vol dir això que la moció de censura no pot comportar la dimissió ni als efectes jurídics de la Disposició Transitòria Tercera? Evidentment que no, evidentment que no. Si aquest mecanisme ja està específicament establert, seria absolutament, rotundament equivocacat, que es precisés; és que es parla genèricament que en cap cas no pot haver-hi censura.

I, d'altra banda —i amb això acabo, aquest apartat— tampoc no podia haver-hi censura individual a un Conseller, i se'm dirà « això és bo, és dolent, seria bo que hi fos »; a l'article 30, o a l'article 53 de l'Estatut Interior de l'any 1933 hi era, aquesta responsabilitat individual, es regulava mitjançant l'article 30, si no ho recordo malament. Potser seria bo que hi fos, potser en el Reglament, potser en el futur estatut interior ens hi trobarem, amb aquesta exigència de responsabilitat individual als Consellers, però avui no hi és, i no ens és lícit forçar el Reglament demanant-ho.

Bé, això pel que fa a les qüestions de forma, però hi ha raons de fons que també s'han esmentat i són potser més importants, i per aquestes raons de fons rebutgem absolutament les mocions. I les rebutgem —ho hem dit, i ens hi reiterem— perquè la moció és ridícula, i m'explicaré: què pretenen els interpellants en posar a votació aquesta moció? Volen fer dimitir el President del Consell Executiu, el seu Govern? Evidentment, no. No han utilitzat la mecànica operativa que els marca el Reglament. Volen fer dimitir el Conseller? Tampoc, ens ho han dit fora d'aquesta Cambra; a dintre de vegades ens ho han dit, però bé, tampoc, perquè no s'ha exposat el mecanisme. Què volen? Volen una moció d'erosió, no contemplada en el Reglament del Parlament? Potser sí, no vull jutjar gens ni mica la intencionalitat política dels Grups interpellants; el que he de dir molt clarament és que s'han equivocacat: el tema no ho vol; és absolutament desproporcionat.

Demanar la reprovació del Conseller —i no m'hi estenc, perquè ja n'ha parlat l'il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula— és absolutament desproporcionat, absolutament desorbitat, desorbitat, demanar la reprovació, la censura d'un Conseller. Quan avui Catalunya està creuant un període de reconstrucció nacional, un afermament de les institucions, quan, concretament, el retrobament i la normalització de la llengua i cultura catalanes passen per tantes dificultats, és absolutament ridícul que es plantegi una moció de censura per un afer d'aquestes característiques.

Finalment, jo no volia parlar, m'hauria agradat no haver de parlar del que els Grups Socialista i Comunista han esmentat com a campanya de suport o campanya d'auxili; no voldria haver-ho fet, perquè no és bo fer-ho. Però és que hi ha paraules que tornen a la boca. Hi ha paraules, o afirmacions, com s'ha dit per part del Diputat que m'ha precedit, que tenen efectes de bumerangs, la frase encertada. En el pre-debat, fins i tot durant el debat, de forma sibil·lina però prou clara, se'ns va voler fer dir que la intel·lectualitat del país, la cultura, el món cultural, pràcticament demanaven el cap del Conseller. I aquesta és una afirmació greu. Es va arribar a dir, es va arribar a dir: « la intel·lectualitat del país estava amb la Mancomunitat d'en Prat de la Riba, va estar amb la Generalitat de l'època republicana, però no està ni amb el Consell Executiu ni amb el Conseller ». Aquesta afirmació és greu, però és que sobretot és perillosa, és perillosa perquè aquesta intel·lectualitat,

aquest món cultural es pot veure, es pot sentir manipulat per aquesta afirmació, i jo ara no cauré, de cap manera, en el mateix parany que van caure vostès, senyors interpellants. Jo no diré, no resseguiré aquestes signatures de la campanya d'adhesió, no escriuré, i no ho veuré, no escatiré quina és la ideologia política dels signants, ni faré el panegíric del Conseller —altres ja ho han fet, a mi no em correspon, ni és aquest el lloc per a fer-ho—, ni cauré, deia, en el mateix parany que van caure vostès, de dir que el 80 o el 90 o el 59% de la cultura, el món cultural d'aquest país, està a darrere, donant suport al Conseller, perquè això seria també intentar manipular. Dic, simplement, dic simplement que aquesta campanya de què vostès es queixen, l'han provocada vostès; l'han provocada vostès en desorbitar un tema absolutament nimi, i vostès en són els responsables.

Senyors interpellants, vostès segurament faran aprovar avui en aquesta Cambra, una moció, ja sigui amb l'esmena; nosaltres tampoc no donem suport a l'esmena, estem rotundament d'acord amb el que s'ha dit. Vostès faran, segurament, aprovar-la, no ho sé; el que és cert és que aquesta serà una victòria pírrica, una victòria pírrica perquè el cost d'aquesta victòria, nosaltres, i jo, no el voldríem gens, és una victòria aconseguida —permetin-me, i sigui'm lícit dir-ho— a costa del prestigi d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Gràcies.

(*El senyor Martín i Toval demana per parlar.*)

Sí, si em permet prèviament voldria fer una qüestió d'ordre al senyor Camps, per recordar-li que en cap cas no pot afirmar que s'ha vulnerat el Reglament, ja que en aquest sentit, i a petició precisament del Grup parlamentari de Convergència i Unió, hi ha hagut una resolució motivada que s'ha fet avinent ja al Grup, potser ell no l'ha coneguda encara, però que pot estar-hi o no estar-hi d'acord, pot discrepar d'aquesta decisió, però en tot cas és la decisió de la Mesa, conforme amb un escrit que hi ha en aquest sentit.

Senyor Jaume Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyora Presidenta, accepto absolutament les seves paraules en el sentit que aquest Diputat i aquest Grup parlamentari accepten respectuosament la decisió de la Mesa pel que fa a la resolució del recurs presentat. Bé és cert que aquest Diputat —o potser ha estat un error d'expressió— en cap cas no ha posat en dubte la legitimitat de la decisió de la Mesa, i en cap cas no ha posat en dubte que s'hagués vulnerat el Reglament. « Vulnerat », en una frase d'estil diccionari, era referit a que s'havia vulnerat políticament quant a intencionalitat d'aquest Reglament, i no pas per la Mesa, sinó pels Grups interpellants.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Martín i Toval, si us plau.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Una qüestió d'ordre, senyora Vice-presidenta, i dic Vice-presidenta perquè és present el President en aquest moment, al Parlament, perquè, senyora Vice-presidenta en ús del que es preveu a l'article 65 apartat segon del Reglament, demanar, per tal que quedi clar a totes les senyores Diputades i senyors Diputats d'aquest Parlament, quin és el marc reglamentari en què ens movem a l'hora de fer aquest debat. Atès que certament, al nostre entendre, també la intervenció del senyor Jaume Camps podria introduir confusió, que sigui llegida íntegrament la resolució de la Mesa, motivada, admetent a tràmit, i, per tant, donant suport al debat que avui estem fent aquí, si us

plau. *(El Sr. Ribó demana per parlar.)*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Un moment, el senyor Ribó havia demanat la paraula.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Sí, en la mateixa direcció, senyora Vice-presidenta, demanaríem que fos íntegrament llegida aquesta nota, perquè no quedi tot a nivell d'intencionalitats, sinó de textos molt concrets.

Gràcies, senyora Vice-presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord. El senyor Secretari procedirà a la lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: « En relació amb l'escrit presentat pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, registre 3385, adreçat a la Mesa del Parlament sol·licitant la reconsideració de l'admissió a tràmit de les mocions subsegüents a les interpellacions que sobre política cultural formulen els Diputats Il·lustres senyors Higiní Clotas, del Grup Socialista, i Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 11 de novembre de 1981, manifesta que: 1. El Reglament del Parlament de Catalunya regula les mocions subsegüents a una interpellació, als articles 125 i 126. Aquestes mocions, que comporten la manifestació de la posició del Parlament, tot i ésser un instrument d'impuls i control de l'acció política i de govern, tenen com a finalitat la de fer pública la posició d'aquest sobre una qüestió determinada, però no tenen més i altres efectes que els previstos a l'article 126 del Reglament. Igualment, la Disposició Addicional Tercera regula les mocions de censura que constitueixen un mecanisme per al plantejament explícit de la responsabilitat política del Govern amb uns requisits formals, nombre mínim de signatures, període de reflexió, majories qualificades per a l'aprovació, etc., i, si és aprovada, uns efectes jurídics taxatius i immediats com la dimissió obligatòria del Govern. 2. Atès que l'article 125.1. diu literalment " aquesta moció en cap cas no serà de censura al Govern ", aquesta precisió és una manifestació més del parlamentarisme racionalitzat, en el qual s'inscriu clarament el Reglament del Parlament de Catalunya, que cal interpretar, no pas com una limitació del possible contingut crític de la moció, sinó com a tendent a impossibilitar la confusió de dues tècniques o la coincidència de dos debats diferents, moció subsegüent a interpellació, i moció de censura, tant pels seus requisits formals com pels seus efectes jurídics; per tant, el segon incís de l'article 125.1 implica que les mocions subsegüents a una interpellació mai no podran tenir els efectes d'una moció de censura, és a dir, mai no podran obligar el Govern o un Conseller a presentar la dimissió. En conseqüència, la Mesa, per majoria, considera que no s'escau d'accedir a la petició del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i acorda que les mocions subsegüents a les interpellacions que sobre política cultural formulen els Diputats Il·lustres senyors Higiní Clotas, del Grup Socialista, i Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, són admissibles a tràmit i conseqüents amb les interpellacions, d'acord amb el que disposa l'article 125 del Reglament ».

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula el senyor Martín i Toval per a dir si accepta l'esmena presentada pel Grup dels Centristes.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats, he demanat en aquesta qüestió d'ordre la lectura del text de la resolució perquè quedi ben clar —i em refereixo, per tant, a l'esmena presentada i al sentit en què aquí s'ha defensat— que de cap de les maneres no es tractava, en presentar aquesta moció, de presentar una moció de censura en el sentit jurídic, polític que el Reglament regula. La

Mesa ho deixa ben clar a la seva resolució.

Nosaltres hem volgut, en aquesta moció, criticar al més fortament possible, una actuació d'un Conseller, l'actuació d'un Conseller en tant que màxim responsable d'unes actuacions concretes de la seva Conselleria. Jo vaig parlar, només, d'aquestes esmenes, però haig de dir que novament s'ha posat en dubte, des d'aquesta tribuna, la legitimitat política del debat; només afirmar el següent: el tema de la llibertat d'expressió és i serà sempre, per als socialistes, molt important; també era molt important, també va ser molt important l'últim ple, quan es va debatre una proposició no de llei de reprovació de l'actuació del President d'aquesta Cambra. Justament perquè li donem importància el nostre vot va ser el que va ser.

Legitimitat política del debat sobre llibertat d'expressió total. Reprovar, diu la nostra moció, i ja he dit abans que segons el Fabra això és condemnar un acte com a dolent, desaprovar —diu l'esmena, i segons el Fabra també, ja s'ha dit— és no aprovar allò fet per algú. Doncs bé, nosaltres entenem que, i d'això és del que es tractava, es tractava que aquest Parlament pronunciés formalment i d'una manera serena, però a la vegada ferma, que no és possible des de les institucions democràtiques, democràtiques, de l'autogovern nacional de Catalunya posar en dubte l'actuació íntegrament democràtica d'aquestes institucions. Que aquest dubte no ha d'existir, i és bo que se'ns anunciï que se'ns votarà en l'apartat segon, perquè l'apartat segon, ho vull recordar, de la nostra moció diu que « s'insta el Consell Executiu » —i no ha estat objecte d'esmena— « perquè en la seva gestió sigui estrictament escrupolós en el respecte als drets i a les llibertats reconeguts en l'article 20 de la Constitució ». I si es vota és perquè es vol que es compleixi. I si es vol que es compleixi és perquè es tenen dubtes que s'hagi complert fins ara. I per això nosaltres hem acceptat també la segona esmena, perquè la segona esmena substitueix, i per tant el treu, l'incís final de l'apartat 1, quan diu que « les actuacions de referència suposen atemptat a la llibertat d'expressió ». I acceptem que es tregui això perquè es votarà, i sembla que per unanimitat, l'apartat segon de la moció, que insta, ho torno a dir, el Consell Executiu perquè en la seva gestió sigui estrictament escrupolós, més que fins ara, en el respecte als drets i a les llibertats reconeguts en l'article 20 de la Constitució.

Acceptem, doncs, ambdues esmenes en el que signifiquen, al nostre entendre, de respondre fidelment a l'esperit de la moció que nosaltres plantejàvem, que és una moció crítica en profunditat. No hem utilitzat volgudament el tràmit de censura en termes reglamentaris, polític-parlamentaris, sinó de crítica profunda, seriosa i serena a una actuació que no convé de cap manera pel bé de Catalunya que es repeteixi.

Moltes gràcies.

(El Sr. Alavedra demana la paraula.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Macià Alavedra té la paraula per una qüestió d'ordre.

El Sr. ALAVEDRA: Senyora Vice-presidenta, per una qüestió d'ordre, per formular la nostra protesta per la intervenció del protestant, que més que acceptar —de l'interpellant, perdó— *(rialles)*, que més que acceptar una esmena, que és el que havia de fer en aquest torn en virtut de l'article 131 del Reglament, ha fet una defensa del punt 2 de la seva moció, donant-li un significat totalment diferent del que ha fet en la defensa anterior en virtut de la posició expressada pel portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Vicens.

Jo crec que el senyor Martín Toval el que ha fet és acceptar l'esmena del Grup Centrista, que rebaixa la censura a crítica, i simplement mantenir el punt segon de la seva moció, que re-

presenta el respecte a la Constitució, que nosaltres també votarem perquè es tracta simplement d'això, d'un respecte a la Constitució, i no de la interpretació que ara ell, en aquest torn, li ha volgut donar.

Moltes gràcies, senyora Vice-presidenta.

(*El Sr. Martín i Toval demana la paraula.*)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Toval, molt breument.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyora Vice-presidenta, qüestió d'ordre. Considerant el nostre Grup que aquesta intervenció no és de qüestió d'ordre sinó d'explicació de vot en tot cas, nosaltres no protestem per això, senyora Vice-presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, en tot cas constarà la protesta del senyor Alavedra.

Passem ara, doncs, a votar, en primer lloc, la moció presentada pel Partit Socialista de Catalunya, i abans en procedirem a la lectura en els dos apartats que votarem, doncs, separadament.

El senyor Secretari té la paraula.

El Sr. SECRETARI PRIMER: « El Parlament de Catalunya acorda:

» 1. Desaprovar l'actuació del Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació en tant que màxim responsable de les accions produïdes des dels serveis del seu Departament en relació amb l'obra teatral *Els Beatles contra els Rolling Stones*.

» 2. Instar el Consell Executiu perquè en la seva gestió sigui estrictament escrupolós en el respecte als drets i a les llibertats reconegudes en l'article 20 de la Constitució. »

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem, doncs, a la votació.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt de la moció del Grup Socialista, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que s'abstinguin?

La primera part de la moció ha estat aprovada per 68 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del segon punt.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El segon punt de la moció ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell..., (*Pausa.*) Perdó, faltava la votació del PSUC. Lamento l'error.

(*El Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyora Vice-presidenta, entenem que la nostra moció decau en haver estat aprovats els dos punts de la moció del Grup Socialista.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, gràcies, senyor Ribó, i m'excuso per l'error.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un programa per a millorar l'eficàcia i la productivitat de la funció pública

Bé, passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un programa

per a millorar l'eficàcia i la productivitat de la funció pública, presentada pels Diputats senyors Lluís García i Joan Prats, del Grup Socialista.

El senyor García té la paraula per a la defensa de la interpellació.

El Sr. GARCÍA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, la interpellació que fa referència a l'incompliment fet pel Consell Executiu de la Llei 2/1981, del 22 d'abril, del Pressupost de la Generalitat de Catalunya i les seves Entitats Autònomes per a l'Exercici del 1981, en l'article setè, apartats 1 i 2, diu el que segueix: « Apartat primer: Els crèdits que es consignen en el Pressupost per un import igual al 0,5% de les retribucions íntegres del personal al qual es refereix l'apartat primer de l'article sisè s'han de destinar al finançament de programes per al millorament de l'eficàcia i la productivitat de la funció pública. Els programes han d'ésser aprovats pel Consell Executiu a proposta del Departament de Governació, previ informe del Departament d'Economia i Finances, i publicats en el *Diari Oficial de la Generalitat*. »

En l'apartat segon diu: « El Consell Executiu ha d'informar el Parlament dels continguts d'aquests programes, així com dels resultats obtinguts. »

És evident que el Grup Socialista hem estat de bell antuvi, des de la constitució d'aquest Parlament, impulsors d'una política de la funció pública en la construcció, en el procés de construcció de la Catalunya autònoma, en el procés d'autogovern, i d'una funció pública eficaç, d'una funció pública racional i d'una funció pública que servís el ciutadà des de la lògica dels seus interessos generals.

És per aquest fet, és per aquesta importància, i com que en aquest cas constatem que no tenim notícies que el Consell Executiu hagi complert aquest article setè, apartats 1 i 2, que hem presentat la següent interpellació: « És que ha elaborat el Consell Executiu algun programa per a la millora i l'eficàcia de la productivitat de la funció pública? » En cas afirmatiu —que ho desconeixem—, « per què no ha estat publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, tal com diu l'article setè? I també, per què no s'ha informat el Parlament dels continguts de l'esmentat programa i dels resultats obtinguts, segons el que preveu l'apartat 2 de l'esmentat article? »

És evident que aquest tema és d'una enorme importància política, no solament per la importància que té avui i pels problemes que comporta la funció pública, sinó perquè som davant d'un incompliment, en principi greu, de la mateixa Llei pel Consell Executiu.

És per aquestes raons que demanem que el Conseller ens doni informació en relació amb aquest tema.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre, o per a fixar la posició del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Joan Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats, és cert, tal com l'interpellant ha esmentat, que la Llei de Pressupostos de la Generalitat estableix en l'article setè, en ambdós apartats, l'obligació de destinar el 0,5% de les retribucions íntegres del personal al qual es refereix l'apartat primer de l'article sisè al finançament de programes per al millorament de l'eficàcia i de la productivitat de la funció pública. És també cert, tal com ell ha dit, que els programes han d'ésser aprovats pel Consell Executiu a proposta del Departament de Governació, i previ informe del Departament d'Economia i Finances, i que han de ser publicats al *Diari Oficial de la Generalitat*. I és també cert que el Consell Executiu ha d'informar el Parlament del contingut

d'aquests programes, així com dels resultats obtinguts.

El que ja no és tan cert és que el Consell Executiu hagi incomplert aquesta Llei, entre altres coses perquè la Llei de Pressupostos de la Generalitat és vigent durant tot l'any 1981, i encara no som al 31 de desembre.

El Consell Executiu ha estudiat aquest tema. Un tema, altrament, difícil de resoldre, per una sèrie de condicionants que no m'estendré ara a detallar. Un tema amb una sèrie de problemes, als quals intentem trobar solució. L'aprovarà en un període de temps molt breu, i, donant compliment al que estableix la Llei de Pressupostos de la Generalitat, el publicarà en el *Diari Oficial* i n'informarà el Parlament, tal com és la seva obligació.

Moltes gràcies, senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor García té la paraula per a un torn de rèplica.

El Sr. GARCÍA: Gràcies, senyora Vice-presidenta, bé, l'Honorable senyor Conseller de Governació ens diu que el Consell Executiu no ha incomplert la Llei de Pressupost, perquè encara la Llei és vigent. El que penso és que el Conseller de Governació amb aquest argument d'alguna manera amaga o vol deixar entendre que farà, ho ha dit, un programa de millora de l'eficàcia de la funció pública. Però és evident que la Llei de Pressupost, si no ho recordo malament, va ser aprovada el mes d'abril. Som al mes de novembre. Fins ara em temo, crec, que fins a la interpellació del Grup Socialista el senyor Conseller de Governació segurament o no ha tingut temps o no s'ha preocupat de l'elaboració precisament d'aquests programes, donada la importància que té aquesta millora de l'eficàcia per a la funció pública, per a Catalunya, per al procés de racionalització també, de la funció pública, i aleshores som a novembre, amb un programa que serà difícilment aplicable i els resultats del qual difícilment podran incidir avui, amb la Llei de Pressupost, el mes de novembre, en aquesta millora de l'eficàcia de la funció pública.

Per aquests fets, que nosaltres considerem, si més no, que demostren una manca d'interès del Consell Executiu en relació amb el tema de la funció pública, d'alguna manera concreta amb el tema de l'eficàcia, de la productivitat de la funció pública, nosaltres, anuncio que presentarem una moció subsegüent a aquesta interpellació en el sentit que hem plantejat en la nostra moció.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller té la paraula per a replicar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Només per informar la Cambra i el Grup interpellant que tindrà la satisfacció d'haver presentat a l'aprovació del Consell Executiu i d'haver publicat en el *Diari Oficial* el programa abans que el Grup parlamentari no hagi pogut debatre —el Grup parlamentari interpellant— en aquest Ple la moció que anuncia.

Interpellació a l'H. Conseller d'Economia i Finances sobre l'incompliment de la resolució quarta del Pla d'Actuació Econòmica de la Generalitat

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació a l'Honorable Conseller d'Economia i Finances sobre l'incompliment de la resolució quarta del Pla d'Actuació Econòmica de la Generalitat, presentada pels Diputats senyors Lluís García i Lluís Armet, del Grup parlamentari Socialista.

Per a la seva defensa, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, em permetran aquesta petita vacil·lació; estava pendent de la presència del Conseller d'Economia i Finances, la qual cosa ha fet que no hi hagués la mentalització prèvia que permet l'entrada en tribuna d'una forma ràpida i urgent.

La nostra interpellació té, com a origen, una resolució que aquest Parlament va adoptar el mes de novembre de 1980 i a la qual no s'ha donat resposta en aquesta Cambra, és a dir, en el Parlament de Catalunya. Voldria recordar el contingut de la resolució de la sessió de l'11 de novembre de 1980 quan assenyalava « acordar que, amb independència de les iniciatives legislatives que es puguin desenvolupar en el termini més breu possible, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos tingui una sessió, iniciada per una comunicació del Consell Executiu, per tal de debatre els temes següents... » No m'estendré en els temes següents, però, òbviament, fa referència a les competències exclusives que sobre les Caixes d'Estalvis reconeix l'article 12 de l'Estatut de Catalunya, així com, també, a les competències estatutàries en relació amb les institucions financeres.

Voldria fer esment també que la Conselleria d'Economia i Finances s'ha distingit en una actitud d'incompliment sistemàtic de tots els acords del Ple, bé siguin acords especificats en resolucions aprovades per aquesta Cambra, bé sigui en aprovacions de lleis que n'han sortit.

La resolució del Parlament que es comparegui mensualment a fi d'informar sobre la marxa de traspassos i de valoracions ha estat incompleta. Els incompliments previstos en la Llei de Pressupostos, pel que fa al fet de donar compte dels avals que es puguin produir, pel que fa a l'Addicional cinquena i l'Addicional sisena, las quals fan esment a la política de subvencions que calia que s'hagués presentat en aquest Parlament dos mesos després d'haver aprovat el Pressupost, i l'Addicional sisena, concretament feia referència al fet de retre comptes trimestralment de l'estat pressupostari. Vull dir que només la Conselleria d'Economia i Finances ha respost tard, malament, incomplint els acords parlamentaris, i sempre com a conseqüència d'una indicació, bé sigui verbal o bé sigui traslladada a través d'una interpellació feta pel Grup Socialista o altres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Ens sembla a nosaltres que aquest incompliment és greu, i significa, si més no —i no vull fer un judici de valors— una actitud —i no voldria dir menyspreu— de distanciament en relació amb les obligacions que la Conselleria i, concretament el Conseller, té en relació amb el Parlament de Catalunya.

Voldria recordar també que aquesta resolució que surt del Programa d'Actuació Econòmica sorgeix com a conseqüència del debat que assenyalava que les Caixes d'Estalvis eren un instrument fonamental en la política econòmica de la Generalitat; voldria recordar també —i a nosaltres ens sembla greu— que la situació del debat era presidida per una indefinició sobre les competències de les Caixes d'Estalvis a partir d'un Decret que, unilateralment, havia fet el Consell Executiu de la Generalitat, que es va veure obligat a renegociar per les pressions del Govern de Madrid, i, finalment, va sortir un decret que significa, històricament, una manera determinada de contemplar les competències que les comunitats autònomes poden tenir sobre les Caixes. I aquesta manera de contemplar-la és altament restrictiva per a Catalunya i significa una hipoteca a allò que els socialistes havíem defensat tradicionalment: que les Caixes d'Estalvis havien d'estar lligades al territori on desenvolupaven la seva actuació. I vull recordar que aquí els criteris de dretes i esquerres són absolutament fonamentals

perquè, en nom d'una llibertat de mercat, es trenquen fronteres de les autonomies i es perd un dels instruments inestimables que, indubtablement, són unes institucions arrelades a la terra, i, en aquest sentit, evidentment, no coincideix una visió autonomista amb una visió correcta mantinguda pel Consell Executiu.

El resultat d'aquest contenciós significa —i això el senyor Conseller ho sap perfectament— que les potencialitats dels coeficients obligatoris de les Caixes queden minvades pel que fa a les facultats del Consell Executiu de la Generalitat. En aquests moments, superant el bilió de pessetes de dipòsit en Caixes catalanes, ens trobem que, per la via de coeficients obligatoris, es pot disposar de menys de 10 000 milions de pessetes, és a dir, es pot disposar de menys de l'1% dels recursos de les Caixes d'Estalvis. Aquesta va ser una negociació sobre la qual voldria recordar aquí que el senyor Pujol va dir: « que ens critiquin si ho hem fet malament ». Sovint la prudència ha guiat la nostra actuació. Ho hem dit a bastament, hem dit que aquesta negociació va significar una fallida, però no és una fallida conjuntural, és una fallida estructural perquè, indubtablement, hipoteca una interpretació que es podia desenvolupar des d'una concepció autonòmica de l'Estat, i el senyor Conseller recordarà les posicions dels socialistes en el Congrés dels Diputats i recordarà tots els escrits que els socialistes hem fet en relació amb unes institucions que les considerem que han d'estar arrelades al territori d'on han sorgit, i que han de complir unes funcions que depenguin, fonamentalment, dels seus habitants, de les necessitats dels seus habitants, del foment, també, de la petita i la mitjana empresa i de tot el que pugui contribuir al desenvolupament econòmic de nacionalitats i regions a nivell de l'Estat.

També vull recordar que aquesta interpellació que avui presentem sorgia al seu dia quan nosaltres vàrem presentar aquest acord del novembre de 1980 perquè el votés el Ple del Parlament, d'una greu preocupació que nosaltres teníem sobre la política econòmica del senyor Trias Fargas. I recordo que nosaltres vàrem assenyalar molt clarament que el text pel qual es creava un Consell Assessor de Crèdit, adscrit al Departament d'Economia i Finances, tenia una gravetat que a ningú podia escapar, quan diu textualment: « és per això que, una vegada aprovats els textos constitucional i estatutari, les tasques del Departament d'Economia i Finances en matèria creditícia tindran, si més no, en una gran part, un caire de creació de normes que permetran a l'Administració catalana de recaptar la col·laboració i la participació de persones que, pertanyents o vinculades a entitats, organitzacions, corporacions o institucions de Catalunya, s'hagin acreditat per llurs coneixements i experiència en el sector esmentat, a fi i efecte que la participació en l'elaboració de la política creditícia del Departament s'articuli sobre una formulació i un recull dels criteris del sector interessat i competent en aquesta matèria.

Nosaltres podem entendre la necessària vinculació amb el sector de turisme i considerar sempre que l'Administració pública ha d'exercir un paper de neutralitat, de distància, incorporant les necessitats del sector, però, ha de separar perfectament les competències i les obligacions del sector públic respecte al que pot ser el sector implicat. Quan, d'una manera o d'una altra es reconeix, en una política de Consell Assessor, que fa aiguabarreig d'institucions, de bancs i caixes; que fa que, per primera vegada Presidents de Consell d'Administració del capitalisme financer espanyol figurin en un Butlletí —en aquest cas, el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, que jo sàpiga no han sortit mai en el *Boletín Oficial del Estado*, perquè, si més no, les relacions no són, des del punt de vista

personal, tan descarades, sinó que són relacions molt més velades, a través, lògicament, d'intelligents persones interposades—, a nosaltres ens preocupa aquest aiguabarreig d'institucions; ens preocupa aquesta concepció que destilla aquesta política i, per tant, tothora defensem la separació, quant a tractament, d'unes institucions financeres en les quals no tenim competències —qui podem prendre cafè amb qui sigui, perquè les responsabilitats de govern és connectar amb elles—, d'unes institucions, com són les Caixes d'Estalvis, en les quals tenim unes competències en profunditat. No fer aquesta política de separació i sentenciar, amb un decret de la Generalitat de Catalunya que la formulació i el recull de criteris del sector interessat i competent en aquesta matèria seran recollits com a política inspiradora del Departament, em sembla realment greu perquè jo he dit en moltes oportunitats —i, en aquest cas, des d'una perspectiva lliberal, progressista i d'esquerra— que, avui dia, considerar l'Administració pública com a neutral, en aquest país, encara és un fet revolucionari dissortadament.

És per tot això que nosaltres hem considerat que calia presentar aquesta interpellació, i aquesta interpellació perquè aquest retard no es justifica de cap manera; aquest retard ha donat lloc que no s'emprenguessin actuacions que es podien haver emprès; no s'ha donat cap explicació al Parlament de Catalunya sobre les potencialitats que podien derivar de l'article 12 de l'Estatut; no s'ha intentat una política possible de creació d'un institut de crèdit de Caixes d'Estalvis; no s'ha qüestionat en cap moment ni s'ha valorat la possibilitat de plantejar-se el tema dels òrgans de govern de les Caixes d'Estalvis que nosaltres advoquem per un increment de la professionalitat, que permeti trencar, evidentment, amb el que va ser un decret de pseudodemocratització que es va fer en el seu moment per a intentar transformar, per la via pseudo-democràtica, unes institucions que podien, si més no, caure en unes característiques semipúbliques en un moment polític determinat.

Per tot això, perquè no podem admetre aquest retard, que no té cap mena d'explicació política i que no contribueix res més que a deixar un conjunt d'interrogants sobre el poble de Catalunya, i concretament sobre aquest Parlament, en relació amb aquests temes centrals, nosaltres hem presentat la interpellació. Però voldria dir més; ens sobtem que, quan llancem una alternativa legislativa, ens trobem amb una convocatòria de la Comissió d'Economia que diu, textualment: « pel al divendres proper, dia 13, a les 10 hores. Primer punt: Debat sobre les competències estatutàries en relació amb les institucions financeres i possibilitat d'actuació sobre les Caixes d'Estalvis en compliment de la resolució quarta del debat del PAE, de l'11.11.80 ». És a dir, un mes després de presentar la interpellació, justament abans de presentar-la en el Ple, se'ns diu que aquest divendres se'ns porta el tema a una Comissió que no cal dir —i en aquest cas, que respeto tots els Presidents de Comissió— que coincideix, evidentment, amb el Partit, i al seu dia nosaltres demanarem si ha estat d'acord la Mesa de la Comissió a posar aquest punt de l'ordre del dia. I nosaltres hem presentat un recurs a la Mesa del Parlament perquè és evident que aquesta comunicació, o aquest debat, ha de venir amb una prèvia comunicació del Conseller d'Economia i Finances.

Dit tot això, només en resum, volem manifestar que aquest greu incompliment no és aïllat, sinó que el senyor Trias Fargas ha incomplert tot un conjunt de resolucions adoptades per aquest Ple o aprovades per lleis aprovades pel Parlament de Catalunya. Aquest tema ens sembla extraordinàriament greu. Vull dir també que volem una clarificació de la política finance-

ra en relació amb bancs i Caixes, i que estem en contra de l'aiguabarreig i que la política del Departament pugui ésser presidida, concretament, per consells o suggeriments dels grans representants del capitalisme financer espanyol. Tot això ens preocupa perquè, en aquest cas, senyores i senyors Diputats, no ens trobem amb un tema menor, sinó amb un tema extraordinàriament important i, de la mateixa manera que coincidirem possiblement amb el senyor Trias Fargas en la necessitat d'incrementar la inversió pública a Catalunya, no cal dir que els circuits de crèdit, si utilitzem una lògica de separació de bancs i Caixes, la quantitat de fons que es canalitzen per la via del mercat interbancari de les Caixes amb els bancs, aquestes surten també de Catalunya i que fer una política entorn de les Caixes, mobilitzar uns recursos que no són del tot aprofitats, que queden sovint ociosos, també per manca de professionalitat de vegades, és una política al servei de Catalunya, i és la política que cal en una Catalunya en crisi. I, per tant, aprofitar aquestes potencialitats no és un tema menor, sinó que és un tema d'extraordinària importància. Per això, senyores i senyors Diputats, hem presentat nosaltres aquesta interpellació al Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyora Presidenta, gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a la seva resposta té la paraula l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias i Fargas.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyora Presidenta, senyors Diputats, senyores Diputades, m'haig d'apartar una mica del text de la interpellació perquè el senyor Armet, amb bona tècnica parlamentària, ha parlat de tot menys de la seva interpellació, i naturalment, doncs, això m'obliga a improvisar una mica en resposta a algunes de les coses que ell ha dit.

En primer lloc, li haig de dir que ha fet bé de dir que no voldria dir que jo menyspreo el Parlament, perquè jo no li hauria consentit que ho digués. De manera que això no és cert, i per tant, doncs, accepto que ell admeti que no és cert. Jo he complert, de cara al Parlament, tant o més que el primer, perquè crec que precisament el Parlament és l'ànima política de Catalunya. El Govern, segons com, pot ser una administració, pot ser una manera de descentralitzar, pot ser també una manera de manifestar-se, des d'un punt de vista nacionalista, però allà on hi ha la capacitat autèntica de prendre mesures polítiques, que és l'essència d'una autonomia de veritat, és al Parlament, i això jo ho reconec i ho he reconegut sempre.

També vull destacar el que ha dit el senyor Armet, que tot això, aquest debat en el qual es parla des de l'any 80 de competències estatutàries en relació amb les institucions financeres, en el fons és un tema que gira al voltant de les Caixes, és un tema que preocupa el senyor Armet, preocupa el seu Grup. Aquí hem tingut dotzenes d'interpellacions sobre aquest tema, en relació amb els ajuntaments, en relació amb tot plegat, i, per tant, no fem més que repetir una mica el que hem sentit moltes vegades.

I amb això, jo haig de dir que si nosaltres hem de millorar la nostra relació amb les Caixes, fer-la més eficaç i més efectiva, estem a la disposició del Parlament i de tot suggeriment vàlid del Partit Socialista, però si hem de canviar de posició, si hem d'anar al control dels òrgans de Govern que el senyor Armet, amb la sinceritat que el caracteritza, ha dit que era l'essència de la seva intervenció, nosaltres hem d'insistir que no creiem en la politització de les Caixes d'Estalvi. I no hi creiem perquè les institucions financeres, mentre no es canviï el marc total de l'economia i del sistema econòmic, mentre no s'abandoni

el sistema de mercat, mentre no entrem per una via de planificació col·lectiva, qualsevol perturbació d'aquest mecanisme no farà res més que empobrir-nos, arruinar les Caixes, començant per l'abandó dels seus clients, dels seus dipositants, entre els quals no seran excepció els dipositants socialistes ni els dipositants d'esquerra.

En definitiva, se'ns diu que hem cedit a les pressions de Madrid per a fer un Decret que era, realment, una rectificació en part d'aquell que havíem promulgat el mes de juliol o d'agost, i que es va publicar el mes de desembre, o sigui uns dies, unes setmanes després d'aquella esmena de l'11 de novembre de 1980, que és la base de la interpellació del senyor Armet.

Bé, si per pressió s'entén un recurs d'inconstitucionalitat, certament vam ser pressionats. Aquí s'han pres moltes mesures, sovint amb el vot dels Grups socialistes, i aquesta pressió de la inconstitucionalitat ens ha fet fer marxa enrera, i no precisament amb l'entusiasme de ningú.

Per tant, si nosaltres ens vam sentir pressionats, em penso que vam fer bé d'intentar evitar aquella pressió, arribant a una solució que no fes que tot quedés en no res, com es pretenia amb el recurs d'inconstitucionalitat. De manera que, pressions, sí, pressions constitucionals. En definitiva, doncs, hem aplicat i portat a terme uns decrets que jo crec que són uns decrets que són el millor que es podia obtenir en aquell moment.

De totes maneres, en aquest Decret, en el preàmbul d'aquest Decret nostre, concretament, es diu que no fem res més que utilitzar l'Estatut, la Disposició Transitòria Segona o Tercera —no recordo exactament quina és—, que diu que «mentre el Parlament no legisli, es prendran les atribucions que la legislació espanyola doni sobre una determinada matèria, entre altres, la de les Caixes». I això és el que hem fet, però hem deixat la porta oberta que el Parlament legisli. Jo, realment, de la mateixa manera que el senyor Armet es preocupa perquè jo no li digui el que penso sobre les Caixes en matèria definitiva i que retardi, segons sembla, d'una manera sistemàtica el fet d'informar el Parlament, jo li dic que també espero amb vertadera curiositat i impaciència la proposició de llei del Partit Socialista a l'hora de regular les Caixes.

D'altra banda, li haig de dir que no és cert que nosaltres haguem incomplert sistemàticament les resolucions i les instruccions del Parlament, perquè sistemàticament voldria dir una intencionalitat que no ha existit. Nosaltres hem incomplert algunes de les resolucions, per falta de temps, per motius X, però moltes les hem complert; entre altres, aquesta d'informar el Parlament sobre el curs dels pressupostos. Això ha estat complert, s'ha presentat la documentació en els seus terminis, i sento molt que el senyor Armet no s'hagi pres la molestia de posar-se al dia en matèria dels compliments o incompliments de la Conselleria, que, efectivament, si fa falta, ja els precisarem.

Per què s'ha incomplert, això? Això s'ha incomplert per molts motius, però precisament per un de principal, i és que la política que es demana, en la resolució de l'11 de novembre de l'any 80, que aclareixi la Generalitat estava expressada en el Decret del mes de desembre. I bàsicament és aquest Decret el que explica quina és la nostra política, quin és el nostre criteri en matèria de competències sobre les Caixes, i per tant semblava que, en certa forma, atès que el Decret es publica i podia ser conegut pel senyor Armet i per tots els Diputats d'aquesta Cambra fàcilment, semblava que ja hi havia una resposta que, de moment, no exigia una urgència més gran.

D'altra banda, també crec que s'ha de dir —jo tinc mala memòria, no recordo en aquest moment les dades exactes— però la Comissió d'Economia i Pressupostos va assenyalar data, i

això és una cosa que deu constar en algun lloc, va assenyalar una data fa tres o quatre setmanes perquè jo pogués informar, a petició meua; i després no va poder ser perquè hi va haver algun debat molt important, que tenia els interessos de Catalunya a Madrid, i que em va obligar a demanar precisament l'ajornament.

De manera que no venim aquí perquè el senyor Armet ens ho demana, sinó que venim aquí perquè nosaltres sabem que tenim l'obligació de venir, i dintre de les possibilitats materials procurem complir aquesta obligació.

Hem presentat una comunicació escrita a la Comissió de Pressupostos, que és una comunicació detallada del que ens sembla que són els arguments en pro i en contra de tot aquest debat sobre les Caixes, sobretot, que és el que, efectivament, el senyor Armet destaca com a tema que el preocupa prioritàriament, i en definitiva, doncs, en la Comissió podrem parlar de tots aquests arguments. Perquè, per exemple, tots aquests números que ens fa el senyor Armet, sobre els diners que tenim d'acord amb el Decret sobre les Caixes, no són certs; hi ha errors importants; no és menys de l'1% , sinó que és prop del 3% del que podem disposar, i en aquest moment, i en aquest moment, no tenim nosaltres gens ni mica de necessitat d'exhaurir el sostre, perquè les necessitats nostres no arriben a tant.

D'altra banda, li haig de dir, senyor Armet, que quan fem una emissió de deute públic, nosaltres no anem a buscar l'obligatorietat, no anem a buscar les Caixes, a imposar-los el nostre paper, perquè, el nostre paper, el prendrà el públic, i, per si fos poc, en aquest moment està ja àmpliament subscripta l'emissió de 10.000 milions, i està subscripta per les Caixes, per la Borsa, per les Cooperatives i pels Bancs, i també pels Bancs. Li torno a dir, aprofito aquesta ocasió per a repetir-li-ho, que, mentre no canviem el sistema econòmic d'una manera radical i passem d'un sistema de lliure iniciativa a un sistema de planificació col·lectiva, que vostè em digui que un president de Banc està conforme amb la política econòmica de la Generalitat no és cap ofensa; és un reconeixement que tècnicament fem les coses ben fetes, i la prova és que jo en aquest moment tinc assegurada l'emissió de 10 000 milions de pessetes, i puc dir que hi ha un altre organisme autònom que en demana 5.000 i que té dificultats.

De manera que vol dir que si ens movem en una situació realista, que no és una situació utòpica i del que farem el dia de demà, sinó del que hem de fer avui, concretament dilluns que ve, aquestes fórmules em semblen més acceptables que la imaginació d'una cosa perfecta que serà, contra una cosa no tan perfecta, però que és. I, sobretot, quant a la que serà, espero, ja ho dic, amb vertadera il·lusió i entusiasme, i amb ganes d'aprendre, la proposició de llei que presentarà el Grup Socialista sobre les Caixes en aquest Parlament, espero que ben aviat.

I això dit, repeteixo simplement que tot aquest tema el discutirem a bastament i en detall divendres, i quan faci falta, en la Comissió d'Economia i Pressupostos, sobre la base d'un comunicat que hem fet, que ens sembla un comunicat, en primer lloc, detallat —no ho sé, deu tenir quinze o vint fulls—, ben argumentat i que dona els elements necessaris per a jutjar una mica quins són els nostres criteris i quina és la nostra actuació en aquesta matèria. De manera que, amb permís de la Presidència, em remeto a divendres a les deu del matí per acabar aquesta discussió, ja que, la interpellació, el que em diu és: « Quin motiu i quines raons té el Conseller d'Economia i Finances per a incomplir l'esmentada resolució

del Parlament? ». Això ja ho he dit. « Pensa el Conseller complir la resolució citada i en quin termini? » Divendres, a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per al torn de rectificació té la paraula el Diputat senyor Lluís Armet. (*Rialles.*)

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el senyor Trias Fargas ha tingut l'amabilitat, com sempre, de respondre a moltes coses, i de fer insinuacions, en algun cas, de coses que no s'han esmentat de la manera que ell ha comentat; i ha situat el debat en un terreny ideològic on jo no el volia situar, on no el volia situar. En primer lloc, sobre el tema de la interpellació, s'han donat totes les raons que van moure el Grup Socialista i el Ple d'aquest Parlament a aprovar una resolució en el programa d'actuació econòmica, que va ser aprovada a proposta dels socialistes.

En segon lloc, m'ha agradat, i m'ha colpit profundament, que el senyor Trias Fargas parlés que l'ànima de l'autonomia era aquest Parlament, la qual cosa no li coneixia, no li coneixia aquesta mena de descripcions metafísiques en el seu llenguatge polític.

Vull dir també que estem en total desacord amb la interpretació que ha fet de les meves paraules, quan ha dit que el senyor Armet ha dit que « els òrgans de Govern eren l'essencial », i a partir d'aquí s'ha fet una consideració a la politització dels òrgans de Govern de les Caixes. Jo he parlat de « major professionalitat », d'aprofitar les potencialitats que tenen les Caixes d'Estalvi, i, com vostè sap molt bé, d'aprofitar recursos ociosos que avui dia es canalitzen a través del sistema bancari. Unes Caixes més dinàmiques, més professionals, avesades a un risc més gran, dins un mercat no intervencionista, poden estar, sens dubte, al servei de la nostra economia. I en aquest sentit, per tant, la crítica als òrgans de Govern ha estat quan he fet esment de la pseudo-democratització que va significar el cèlebre Decret pel qual es regulen i que significava mantenir l'estatu quo quant a òrgan de poder real amb una pseudo-democratització de base, i impedir, evidentment, que hi hagués un replantejament d'aprofitar les potencialitats de les Caixes d'Estalvi.

Li vull dir també, senyor Trias Fargas, que a nosaltres ens preocupen els òrgans de Govern, la política creditícia, el tema de la territorialitat, que voldria dir que els socialistes, a nivell d'Estat, hem defensat la territorialitat de les Caixes situades, evidentment, en l'àmbit de les Comunitats autònomes, política clarament nacionalista des de la perspectiva catalana, i que des de la perspectiva de la dreta, òbviament, tot es trenca barres quan es tracta, indubtablement, d'entendre el « mercado nacional » des de la perspectiva d'Espanya, i aquí dic Espanya amb majúscules. Dir també que quan s'ha comentat el tema de la sessió en relació amb Madrid, vostè sap molt bé que aquest tema el podem portar al Parlament, vostè sap molt bé que hi hauria hagut un acord majoritari per tal de trobar aquelles fórmules, prèviament pactades i treballades, perquè el clima ens era propici, i sense que això significués l'agressió que va significar el Decret inicial de la Generalitat, que va haver-hi una amenaça inequívoca d'inconstitucionalitat, i aleshores, lògicament, va significar un replegament. Però el greu del replegament i del Decret que ha quedat finalment és que significa una hipoteca no conjuntural, sinó estructural i definitiva, sobre les potencialitats d'aquestes institucions. Difícilment canviarem la lògica dels coeficients obligatoris que en aquest moment estableix que el cost de l'increment pot ser per a les comunitats autònomes, difícilment canviarem quan hi ha hagut una sentència en aquest sentit, aprovada per un decret

fet per la mateixa Generalitat, a partir de pressions i amenaces d'anar al Tribunal Constitucional. I això, evidentment, no és una hipoteca catalana sinó que hipoteca les possibilitats que tenien aquestes institucions arreu de l'Estat.

(La Sra. Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, deixa la Presidència al Vice-president Segon, I. Sr. Isidre Molas.)

Vostè diu que espera la nostra proposició de llei. Jo li diré una cosa molt clara, senyor Trias Fargas: quan juguem amb coses serioses, coses que estructurin la realitat nacional de Catalunya, no volem perdre, no volem perdre perquè indubtablement ens trobaríem amb enormes dificultats per implementar una política que considerem correcta, perquè en aquest cas significaria que el mateix Parlament de Catalunya hauria sentenciat negativament una posició defensada pels socialistes, que ens sembla legítima. I vostè sap que en converses amb altres partits polítics he intentat —mai des d'una perspectiva ideològica, sinó des d'una perspectiva d'aprofitar les potencialitats de les Caixes— de defensar la necessitat d'una legislació que acabés amb aquesta lògica de pseudo-intervencionisme amb què la Generalitat el que fa és posar el segell sec a unes relacions que són les normals entre Caixes i Ajuntaments. Sempre he defensat l'aprofitament de la potencialitat d'aquestes institucions, i farem tots els esforços possibles perquè aquesta política, portada amb prudència, portada amb respecte escrupolós, consultant sectors professionals, pugui tirar endavant, i que no es pugui titllar mai que si els socialistes regulen sobre les Caixes d'Estalvis, aquí al pobre estalviador català se l'espoliarà, o això és un plantejament no d'economia de mercat, sinó d'economia planificada. Això no ho podem admetre per responsabilitat política.

Vostè diu que aquesta sessió es farà el divendres. En aquests moments acabo de rebre el paper de la comunicació. Vostè, com que reconeix que el Parlament és l'ànima de la Generalitat de Catalunya, sap perfectament que per a convocar una sessió, els papers que li corresponen, els Diputats els han de tenir quaranta-vuit hores abans de la seva celebració. Jo li puc dir, senyor Trias Fargas, que l'últim que ja m'esperava és que m'arribés en ple debat de la interpellació, el sobret tancat, a nom del Diputat, parlant de la comunicació del Govern i que vostè digui « ens veurem » com si fos una mena de dol —que no es tracta d'això—, « el divendres a les nou del matí ». Això no ho puc admetre, de cap de les maneres, per seriositat parlamentària. I vostès tampoc no convé que ho admetin, i convé que quaranta-vuit hores abans els Diputats tinguin aquests papers damunt de la taula, i això és del tot fonamental, perquè si no, convertirem els debats parlamentaris en un greu error d'interpretació i d'actituds. I dir-li que els incompliments, senyor Trias Fargas, si vol els hi vaig repetint l'un darrera l'altre. Una cosa és que vostè hagi fet allò que li deien, però ho ha fet amb retard, amb la citació, vostè, textual, que ho ha fet, ho ha fet amb retard, perquè en els trimestres vençuts a partir de l'aprovació del pressupost, i el 30 de setembre, això no ho teníem a les nostres mans, senyor Trias Fargas, i es va dir « després del 30 de setembre », i al cap d'una setmaneta teníem el llistat d'informàtica corresponent, perquè li deuria dir alguna persona de la Comissió d'Economia, cosa que em sembla molt bé, però l'Addicional Cinquena, l'Addicional Sisena, l'informe sobre avals —i quan dic l'Addicional Cinquena és tota la política de subvencions de la Generalitat— que dos mesos després de l'aprovació del pressupost n'havien de venir els criteris a aquest Parlament, això és molt més greu des del punt de vista de la responsabilitat d'un Ministre d'Economia d'un país democràtic.

Dit això, nosaltres, per tant, hem presentat aquesta interpellació per posar de relleu davant el Parlament de Catalunya el greu incompliment que hi ha hagut en aquest tema, i no val l'excusa que amb la publicació del Decret que vostès varen elaborar, allò era una sortida al que deia la resolució del Programa d'Actuació Econòmica aprovada per aquest Ple del Parlament, que anava molt més enllà, i en última instància, el que volia fer-se era un debat que potenciés la posició del Parlament en relació amb les possibilitats que tenim d'actuació amb institucions financeres. I si vostè considera que un president del banc X, és a dir, una de les set germanes, o germans, o el que sigui, els set grossos, alaba la política d'aval de la Generalitat, escolti, qualsevol president de banc diu: « la Generalitat m'aval, em descarrega ». I en última instància, evidentment, ha de felicitar el Conseller quan el sector públic, en última instància, està donant un suport que correspondria a la banca. És evident, i el felicito que vostè tingui aquestes relacions amistoses que l'avalin en la seva política. El felicito, però aquesta no és l'actuació correcta des del punt de vista d'una Administració pública. I tot el que siguin contactes, des del Govern es poden tenir tots; tot el que siguin organitzacions estables de consells assessors de crèdits que s'asseuen en la mateixa taula directors, especialistes de Convergència i presidents de bancs, això, evidentment, és una samfaina que indubtablement no ajuda l'autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats, i en aquest cas, em permetran que els digui que si en algun moment he hagut, o m'he vist obligat a fer unes clarificacions, és perquè davant d'aquest Ple no hi hagués cap mena de dubte que aquí no tenim un debat ideològic; almenys no era la meua intenció entrar-hi.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, jo passo per alt una sèrie d'insinuacions que hi ha hagut aquí sobre relacions entre persones i institucions del sector privat que podrien interpretar-se, potser, d'una manera ofensiva. No ho faré perquè no vull que tinguem aquí també una discussió sobre temes potser menys importants del que l'existència d'aquest Parlament exigeix. De tota manera, si el senyor Armet no ha rebut la comunicació nostra dintre de les quaranta-vuit hores que diu el Reglament, serà una qüestió interna del Parlament, però no una qüestió nostra. En segon lloc, li haig de dir també que no hi ha hagut cap sentència contra el Decret de la Generalitat que hagi compromès el futur de les Caixes de Catalunya. Hi va haver un requeriment, hi va haver una iniciativa de recurs, però no hi ha hagut sentència, precisament perquè es va transigir en l'assumpte. Jo li voldria demanar al senyor Armet una mica de cura en les seves afirmacions, perquè són prou importants perquè siguem exactes.

D'altra banda, torno a insistir que queda oberta la via de la llei al Parlament per jutjar en definitiva el que seran les Caixes de Catalunya. I, finalment, en aquest ordre d'observacions al que acaba de dir el senyor Armet, li haig de dir que la conducta més o menys correcta del Consell de la Generalitat, i concretament d'aquest Conseller, no s'ha de jutjar precisament per un partit, sinó d'una manera objectiva, i quan ha dit el senyor Armet que la meua conducta no corresponia a la d'un funcionari d'un Govern o d'un estat autònom, jo li haig de dir que potser la meua política i la meua conducta no corresponen a les d'un Govern o d'una Generalitat d'un estat, autònom com aquest, socialista, però sí que corresponen al punt de vista nostre, i com que això ve avalat per una victòria electoral, senyor Armet, em permetrà que jo cregui que per ara, el que

jo dic i el que jo faig és el que volen els catalans i no el que diu vostè.

I, en segon lloc, li haig de dir una altra cosa, i és que quant a resolucions incomplertes, en tinc afortunadament la llista aquí, i nosaltres tenim complertes, complimentades degudament —no sé si hi ha un retard d'uns dies en algun cas, però en general complimentades— la Resolució Segona, la Resolució Tretzena, la Resolució Primera, la Resolució Quarta, la Setena, la Desena, l'Onzena, la Catorzena; i tenim no complimentades la Catorzena, en part, que en part ha estat complimentada, com acabo de dir, i la Resolució Quinzena, que no ha estat complimentada; i després, tenim la que és objecte de la segona interpellació d'avui que efectivament no ha estat complimentada pels motius que després li diré.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reglamentació dels criteris de distribució dels fons continguts en els conceptes previstos al Capítol IV del Pressupost de la Generalitat

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Passem al punt següent, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la reglamentació dels criteris de distribució dels fons continguts en els conceptes previstos al Capítol Quart del Pressupost de la Generalitat, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Lluís Garcia i Lluís Armet, del Grup Socialista.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En primer lloc, dir que la comunicació que tenia el Grup Socialista és que aquesta interpellació i la següent quedaven suspeses fins al proper plenari perquè avui es pogués fer l'última hora de preguntes i passar-les a l'altre plenari. Aquesta havia estat la comunicació que ens havia arribat al Grup parlamentari. En aquest sentit, vull dir que no estava prevista la intervenció perquè ens ha arribat aquesta comunicació al Grup parlamentari.

Dit això, passo a defensar la interpellació. La interpellació que nosaltres presentem fa referència al Capítol Quart del Pressupost de la Generalitat que, segons el Projecte de Llei aprovat, deia clarament que en el termini de dos mesos calia presentar els criteris amb els quals es donaven les subvencions del Capítol Quart. Convé recordar, per fer la mínima explicitació, que el Capítol Quart és el de Transferències Corrents, la qual cosa vol dir que és la política de subvencions de la Generalitat de Catalunya, i la política de subvencions òbviament ha de tenir els criteris de claredat absoluta, de transparència, de publicitat, per tant, i de control posterior en tots els diferents graus del procediment de concessió d'una subvenció.

(La Diputada I. Sra. Ferrer i Casals ocupa la presidència.)

Dir, també, que nosaltres hem estat seguint atentament tots els *Diaris Oficials de la Generalitat*, i hem observat com s'anaven concedint les subvencions. Les subvencions, cada Departament les ha donat sense ordre ni concert, sense una nomenclatura mínimament establerta, i és obligació del Departament d'Economia i Finances basar-se en uns criteris clars, específics i objectius. Això va ser, en última instància, el que la Comissió pertinent d'aquest Parlament va considerar —amb una esmena transaccional aprovada per tots els Grups— que era del tot necessari, atès l'elevat nivell que representaven les subvencions del Capítol Quatre del Pressupost de la Generalitat.

En aquest sentit, voldria dir molt clarament que hem rebut

també un paperet, que diu: «criteris per a la concessió de les subvencions», amb tres mesos de retard, del 19 d'octubre del 81, que no sabem quin rang legal té, que se'n envia com un certificat d'un acord pres per Consell Executiu, que no sabem la publicitat que se li ha donat, i que indubtablement és un paper que nosaltres considerem ple de vaguetats i que no contribueix, en absolut, a donar resposta a allò que assenyalava la Llei del Pressupost per al 1981 aprovada per aquest Parlament. I estem profundament preocupats en relació amb el contingut d'aquest document que és molt lluny de contemplar aspectes que fins i tot venien perfectament descrits en l'actual legislació de règim local: els aspectes més importants i significatius del que és la política de subvencions. Aquest document solament es preocupa d'establir mecanismes de selecció de l'agent perceptor, en el cas de les subvencions innominades, oblidant totalment tot el que fa referència al control de l'aplicació dels fons que varen ser concedits i a la finalitat amb què varen ser concedits. No es pot admetre que un atorgament de subvencions es pugui fer sense una reglamentació que no atengui al principi elemental de la publicitat i de l'objectivitat. Per tot això, evidentment, cal establir uns principis clars i alternatius, i la nostra preocupació és quan observem —i aquí tinc tots els *Diaris*, amb totes les subvencions donades per ordre de cada Conseller—, quan observem, dic, com cadascuna de les Conselleries aplica criteris subjectius i arbitraris en la concessió de les subvencions.

Per exemple, podem contemplar com una Ordre del 29 de juny de 1981, publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, signada pel Conseller de Comerç i Turisme, senyor Francesc Sanuy, fa una explicitació que nosaltres considerem correcta —de la mateixa manera que quan critiquem, volem dir quan les coses són correctes— i l'hem agafada com a model del que pot ser un criteri, si més no extens, que comporta tots els elements que ha de comportar una política de subvencions.

Si agafem el Departament següent, per exemple, que trobo aquí, veiem que el Departament d'Indústria i Energia, en una Ordre del 23 de juny de 1981, establint els criteris de distribució i procediment per a la concessió de subvencions a determinades institucions sense ànim de lucre, ens trobem amb unes banalitats i ambigüitats considerables a l'hora d'establir la política de subvencions. Quan diu: «seran susceptibles de rebre les subvencions que regula la present Ordre aquelles institucions i activitats que per les seves característiques constitueixen una forma d'ajuda al desenvolupament industrial i tecnològic de Catalunya o contribueixen a millorar les condicions de producció de la seva indústria, les qualitats dels seus productes o els seus coneixements professionals. Article segon: La Generalitat, a través del seu Departament, sollicitarà la documentació adient i, previ estudi dels serveis tècnics del Departament, resoldrà sobre l'atorgament o denegació de la subvenció.» Després hi ha un article tercer, on es tracta de subvencionar activitats concretes, que no excedeixin el 25%, que és una explicitació puntual.

Ens trobem amb exemples de criteris de subvencions que, si més no, tenen algun paral·lisme amb el que serien criteris de subvencions de qualsevol govern que tingui un mínim de seriositat, amb criteris de subvencions que realment signifiquen una pura subjectivitat. I aquí no vull fer cap crítica de Conselleries, perquè podria anar parlant de Conselleria a Conselleria; això és una crítica al Conseller d'Economia i Finances, al Ministre de Finances, que té la responsabilitat absoluta de vetllar perquè la política de subvencions respongui a allò que marca la legislació i, evidentment, que respongui amb uns criteris d'inatacabilitat per part de cap Grup parlamentari, i, per

tant, ha de donar la normativa adient.

Des d'aquesta perspectiva, el Grup Socialista voldria dir que la política de subvencions sempre ha de ser conforme al principi de la publicitat, que s'ha de basar en el procediment de la concurrència pública, i que en els criteris objectius que la Conselleria esmenta per a les subvencions innominades es troben a manca uns quants, i, en aquest cas, evidentment, seria una visió de Grup que no tinc per què assenyalar.

I dic molt clarament que la convocatòria de l'atorgament de les subvencions caldria que continguéssim, com a mínim, l'activitat que subvenciona —tema elemental—, les condicions que ha de reunir la gent, sigui persona física o jurídica, per a sol·licitar aquesta subvenció; totes les dades i documents que calgui presentar per a tenir dret a la subvenció; aquells criteris específics per a l'atorgament de les subvencions; el termini de presentació de les sol·licituds; el termini de resolució pel tribunal competent, per a establir realment a quines subvencions tenen dret o si compleixen els requisits; la necessitat de definir la composició del tribunal encarregat del seu atorgament —tema central i important—, la necessitat de justificar el destí dels fons, que s'hagi complert d'acord amb les finalitats previstes —aspecte de control absolutament necessari—, la definició de les facultats d'inspecció per part de l'Administració en relació amb les subvencions. I un tema que també és important: el caràcter revocable d'aquestes quan no es compleixen les finalitats per a les quals van ser atorgades les subvencions.

Jo invito el senyor Conseller d'Economia i Finances que agafi totes les ordres dels Departaments; que miri vostè exactament tots els criteris amb els quals s'han concedit aquestes subvencions; que faci una anàlisi exhaustiva, o que la faci fer, evidentment, a un funcionari del seu Departament —si pot ser un funcionari o un alt funcionari— que faci la valoració dels criteris que han fet servir; que miri vostè el paper que ens va presentar al Parlament de Catalunya en relació amb aquest tema —que és un tema absolutament genèric— que no concreta elements que qualsevol legislació comparada que traguéssim contemplaria com a absolutament necessaris. I digui'm, senyor Conseller, si després, quan la voluntat d'aquest Parlament fou que era necessari l'establiment clar d'una política de subvencions, per què aquesta normativa no ha arribat a tots els Departaments, i aquí no estem parlant de 10 milions de pessetes, sinó que en el futur podem parlar de diners molt importants que poden anar per a la política de subvencions.

I clouré: si la política de subvencions no és una política transparent hi haurà qui podrà dir que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya fa, de la seva política del Capítol IV de subvencions, de repartidora. Nosaltres no volem que es digui, no creiem que sigui això, no volem que sigui això, i això només té una sortida, una transparència absoluta, amb uns criteris perfectament homologables i que continguin tots aquests elements que jo, en aquesta intervenció, he considerat mínims i indispensables. I des d'aquesta perspectiva, com sempre, els socialistes, de defensar la institució, de defensar els criteris d'objectivitat, de defensar criteris no tecnocràtics, tècnics mínims, que avalen el prestigi d'una institució, hem presentat aquesta interpellació.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula per a respondre l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias Fargas.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, novament el senyor Armet ha fet un atac dur a la política de subvencions o de criteris per a donar subvencions del Govern de

la Generalitat i, concretament, d'aquest Conseller. Jo haig de dir que, efectivament, no defujo mai les responsabilitats i, per tant, em correspongui o no, assumeixo aquesta també.

Ens diu el senyor Armet que la Llei de Legislació de Règim Local dona una norma sobre quins han de ser els criteris per a donar subvencions. Jo li voldria dir al senyor Armet el mateix que li vam haver de dir amb motiu de les inversions: aquesta Generalitat, aquest Govern de la Generalitat no mira l'Administració local, mira l'Estat; si no en té d'altre, l'Estat espanyol, i si pot, altres Estats. Per tant, quan se'm diu: «en règim local es fa això», a mi això no m'impresiona ni poc ni molt, perquè possiblement si en règim local es fa això és motiu suficient perquè jo ho faci d'una altra manera. Perquè això no és un ajuntament de tercera classe, sinó que és el Govern de Catalunya. Per tant, doncs, aquests arguments a mi no em convencen. Jo, el que voldria, abans d'entrar una mica en el fons de la qüestió, és demanar-li al senyor Armet que quan es refereixi a una certificació del Govern de la Generalitat, tramesa oficialment per conducte reglamentari al Parlament, no faci referència a un paperet: és un document oficial d'un Govern del qual el senyor Armet, des del punt de vista parlamentari, també en forma part, i, per tant, doncs, hem de mirar tots de respectar-lo.

Després, voldria dir-li que això de les subvencions, que sembla un tema molt senzill no ho és tant de senzill, perquè els criteris per a donar subvencions varien segons els casos, i a l'Estat espanyol —no a l'ajuntament de Cuenca— hi ha diferents criteris per a donar subvencions; perquè no és el mateix, per exemple, donar una subvenció de cara als jubilats o donar una subvenció als centres docents, perquè en el primer cas l'edat pot ser un element important i en els centres docents l'edat no té cap interès. Per tant, doncs, aquí la dificultat principal és aquesta: que no hi ha un criteri unívoc per a dir: aquestes són les normes per a donar subvencions, sinó que hi ha unes normes per a donar subvencions del FONAS a segons qui, a segons quin grup social, i unes normes del Ministeri d'Ensenyament per a donar subvencions als centres docents, o per a donar beques, o per al que correspongui en cada cas. I això ha estat el que ha provocat la dificultat de portar aquí un document i que aquest document hagi estat un document ample, perquè precisament perquè era un document que volia reunir totes les condicions necessàries, havia de ser un document ambigu, precisament per això que hem dit, que les subvencions no són un sol tema. No hi ha una política de subvencions, hi ha unes prioritats socials d'ensenyament, d'higiene, de sanitat, de tercera edat, d'atur, etc., i llavors aquesta política de subvencions global la decideix l'Estat, i com es repartirà entre aquells grups socials és el que es fa amb unes normes determinades objectives per aquell grup social, però diferents d'aquell grup social, i per a un altre grup social.

Per tant, doncs, no s'ha d'estranyar el senyor Armet que la nostra proposició sigui necessàriament vaga, perquè és el que en podríem dir una norma general, que no s'ha de contradir amb la norma especial, que prevaldrà dintre de la general per als casos concrets especials que s'aniran presentant.

D'altra banda, li haig de dir que en matèria de subvencions moltes ens vénen predeterminades des de Madrid. Ja des de Madrid diuen com s'han de repartir, a qui o, almenys, de quina manera. Per tant, la Generalitat juga aquí un paper secundari. A pesar de tot, jo estic d'acord amb el senyor Armet que aquest és un tema important, que l'hem de vigilar, i que hem de mirar de fer-lo al més seriosament possible.

Veig que ell em cita una sèrie de textos; jo li citaré uns altres, també. En matèria d'esports, per exemple, el Decret

235 de 1980 aprova les normes de sol·licitud de subvencions per a la construcció d'equipaments esportius. Per tant, li dona la seva publicitat. I així podria anar... Publica un fulletó també per a tots els interessats i els diu aquestes són les condicions; és a dir, no solament dona la publicitat oficial, legal, sinó que dona una publicitat de facilitar a l'interessat la seva tasca, el seu desig, el seu dret a sol·licitar una subvenció. I així tenim ordres en matèria de joventut, decrets i ordres en matèria de beques per estudi; tenim el Decret 46/81 sobre ensenyament aprovant la distribució de les subvencions a l'Institut de Ciències de l'Educació, tenim també, en fi, cultura, indústria, el Decret 156/1981 de Sanitat, del 4 de juny, aprovant el Pla d'Inversions del Fons d'Assistència Social. La reglamentació s'ha complert dintre del possible, se li ha donat una publicitat adequada, que no vol dir que no es pugui millorar, i en aquest sentit sí que jo crec que té raó el senyor Armet, perquè les transferències socials, les ajudes socials, moltes vegades no són conegudes pels interessats, i, per tant, no és solament que tinguin el mateix dret i estiguin en igualtat de condicions per a demanar-ho, sinó que tenen la necessitat de saber que l'Estat els vol ajudar i ells no ho saben. Jo llegia un llibre fa molt poc sobre la situació dels serveis socials a Anglaterra, país en què aquests temes es toquen molt de prop, i es demostrava que les ajudes als orfes, les ajudes a les vídues sense feina, etc., als minusvàlids, no eren utilitzades en molt bona part, en una part escandalosament gran, perquè la gent no sabia que existien aquestes ajudes, i, per tant, hi havia un desig que el Govern donés una publicitat més gran, perquè la gent es pogués aprofitar de la voluntat política del Govern de facilitar i ajudar certes situacions.

Per tant, doncs, quant a la publicitat, crec que s'ha complert bàsicament, però crec que s'ha de complir més, i crec que no solament s'ha de complir amb una norma jurídica, detallista, que ningú tingui més dret que un altre i que tothom jugui igual, sinó amb un criteri gairebé diria publicitari, de dir-li a la gent: hi ha aquesta ajuda per a les persones que estan en aquesta situació, per a les vídues que no treballen, per al que sigui, el que sigui una política social del Govern de la Generalitat. I en aquest sentit, sí que hem d'augmentar la publicitat. I això és el que jo, bàsicament, hauria de dir aquí, i posar a disposició del senyor Armet totes les disposicions que tenim i que veig que són molt llargues però que, en definitiva, complementarien una mica el que he afirmat, que els criteris no han estat arbitraris, han estat sotmesos a decret la gran majoria, a ordre, a ordre, els altres. De manera que un cop s'ha establert l'ordre ningú no s'ha pogut saltar l'objectivitat d'aquell ordre, i, per tant, doncs, les coses s'han fet d'una manera seriosa i reglamentàriament establerta.

I, finalment, insistir que aquests criteris per a la concessió de subvencions de tipus general, que són una mica els que em pertocuen a mi, perquè jo no sé quin és el criteri que hi ha d'haver a l'hora d'una assistència social en matèria de seguretat social, o de vells, o de malalts, etc., o d'ensenyament, aquests criteris són necessàriament ambigus perquè són precisament generals, i el que pretenen és emmarcar d'una manera, diguéssim, àmplia, aquestes disposicions especials, que són necessàriament diferents per a cada cas, i que l'únic que es necessita és que no es pugui improvisar sobre la marxa, que hi hagi un text legal, d'entrada, que digui: es donaran en aquestes condicions, i que aquest text obligui el Conseller que ha posat en marxa aquella subvenció.

I això és el que em penso que ha de ser, és el que sens dubte és a Madrid, i, per tant, doncs, senyor Armet, oblidem-nos dels ajuntaments i pensem en la Generalitat.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Armet per al torn de rectificació té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, sembla que sigui el senyor Trias Fargas de qui em vegi obligat a discrepar avui, però voldria fer prèviament, com he fet abans, uns aclariments del tot necessaris perquè s'entengui realment quina ha estat i quina és la nostra voluntat en presentar aquesta interpellació i la moció subsegüent que anuncio.

En primer lloc, vull dir que quan he fet referència a l'Administració local no he dit els aspectes específics de l'Administració local, sinó aquells aspectes que són de comú denominador a qualsevol Administració. I el senyor Trias pot veure en qualsevol Administració de les democràcies occidentals que la política de subvencions i el control d'aquestes són un element central del control parlamentari. Un element central. I recordi el senyor Conseller quan he dit que no voldria que mai no es pogués dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya es converteix en la repartidora, sinó que està basada sempre en criteris objectius. I pensi vostè que farem tots els esforços possibles per no llançar aquesta crítica al carrer, que en aquests moments puc dir que és un dubte real que almenys el Grup Socialista tenim molt clarament plantejat.

Vull dir també que quan jo he comentat el tema del paperet, era perquè un tema tan transcendental de centenars de milions de pessetes era respost pel Consell Executiu amb trenta-cinc ratlles; he dit paperet. I vull recordar-li, recordar-li, que el Grup Socialista no forma part del Govern i el Grup Socialista està en aquest Parlament exercint la funció de control d'aquest Govern. La Generalitat som tots. Vostès tenen responsabilitats de govern, nosaltres tenim responsabilitat d'oposició. I el que sobta sovint és que et vegis obligat a utilitzar aquest Parlament, no per a presentar damunt la taula les legítimes alternatives que podria plantejar el Grup Socialista com a alternatives diferenciades programàtiques, sinó aspectes formals que són absolutament indispensables per a qualsevol Administració seriosa, o per a qualsevol Administració d'Estat seriosa. I això, sovint ens veiem obligats a fer-ho. I aquí convé delimitar perfectament que ens veiem obligats addicionalment com a Grup Socialista a fer un treball que correspondria a la política coordinada d'un govern i a les responsabilitats concretes del Conseller Trias Fargas, pel que fa als temes d'economia, finances i hisenda.

Vull dir també al senyor Conseller —i noblesa obliga— que ens ha agradat molt que ens digués que teníem raó en algunes de les afirmacions, algunes de les consideracions, alguns dels aspectes, en relació amb la publicitat. No ha parlat del tema del control, i ha fet, en aquest sentit, tot un seguit d'afirmacions que donaven raó a les nostres interpretacions sobre el tema. Però vostè, senyor Conseller, no ha contestat l'obvietat. I el que realment és preocupant és que no es contestin les obvietats en política. I quan el Grup Socialista li llegeix el primer llibre de lectura de les subvencions i diu que en tota subvenció hauria de constar l'activitat subvencionada, les condicions que ha de reunir a la gent que sol·licita, les dades i documents que han de presentar-se a criteris específics complementaris per al seu atorgament, la creació del tribunal, el termini de presentació de les sol·licituds, les resolucions del Tribunal i composició, la necessitat de justificació de la gent que ha rebut amb les finalitats previstes, davant tot aquest conjunt d'elements puc dir que en l'anàlisi acurada que hem fet de tots els textos —que els tenim tots, que hem mirat un a un—, veiem que aquest comú denominador no hi és. I, a més, veiem que quan vostè presenta aquesta normativa en el Parlament, el que pre-

senta és una doble alternativa entre les subvencions nominals, que òbviament són en funció de la gent expressada ja en el document pressupostari, i les subvencions innominades, en les quals parla d'uns criteris amplis i no especifica aquells criteris formals, elementals que són els únics que permeten dir que l'actuació de govern es basa en una objectivitat absoluta. I com he dit abans, i a mi cada dia em preocupa més aquest tema, venim d'una herència en què no podem agafar com a model el que ha anat fent l'Estat, en què no podem agafar com a model un Estat en el qual el Capítol IV i el Capítol VII són absolutament desmesurats. I per al que s'ha fet servir el Capítol IV és per a destinar fons públics a polítiques de subvencions sovint no justificades i que no tenien un caire social i que, per tant, eren absolutament injustificables. Ens trobem davant, evidentment, d'uns mals costums acumulats, i quan un govern democràtic planteja una política de subvencions, el control d'aquestes és extraordinàriament escrupolós perquè tots aquells principis elementals en què possiblement vostè i jo coincidírem quedin, davant el control parlamentari, perfectament respectats, i, per tant, cal que quedin també perfectament establerts.

És per això que nosaltres anunciem, en aquest cas concret, que presentarem una moció subsegüent a la interpellació, i ho fem, no com una alternativa que plantejem els socialistes davant d'aquest tema, sinó per una necessitat dels requisits formals mínims i elementals en tota política de subvenció. I, en resum, no volem arribar a haver de dir que la Generalitat de Catalunya, el seu Govern concretament, utilitza criteris discrecionals subjectius i que es pugui titllar la seva política de repartidora i no d'una política objectiva basada en unes prioritats polítiques legítimes.

Gràcies senyora Presidenta, gràcies senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Trias Fargas vol prendre la paraula per a replicar? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, senyor Armet, en relació amb això que la Generalitat, el Govern concretament, actuï d'una manera discrecional i en pla de repartidora, és quelcom que s'ha de demostrar. És a dir, no n'hi ha prou de dir «com que no s'ha fet això, passarà allò altre...». No, s'ha de dir «ha passat això, i ho demostro», i per tant espero que el senyor Armet, al mateix temps que presenti la seva moció, mostri aquesta afirmació.

Això de banda, jo li haig de dir que en la nostra proposició els criteris són ben clars. Hi ha el que en diem subvencions nominatives que s'atorguen sobre la base de l'especificació de la gent per sector, és a dir, de les persones que són en principi candidats a obtenir la subvenció, i aquesta classe de persones tenen unes normes per a adjudicació per a percebre la subvenció especials per a elles, perquè no tothom té les mateixes necessitats ni les mateixes característiques, ni les subvencions són genèriques arreu de la societat.

Quant a les segones, les innominades regeneratives, és quan s'estableixen unes condicions mínimes, que són les aquí previstes. Per tant, aquest document s'ha de jutjar, bàsicament i en un 90%, sobre la base de la norma complementària que el Departament específic que té a les seves mans aquella àrea d'actuació dicti, i, per tant, això és una entrada, com he dit abans, a les normes específiques i concretes de cada Departament. I aquesta és, en principi, la fórmula tècnica més adequada i la que es practica aquí, en l'Estat espanyol, amb més freqüència. Jo admeto, senyor Armet, que no hem d'imitar l'Estat espanyol però em permetrà que li digui que si no hem d'imitar l'Estat espanyol a cegues —quan té una cosa bona no

veig per què no la podem utilitzar—, tampoc no hem d'imitar els ajuntaments espanyols que hi ha hagut fins ara.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre la participació de les organitzacions patronals i les centrals sindicals en la política de reconversió de sectors industrials en crisi

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació a l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia sobre la participació de les organitzacions patronals i les centrals sindicals en la política de reconversió de sectors industrials en crisi, presentada pels Diputats senyors Cigarrán, García i Xavier Guitart, del Grup Socialista.

Per a defensar aquesta interpellació té la paraula el Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, ja ha anunciat la senyora Presidenta el motiu de la interpellació que presenta el Grup Socialista en relació amb el decret 345/1981, del 21 de setembre, de creació, constitució de la Comissió executiva per al desenvolupament i execució a Catalunya del Pla de Mesures de Reconversió Tèxtil.

Penso que tots els senyors i senyores Diputats d'aquesta Cambra són conscients de la importància que té avui a Catalunya el sector tèxtil, amb unes 7 200 empreses, més de 200 000 treballadors a Catalunya, en el conjunt de l'Estat el 10% de l'ocupació industrial, amb un valor de producció que supera 700 000 milions de pessetes anuals i més del 9% del producte interior brut. El 65% de l'ocupació de treballadors del tèxtil són radicats a Catalunya. A nivell de subsectors, per exemple, el sector de la seda té més del 71% dels treballadors a Catalunya, el sector del ram de l'aigua prop del 90%.

En aquest Parlament, el Grup Socialista i altres Grups d'aquesta Cambra des de la seva constitució han presentat, hem debatut al llarg de tot el temps de constitució un seguit de proposicions, un seguit d'interpellacions; hem tingut sessions informatives relatives a la política d'ocupació, relatives a la reestructuració de sectors industrials. Aquest Parlament ha aprovat diferents resolucions. Va aprovar una resolució que feia referència a la necessitat de constitució d'un consell per a la reconversió de sectors industrials. Més recentment ha aprovat una altra resolució que fa referència a la necessitat d'integrar en un únic organisme totes les competències que té atribuïdes avui l'Administració de Catalunya en matèria de relacions laborals, en matèria de reconversió d'una manera específica. I hem criticat, des del punt de vista del Grup Socialista, un instrument de creació en la política de reconversió com era l'anomenada Comissió per a la Reconversió de Sectors Industrials a Catalunya, el CARIC.

Es va iniciar — tots vostès en deuen tenir coneixement — un procés de negociació pels volts del dia 15 de juny de negociació del pla de reconversió del tèxtil entre les organitzacions sindicals, l'organització patronal, l'Administració de l'Estat. Enmig de les dificultats d'aquest procés de negociació, malgrat que hi havia enormes punts coincidents en la confecció d'aquest pla, va sobtar un decret del Govern de l'Estat, el Decret 2010/1981, del 3 d'agost, sobre mesures de reconversió del sector tèxtil. Aquest Decret ha estat criticat pel procediment unilateral de l'Administració de l'Estat. Quan hi havia un procés de negociació en curs important, difícil però important, entre les organitzacions sindicals, la patronal i l'Administració, d'una manera unilateral, publica un Decret que des del nostre punt de vista conté, si més no, un article, un aspecte —en

conté molts més, m'aturaré només en un — l'article 11 de constitució d'una comissió de control que dona un representant a les comunitats autònomes on el 10% del cens d'empreses del sector estiguin al seu territori, un representant en aquesta comissió de control del Pla de reconversió del sector tèxtil. Ens preguntem: és que el Consell Executiu de la Generalitat amb aquestes dades que he donat abans de la importància del sector tèxtil a Catalunya — tradició històrica —, és que el Consell Executiu no va intervenir en aquest procés de negociació per tal que realment la Generalitat, el Consell Executiu estigués representat d'una manera adequada en aquest òrgan de control del Pla tèxtil? És que és acceptable des de la posició del Consell Executiu, avui, aquesta representació, un representant a aquesta comissió de control? Ja no vull criticar que no s'hagi participat en aquesta comissió de control. Vull criticar que no s'hagi treballat en el procés d'elaboració i confecció d'aquest pla, que em sembla prou greu.

Però és que trobem un article que diu que un sol representant per les comunitats autònomes, en aquest cas Catalunya tindrà un representant en aquesta comissió de control. M'estalvio de llegir-li quines són les funcions d'aquesta comissió de control, però crec que realment aquesta representació podria considerar-se com una representació que el Consell Executiu hauria de rebutjar, replantejar, repensar i renegociar com una representació més adient, no solament en la Comissió de control, sinó en la comissió executiva, executiva — perquè aquesta és la seva funció —, que és la que ha de resoldre tot el procés de reconversió del sector tèxtil.

Ens trobem amb el Decret de Traspàs de Competències de la Conselleria d'Indústria, en el qual es diu que «el Consell Executiu de la Generalitat tindrà la competència establerta en l'Estatut de Catalunya, punt 12.1.3, de desenvolupament i execució dels plans de reconversió establerts per l'Estat.»

Quin és el resultat, quina és la política que el Consell Executiu fa en relació amb aquesta competència estatutària — ho torno a dir — de desenvolupament i execució dels plans de reconversió establerts per l'Estat? Decret 345/1981, ordre del 6 d'octubre de 1981.

Des del punt de vista del Consell Executiu, les seves facultats són — faig una valoració d'intenció, faig un judici d'intencions — encara més baixes que les que tenien els delegats d'Indústria de l'Administració de l'Estat a Catalunya. Encara més baixes. Es limitaran a posar un cisell. Es limitaran a dir: «recollim la informació; la sol·licitud d'obertura d'un termini per part d'una empresa; posarem el cisell del servei territorial, i ho enviarem a Madrid, a la Comissió Executiva, que serà la que aplicarà, si s'escau, tot el pla de reconversió del sector tèxtil.»

Aquesta és la realitat, tant del Decret de Constitució com de l'Ordre. Vaig a llegir alguns paràgrafs de l'Ordre de l'octubre del 1981, del Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu: «El Departament ha d'elaborar un informe sobre la inscripció d'empreses — molt important —, assistir i aixecar acta, de la qual es remetrà una còpia a la Comissió Executiva a Madrid, regularitzar d'ofici la situació de registre d'empreses, emetre informes i realitzar les inspeccions que sol·liciti la gerència.» Totes, unes competències que no haig de dir des d'aquesta tribuna que són encara més baixes de contingut autonòmic, de contingut d'acció i de gestió que les mateixes competències que tenien els Delegats de la Conselleria o del Ministeri d'Indústria de l'Administració de l'Estat a Catalunya.

Però, una altra sorpresa — ja no de contingut autonòmic i polític — és la definida voluntat política del Departament d'Indústria i Energia del Consell Executiu en relació amb el tema central, en aquest cas, de la interpellació: quin és el procés,

quin és el paper, que han de jugar els treballadors, les centrals sindicals, els empresaris, en el procés de reconversió?

Si llegim el Decret de Constitució d'aquesta Comissió Executiva per al Desenvolupament — que, la veritat, no desenvolupa res — del Pla de Mesures de Reconversió del Tèxtil, article segon: «La Comissió serà constituïda pels següents membres: President, Director general d'Indústria; Vice-president, Director general de Relacions Laborals; Vocals, un seguit de representants de diferents departaments...» És a dir, una Comissió interdepartamental, una Comissió interdepartamental; no una Comissió de Desenvolupament i Execució del Pla de Desenvolupament i Reconversió del Tèxtil, en la qual no hi ha cap representació de les centrals sindicals, ni de les organitzacions patronals dels sectors afectats pel procés de reconversió.

M'agradaria llegir-los algunes de les posicions expressades en aquesta Cambra per l'Honorable Conseller d'Indústria en relació amb com entén el procés de reconversió. En aquest cas, en una sessió informativa tinguda el dia 18 de febrer del 81, publicada en el *Diari de Sessions*, número 39, el senyor Director General de Política Industrial, el senyor Bordas, diu el següent: «En relació amb el Consell de Reconversió que va aprovar aquest Parlament...» Bé, hem de dir que aquest Consell tira endavant, que se n'està estudiant la composició, ja que al seu dia el Parlament va acordar que «no es tirarà endavant cap reconversió abans que aquest Consell, en forma participativa, realment estigui creat». Diu: «El Departament d'Indústria i Energia pensa en cada cas que s'arribi a tirar endavant una reconversió de tipus subsectorial, crear Consell de Seguiment on hi hagi representació de treballadors, junt amb la representació empresarial i la representació de l'Administració catalana...» L'Honorable Conseller...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Diputat, han passat ja els deu minuts de temps.

El Sr. GARCÍA: Acabaré en un minut. El senyor Honorable Conseller d'Indústria ens diu també: «El desenvolupament i l'execució dels plans fets a nivell de l'Administració central...» Li vull dir que nosaltres estem preparant les línies mestres d'aquest Consell famós, i el decret pertinent. Preparar les línies mestres d'aquest decret pertinent en el qual entenem que hem de mirar, o almenys ho estem intentant, una vegada més que el que fem sigui eficaç. És tenir uns contactes amb les dues altres branques, amb la branca de les centrals sindicals, amb la branca de les organitzacions empresarials; han de ser presents en aquest Consell. Aquesta és la filosofia. Això és el que se'ns diu, en aquest Parlament, que és la política del Consell Executiu en matèria de reconversió industrial.

La política que es fa són els decrets, és el *Diari Oficial de la Generalitat*. El *Diari Oficial de la Generalitat* no contempla en cap cas aquesta participació de les centrals sindicals i de les organitzacions empresarials en el procés de reconversió. És per això, per aquesta preocupació, per aquest divorci, per aquesta dissociació entre el que es diu en aquesta Cambra i el que es fa en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que hem plantejat la nostra interpellació. És a dir: per què considera el Conseller d'Indústria i Energia que les centrals sindicals, que les organitzacions patronals no han de participar en el procés de reconversió dels sectors en crisi?

Gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre a la interpellació té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Vicenç Oller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA i ENERGIA: Moltes gràcies. Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats,

permetin-me que comenci la meua intervenció fent referència a una qüestió puntual, tractada per l'Honorable Diputat senyor García. És el tema relacionat amb la creació del Consell per a la Reconversió de Sectors industrials.

Certament, en el debat que va tenir lloc en el Parlament en sessió de l'11 de novembre, hi ha una resolució, la cinquena, que diu, que recorda que «el Consell Executiu procedeix a la creació d'un Consell per a la reconversió de sectors industrials amb participació de l'Administració, de les centrals sindicals, i de les organitzacions patronals, per tal d'exercir funcions, dins l'àmbit de la competència exclusiva de la Generalitat, definida en l'apartat 1.3 de l'article 12 de l'Estatut de Catalunya».

L'Executiu de la Generalitat va fer gestions prop de la patronal i prop de les organitzacions sindicals, de les organitzacions de treballadors, dins el si del Consell de Treball. Aquestes, unes i altres, van emetre el seu criteri respecte a l'esborrany que nosaltres vàrem presentar, l'esborrany per a la constitució del Consell, hi varen emetre la seva opinió, i, tot seguit, en el Ple del Parlament del 29 de juny, s'acordava en la seva primera resolució que, «per tal de canalitzar les relacions de l'Administració de la Generalitat amb les centrals sindicals i les organitzacions empresarials representatives, el Consell Executiu promourà la unificació en un únic organisme, en un únic organisme, que, sota el criteri de representació de l'actual Consell de Treball, estengui les seves funcions assessores i consultives a tots els àmbits de la problemàtica econòmica i social».

Nosaltres vàrem interpretar —i, en tot cas, demano a l'Il·lustre Diputat senyor García, que ens digui la seva opinió—, em sembla que tots vàrem interpretar que amb aquesta resolució el que es feia era una labor d'unificació, d'integració de tots els altres organismes que incloïa aquest, creat en la sessió de la qual he fet esment abans.

I anem ara a les preguntes concretes que planteja el Diputat senyor García. En primer lloc, vull dir que, si com a conseqüència d'una reconversió industrial es poden perdre llocs de treball, entenc que cal que hi intervinguin els empresaris i els treballadors. Això no obstant, la forma d'aquesta participació i el seu moment depenen del tipus de reconversió. Actualment, l'endegament de les polítiques de reconversió industrial responen a situacions molt diferents, sota possibilitats i competències molt diverses, i amb objectius variables.

No es pot, per tant, arbitrar un procediment únic de participació. De vegades serà indicada la participació directa de les organitzacions empresarials i de les centrals sindicals. D'altres, ho serà la d'empresaris i treballadors d'unes empreses determinades. En tot cas, em sembla que és clar que no es poden donar, en la nostra situació, respostes úniques i concretes a situacions diferents. Concretament, quan l'elaboració d'un pla de reconversió de gran abast correspongui integralment a la Generalitat, sóc partidari de la intervenció i de la participació; en el cas d'un pla de reconversió de gran abast. Però també crec que pot no ser operatiu plantejar aquesta intervenció quan es tracta —per posar un cas no tan extrem— que diverses empreses arribin a un acord de comercialització comú, per exemple, o que s'associïn per constituir una central de compres. Aquestes són actuacions col·lectives de reconversió. Almenys nosaltres entenem que això són també accions, i moltes vegades molt eficaces —molt més que actuar per la línia de la rescissió dels contractes de treball mitjançant acords entre els representants dels empresaris i dels treballadors—, nosaltres creiem que aquestes actuacions col·lectives de reconversió incrementen l'eficàcia de la nostra indústria i que són, per tant, uns plans de reconversió com qualsevol altre i, moltes vegades, millors.

El Consell Executiu de la Generalitat, i el Departament d'Indústria i Energia en concret, desenvolupa una política industrial que pretén incrementar la competitivitat de les nostres empreses, reforçant la seva solidesa i viabilitat. Aquesta està essent una tasca progressiva i constant, i comprèn gran nombre d'aspectes, que van des dels processos de producció, la tecnologia del producte o el disseny, fins a les xarxes de comercialització, fins a les xarxes de comercialització, passant per la gestió de les compres, la conservació de l'energia, etc. Això són polítiques de reconversió. Això són polítiques de reconversió, també.

El Govern de la Generalitat ha creat la CARIC amb aquestes finalitats, i vostès coneixen la política d'estímuls que es pot utilitzar. El Consell Executiu ha acordat fins a hores d'ara la concessió d'aval per a operació de reconversió, per un valor de 335 milions de pessetes; 335 milions de pessetes que han afectat tretze empreses. Aquestes operacions tenen un sostre màxim, màxim, de 50 milions de pessetes. En aquestes circumstàncies, atesa la instrumentació d'aquesta política, nosaltres entenem que el compliment de la resolució número 1 del Ple del Parlament, del 29 de juny del 81, que es va fer mitjançant el Decret 207/1981, del 23 de juliol, proporciona un mecanisme per a la presència de les parts implicades en la instrumentació de la política de reconversió. I és aquest l'instrument legal que cal utilitzar i que, per descomptat, nosaltres hem utilitzat. Com que no podia ser altrament, apliquem aquest mecanisme; estem aplicant aquest mecanisme. Però siguem flexibles i pragmàtics amb la resta, en funció de les necessitats de les empreses, de les repercussions en els llocs de treball, i en funció de la importància de les operacions i de les característiques de les operacions.

Anem al Pla Tèxtil. El Pla de Reconversió del Tèxtil té un àmbit estatal. En conseqüència, la Generalitat gaudeix tan sols de competències de desenvolupament i d'execució. En aquest sentit, la constitució a Catalunya d'un òrgan com la Comissió Executiva per al Desenvolupament i Execució a Catalunya del Pla de Mesures de Reconversió Tèxtil, feta pel Decret 345/1981, del 21 de setembre, entenem que no pot tenir una concepció de fons radicalment diferent de la que contempla l'article novè del Pla a nivell de l'Estat espanyol. Entenem —ho repeteixo— que no pot tenir, perquè seria absolutament negatiu per a les empreses i per als treballadors d'aquí, una concepció de fons radicalment diferent de la que contempla l'article 9 del Pla fet a nivell estatal, perquè això podria comportar en la pràctica, i en el context polític i econòmic difícil en el qual ens movem, una discriminació per a les empreses i per als treballadors d'aquí respecte als de la resta de l'Estat.

I això no per una voluntat discriminadora dels òrgans de l'Administració central, sinó simplement per les diferències que generaria l'aplicació de dues concepcions radicalment diferents entre l'article 9 del Pla i l'article únic del Decret 345/1981.

En tot cas, haig de dir —em sembla que és així— que no han estat contemplades, en el Pla de Reconversió al nivell de l'Estat espanyol, en el Reial Decret sobre Mesures de Reconversió Tèxtil del 3 d'agost, també de l'Estat espanyol, no han estat contemplades les competències que ens atorga, a la Generalitat, l'article 12.1.3 de l'Estatut, estic d'acord en això. El que nosaltres hem fet i ens ha semblat oportú, repeteixo, en funció dels interessos dels treballadors, dels nostres treballadors i de les nostres empreses, el que a nosaltres ens ha semblat oportú és esgotar el termini que marca la Llei, a fi que en cap moment no es pogués dir que nosaltres posàvem algun entrebanc a la marxa del Pla. Hem esgotat el termini perquè no

es pogués dir això; ara, igual com els dic que creiem que per una qüestió de prudència i de defensa dels llocs de treball i que no es produeixin discriminacions que, repeteixo, no serien el resultat de cap voluntat discriminadora sinó simplement de l'aplicació de dues concepcions diferents, però, en tot cas, una vegada assegurat això, sí que haig de dir en aquest Parlament que, pel que fa referència a l'aplicació de l'article 12.1.3 del nostre Estatut, l'Executiu de la Generalitat ha presentat un requeriment d'incompetència, al Govern de l'Estat. El darrer dilluns —era l'últim dia dels dos mesos que teníem— el Govern de la Generalitat ha presentat un recurs d'incompetència al Reial Decret 2010/1981, del 3 d'agost, sobre Mesures de Reconversió del Sector Tèxtil, tot assenyalant que conscients de la importància que té el Pla, expressem, expressem amb el requeriment, el nostre explícit suport a totes les normes que s'adoptin per dur-lo a terme.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a rectificar, el senyor Garcia té la paraula.

El Sr. GARCIA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, bé, jo crec que en la resposta que m'ha donat l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia hi ha diversos aspectes que m'agradaria diferenciar també en relació amb la meua primera intervenció. Nosaltres també volem que els processos de reconversió industrial comportin empreses amb viabilitat, empreses competitives, empreses eficaces, empreses que al mateix moment siguin capaces de crear, de generar més riquesa, nous llocs de treball. El que és evident és que la resposta de l'Honorable Conseller deixa en laire, deixa sense concreció, quin és, des del seu punt de vista, el paper que correspon, en aquests processos de reconversió industrial, a les centrals sindicals i a les organitzacions patronals. Podríem admetre, en aquest cas, que és evident que s'ha de contemplar des d'una òptica específica i precisa un conjunt de problemes puntuals a nivell d'empreses per a produir aquesta reconversió. Però no és menys cert que la necessitat d'establir les grans línies de processos de reconversió industrials, les orientacions, les polítiques concretes, com afectarà si hi ha pèrdues de llocs de treball, quin serà el procés, quines seran les prioritats, aquest marc de política de reconversió industrial és un marc que avui s'ha atribuït al Consell Executiu, la Conselleria d'Indústria, i sembla ser que pensa que no és necessari consultar, que no és necessari negociar amb les centrals sindicals, ni amb l'organització patronal l'aplicació, la concreció, l'elaboració d'aquests plans.

Parlem del CARIC. Ens deien en la sessió informativa que he esmentat, de 18 de febrer del 81, que el CARIC, fonamentalment, s'hauria d'adequar, hauria d'actuar amb subsectors, i rebutjava l'actuació a empreses. Li puc llegir, les tinc aquí, puc llegir aquestes paraules textuais del senyor Conseller. Què ha passat? Doncs resulta que tenim 335 milions de pessetes donades a reconversions d'empreses, no pas a reconversió de subsectors. Però en fi, al CARIC, participació de centrals sindicals i organitzacions empresarials? Si no era previst al Decret, si el Grup Socialista va fer una proposició a aquest Parlament dient que, com a mínim, abans de produir-se un procés de reconversió, si era per a empreses, les centrals sindicals, seccions sindicals d'empresa, delegats de personal, comitès d'empresa, emetessin un informe previ, un informe previ que constés abans de l'actuació del CARIC. Això sembla que és absolutament normal, perquè és que es perden llocs de treball producte de processos de reconversió, i s'ha de fer tot el possible des del Consell Executiu, des de les parts, perquè els processos siguin

al menys costosos possible per als treballadors.

De les funcions del Comitè, de la Comissió de Desenvolupament i Execució de les Mesures del Pla establertes al Decret del Departament d'Indústria, es diu que s'han, per analogia, d'adequar al que estableix l'article 9. D'acord. Però és que, precisament, també el Pla de Reconversió del Tèxtil preveu la Comissió de Seguiment, i puc llegir les seves funcions, senyor Conseller, les seves funcions, on hi participen les centrals sindicals i la patronal. El seu Decret no ho estableix enlloc.

També vostè hauria de conèixer un llibret que ha publicat el Ministeri d'Indústria, Plan de Reconversió Tèxtil, on hi ha un annex, Acuerdos anexos al Plan de Reconversió Tèxtil, on les parts estableixen les funcions d'aquesta Comissió de Seguiment del Procés de Reconversió Industrial. És que el Consell Executiu, és que la Generalitat, en aquest cas, no tindrem cap possibilitat real de saber com s'aplicarà a Catalunya, al 65% dels treballadors de la indústria tèxtil, com s'aplicarà el procés de reconversió del sector tèxtil? No podem dir-hi res, no sabem què dir-hi, perquè és competència de la Comissió executiva d'àmbit estatal, de Madrid, del Ministeri d'Indústria, i perquè aquí el Consell Executiu es limitarà a posar un segell, es limitarà a posar un segell al Servei Territorial, donant-ne registre. És a això al que es limitarà el Consell Executiu, atesa l'enorme importància que té avui per a Catalunya aquest procés de reconversió, el més important de Catalunya, segurament, en volum de treballadors i pels efectes que té. I tenim un Decret i una Ordre que no donen cap competència.

Jo penso que ha estat, parlant de competències, podria ser...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Diputat, ha passat del temps.

El Sr. GARCIA: En menys d'un minut. El senyor Conseller ens ha dit que ha presentat, el Consell Executiu, un recurs d'incompetència. Suposo que ha de ser un recurs o un conflicte d'incompetències, perquè, un recurs d'incompetències, és evident que no les tenim en aquest moment, tal com han fet l'ordre i tal com han fet els decrets de reconversió.

Creiem els socialistes que tal com s'està fent o s'està deixant de fer la política d'actuació, el paper del Consell Executiu en matèria de reconversió, en aquest cas en el Pla de Reconversió del Tèxtil, un flac favor farem avui als treballadors de Catalunya, un flac favor farem a la necessitat de potenciar el nostre autogovern en un tema de tanta transcendència avui, per a Catalunya, com és el procés de reconversió, amb aquest Decret i amb aquesta Ordre.

Per aquestes raons, per la manca d'informació, per la manca de posició en aquest cas del Consell Executiu, anuncio que presentarem una moció subsegüent a aquesta interpellació.

Gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Gràcies. L'Honorable Conseller vol prendre la paraula per al torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, vull fer menció a dues o tres coses a les quals s'ha referit el senyor Garcia. En primer lloc, he dit que s'han donat diners a set empreses. El que volia dir és que, en últim terme, qui firma l'aval, qui firma el crèdit per al qual s'atorga l'aval és una persona jurídica, una empresa, però sí que haig de dir que les operacions han estat contemplades a nivell de subsector, tal com vaig anunciar. El que passa és que després no pot firmar el subsector, el crèdit i l'aval, sinó que són cada una de les empreses del subsector, exceptuant el cas que hi hagi una empresa que per si sola constitueixi un subsector. Però estem aplicant la filosofia que vàrem anunciar i no una altra.

En segon lloc, els criteris respecte als plans generals de re-

conversió, em sembla, i ens va semblar a tots, ens va semblar a tots en aquest Parlament, que precisament per això es tractava d'unificar tots els possibles organismes que es poguessin crear en els àmbits econòmics i socials en un de sol, que treballés precisament en l'elaboració de normes respecte a aquests plans o qualsevol altra qüestió de caràcter general que afectés empreses i treballadors. Respecte a la participació nostra, a la participació de la Generalitat en el Pla de Reconversió Tèxtil, bé, ja he dit que hem presentat un requeriment d'incompetència, que afecta els articles 8, 9 i 10 del Pla fet a nivell d'Estat espanyol, que contempla precisament la creació i la composició de la Comissió Executiva del Pla. És precisament aquest punt, el que sembla el bàsic de la seva intervenció, el que nosaltres hem requerit d'incompetència, a fi que nosaltres exercim les competències que ens ofereix l'article 12.1.3 de l'Estatut.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

Preguntes amb resposta oral

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia amb les preguntes. Començarem amb la pregunta al Consell Executiu sobre la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes, del 3 d'abril del 81, que formularà el Diputat senyor Alexandre Pedrós, del Grup parlamentari dels Centristes.

Té la paraula el senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. Bé, aquesta pregunta té una mica d'historieta, una mica d'historieta perquè el dia que s'havia de tractar, el Conseller no hi era, era fora en funció de les seves activitats; després, s'havia de tractar un altre dia, i va resultar que va quedar la primera en portes, l'hauria contestat un altre honorable senyor Conseller. I jo em pensava que me l'havia d'haver contestat un tercer Conseller, però veig que ara no hi és, el Conseller d'Economia, que és el que jo crec que m'havia d'haver fet les respostes. D'altra banda, va haver-hi un dia que la Mesa em va fer la mercè o la francesilla, perquè, com que jo estava a Madrid en funcions i en reunions de Comissió de Traspassos, no hi era i no la podia defensar.

Bé, nosaltres varem fer aquesta pregunta buscant allò que no trobem tot sovint, que és serietat en l'actuació global de la Generalitat i, sobretot, respecte a un mandat pressupostari. Varem fer la pregunta perquè realment tenim dubtes molt i molt greus pel que fa al compliment d'aquest mandat pressupostari. Nosaltres creiem que sí que s'han produït augments d'unitats orgàniques, i a altres nivells; en canvi, no hem vist en cap lloc compensacions a aquests augments. Per tot això, hem fet una pregunta que demana: si la creació d'unitats orgàniques posteriorment al 29 d'abril del 1981 ha suposat ampliació de plantilles, i si l'increment de la despesa pública ha quedat compensada mitjançant la reducció en altres unitats de gestió o en crèdits corrents o ampliables.

Realment això comença amb el que, a partir d'una esmena nostra a la Llei de Pressupostos per a l'any 81, va ser finalment el text de la Disposició Addicional Tercera. La Disposició Addicional Tercera diu: «1. Per tal de regularitzar la situació del personal contractat en règim de dret administratiu, i del personal adscrit a l'Administració de la Generalitat, es fixen les plantilles de la Generalitat de Catalunya en el nombre de places que es troben dotades en el pressupost de 1981». El 2 d'aquesta Disposició Addicional Tercera diu: «Durant l'exercici de 1981, no es tramitaran expedients d'ampliació de les

plantilles previstes ni disposicions o expedients de creació o de reestructuració d'unitats orgàniques si no és que l'increment de la despesa pública no quedés compensada mitjançant la reducció en altres unitats de gestió o crèdits corrents o ampliables.»

Nosaltres, amb aquesta esmena, aleshores, varem voler acabar amb el que era el desgavell en el camp del pressupost i amb les seves conseqüències pressupostàries al llarg de l'any 80; deturar-ho perquè això no es reproduís l'any 81. Al final, l'esmena va ser acollida per unanimitat, per això va prosperar. Nosaltres, d'una lectura no aprofundida però sí feta amb bastant de cura del que és el *Diari Oficial de la Generalitat* realment creiem i per això fem la pregunta, per aconseguir tenir els aclariments i la informació necessàries en aquest sentit, nosaltres creiem que realment s'ha burlat —burlar, en el sentit de saltar-se la Disposició Addicional Tercera. I aquest saltar-se la Disposició Addicional Tercera comença ja amb tota claredat en el mateix *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 29 d'abril, en el mateix *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* del dia 29 d'abril, on es publica la Llei 2/1981 de Pressupostos de la Generalitat... Acte seguit, i donat que aquesta entra en vigor el mateix dia de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i que és la primera de les normes legals que aquí apareixen publicades, ja preocupa com a mínim el contingut del Decret 95, del Decret 100 i del Decret 101, que apareixen en aquest *Butlletí*. Però, a més, ens preocupa molt més perquè hi ha un ball de números una mica curiós. Aquí hi ha uns altres decrets, alguns no afecten aquest tema: hi ha el Decret 93, hi ha el Decret 94, hi ha el Decret 95, tots segueixen un ordre lògic de dates, perquè suposem, com arreu del món civilitzat succeeix, que l'ordenació amb el nombre dels decrets també és en funció del moment en què s'acorden i amb la data que porten aquests decrets. Però com a sorpresa resulta que, així com el Decret 101 és amb data del 10 d'abril, el Decret número 100 és del 28 d'abril. Això no és una anècdota. Aquí és on comencem a vulnerar la Disposició Addicional Tercera. Aquesta Disposició s'ha incomplert totalment. Segueix en molts altres diaris oficials de la Generalitat de Catalunya. Però realment, és clar, es fa el salt, perquè tant el Decret 100 com el Decret 101, estan vulnerant clarament el que es diu a la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Pressupostos i s'intenta com a mínim fer-la aparèixer aquí.

A part de tot això, també m'agradaria saber, ens agradaria saber al Grup parlamentari de Centristes, com és que es produeixen aquests balls de números, aquests balls de dades, posar un decret de número posterior amb una data molt anterior, i així successivament, és a dir, què ha passat amb tot això, si l'error és del linotipista o de qui porti el registre dels decrets de la Generalitat. Però, a més d'això, que ho veurem més endavant en funció de la resposta que se'ns faci en aquesta pregunta, hi ha molts diaris oficials de la Generalitat subsegüents al del 29 d'abril, data a què nosaltres fem referència a la nostra pregunta perquè és el dia de l'aparició de la publicació en aquest de la Llei 2/1981 de Pressupostos Generals de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes. Realment n'hi ha molts d'altres que creiem que estan sistemàticament, sistemàticament vulnerant el mandat parlamentari, i això és una cosa molt greu de part del Consell Executiu de la Generalitat, i nosaltres, creient que realment pot ser que hi hagi alguna explicació, per això fem una pregunta reservant-nos de tota manera, segons quina sigui la resposta, els resultats i la valoració que fem de la resposta a la pregunta que plantejem, avançar en el camí d'una interpeccació i, en el seu cas, de la moció subsegüent.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula per a respondre, l'Honorable Conseller de Governació, senyor Joan Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, he fet una breu pausa abans de començar la resposta per permetre que el senyor Alexandre Pedrós arribés al seu escó. M'agradaria que la meua resposta fos, com a mínim, tan satisfactòria com la que li podia haver donat el Conseller que ell desitjava que li contestés aquesta pregunta. Li he de dir que no és amb cap intenció especial que ho faig jo, simplement perquè les preguntes que van adreçades al Consell Executiu, el Consell Executiu les distribueix, i en aquest cas va creure oportú que jo respongués la pregunta que vostè ens ha formulat.

Vostè ens demana en la seva pregunta, esmenta, evidentment, com a justificació de la pregunta que fa, la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Pressupostos de la Generalitat del 3 d'abril i, encertadament, vostè fa notar que aquesta Disposició Addicional prohibeix la creació o reestructuració d'unitats orgàniques, si l'increment de la despesa pública derivada d'aquestes no queda compensada mitjançant la reducció en altres unitats de gestió o en crèdits corrents o ampliables. A vostè el preocupa el fet que, d'acord amb algunes dades que, segons sembla, posseeix, malgrat això, amb posterioritat al dia 29 d'abril, això pugui haver estat transgredit.

Jo el voldria tranquil·litzar en aquest sentit, i no cal dir que m'ofereixo quan vostè vulgui per a repassar conjuntament, si li sembla oportú, totes les dades de les quals disposem, perquè les modificacions autoritzades de les plantilles pressupostàries no han produït cap mena d'increment de la despesa pública, perquè s'ha seguit el criteri següent: primer, la despesa en l'exercici corresponent no havia, en cap cas, d'ultrapassar el pressupost de l'exercici, i en segon lloc, les despeses dels exercicis successius no havien d'incrementar-se com a conseqüència de la modificació introduïda.

Aquests criteris estan d'acord, em sembla, amb l'apartat segon de la Disposició Addicional, que estableix, com deia abans vostè molt bé, la prohibició de reestructurar unitats orgàniques si no es compensa aquesta reestructuració mitjançant la reducció dels crèdits corresponents.

A títol d'exemple, la modificació que suposa la reestructuració d'una unitat orgànica, a títol orientatiu, s'esdevé en el sentit, per exemple, de contractar un administratiu en lloc d'un col·laborador tècnic, la qual cosa no representa un augment de la despesa, i aquest és un fet que s'ha produït en diverses ocasions, sinó al contrari, una disminució, i, en aquest cas, com a mínim, perquè es produeix disminució, si no es produís això també, concordaria perfectament amb la Disposició esmentada.

La reestructuració de personal en els negocis, seccions i serveis no ha implicat, com li deia abans, un increment o ampliació dels crèdits pressupostaris, quan no s'ha produït justament l'efecte contrari, és a dir, un romanent que resulta de la diferència entre els crèdits aprovats i l'aplicació final donada a aquests crèdits, que ha estat sempre inferior als crèdits aprovats.

Malgrat aquestes modificacions que, evidentment, s'han dut a terme, de les 1256 places previstes a la plantilla aprovada per la Llei 2/1981, pel que fa al personal contractat, actualment només hi ha contractada la xifra de 889, restant-ne, doncs, encara vacants 367, xifres que ja em sembla que per elles soles parlen del respecte que hem volgut tenir a la línia estricta mar-

cada per la Llei de Pressupostos i en la política de contractació seguida pel Consell Executiu.

Així, doncs, i per les raons explicades, entenem que s'ha produït més aviat un estalvi en la despesa pública aprovada, en no haver-se exhaurit en la seva totalitat els crèdits pressupostaris per dues raons: primer, perquè no s'ha fet la contractació total de les que estaven autoritzades per plantilla, i en segon lloc, perquè cada vegada que s'ha fet una reestructuració s'ha tingut present que aquesta reestructuració no comprometés crèdits. Al contrari, si era possible, que en deixés de lliures, o almenys que deixés romanents.

Per a la creació de nous negocis, seccions o serveis, s'ha completat únicament i exclusivament la relació de la plantilla aprovada, s'ha comptat únicament i exclusivament amb la relació de la plantilla ja aprovada dins del Pressupost de 1981, sense recórrer a possibles ampliacions de noves places no aprovades ni previstes. Repeteixo, en tot cas, l'oferiment que he fet —amb molt de gust el compliré— de donar tota la informació detallada, evidentment, hauríem de repassar un per un els diaris oficials. Jo, en aquest moment, no porto aquí les dades per poder-ho explicar a la Cambra i donar satisfacció detallada al senyor Diputat, però estic a la seva disposició, tant jo com els meus serveis, i els altres de la Generalitat que poguessin col·laborar en aquesta tasca, per tal de donar-li plena satisfacció.

Senyora Presidenta, senyors Diputats, moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Pedrós vol replicar?

Té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, agraeixo en primer lloc, l'oferiment que ha fet l'Honorable senyor Conseller de Governació a fi i efecte que puguem progressar en l'aclariment dels nostres dubtes.

Bé, jo diria, de tota manera que potser ara no és el moment ni l'hora de cansar les senyores i senyors Diputats amb la lectura d'alguns dels decrets, ordres ministerials o altres disposicions, en els quals creiem que en realitat s'ha caminat en la direcció de fer coses diferents a la Disposició Addicional Tercera. Òbviament nosaltres no ens donem per prou satisfets amb la resposta rebuda, però sí que manifestem el desig d'acollir-nos a l'amable invitació per a progressar en el tema d'intentar els aclariments necessaris. Jo diria que en aquesta mateixa direcció, és clar, hi ha un punt de preocupació —jo no sé si aleshores em fa dubtar si abans, en el debat, en altres temes, en altres interpellacions, s'ha dit si érem, no érem, deixàvem de ser un ajuntament de tercera—, el tema del desordre, de les dates i dels nombres dels decrets que apareixen en determinats llocs, sobretot el que surt en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 29 d'abril, i que té una relació claríssima amb l'intent, deia jo abans, de subvertir el contingut, de subvertir clarament el contingut de l'Addicional Tercera de la Llei de Pressupostos que, realment, ens preocupa molt. Aquest, potser, és un tema que serà més difícil d'aclarir, que en lloc de ser una pregunta es pot transformar en dues. Això realment no està en el text de la nostra pregunta, però està al darrere de la nostra pregunta, per raó de la informació, del coneixement, del seguiment bastant curós que fem de les disposicions del *Diari Oficial de la Generalitat* i que realment ens preocupa perquè hi ha coses que xoquen, que sorprenen molt.

Reitero aleshores que estem disposats a acollir la seva amable invitació per a progressar en l'aclariment dels temes que afecten aquesta pregunta, i també en la idea de progressar en l'altra direcció, encara que això no està directament en aquesta pregunta, de veure què ha passat, si és que realment ha passat alguna cosa preocupant o delicada en aquest desordre

quant a la numeració i a les dades dels decrets.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol fer ús de la paraula?

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la política d'ordenació del sector del transport de mercaderies per carretera

Passem a la següent pregunta, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la política d'ordenació del sector del transport de mercaderies per carretera el Diputat senyor Antoni Santiburcio, del Grup Socialista.

Té la paraula el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Señora Presidenta, señoras y señores Diputados. Brevemente voy a intentar explicar cuál ha sido la causa, el «leit-motiv» de la pregunta explicitada al Conseller de Política Territorial, se central fundamentalmente en el tema del sector del transporte de mercancías, que está viviendo últimamente unos tiempos bastante agitados —concretamente en esta semana está habiendo una huelga de ámbito estatal que empezó el lunes y que acabará este viernes—, y, fundamentalmente, todo este proceso que está habiendo en el sector está motivado por dos razones: una es el hecho de que en el sector haya un sector intermediario sumamente importante, que aprovecha la falta de encuentro entre la oferta y la demanda y, por tanto, que está obteniendo los grandes beneficios económicos del sector y que, en definitiva, tiene un comportamiento que por parte de los profesionales del sector se denomina de mafioso.

Evidentemente esta lucha contra esta mafia, y la lucha por el cumplimiento de las tarifas oficiales y, por lo tanto, de los precios oficiales establecidos por la Administración pública son los dos grandes objetivos que se plantean actualmente en el sector del transporte de mercancías. Realmente esta lucha no viene de esta semana, sino que viene originada fundamentalmente en el mes de octubre, a partir de que los transportistas abren dos centros en los cuales intentan hacer la contratación directa con los usuarios, al margen de estos intermediarios, de este sector mafioso. Evidentemente, a partir de que se abren estos dos centros, por parte de la Conselleria de Política Territorial y, en concreto, de la Direcció General de Transports, se da una orden al Gobierno civil, tanto para que se cierre un primer centro, como en una segunda fase, en la misma semana, tres días después, para que se vuelva a clausurar el segundo centro.

Estos centros tienen ese objetivo, como ya he explicado, de intentar contratar los transportistas directamente con el usuario, al margen de estos intermediarios que, realmente, lo que están haciendo es una estafa, tanto al transportista como al usuario. En definitiva, aquí hay un problema, y es que en este proceso que ocurrió a mediados de octubre no hubo una actitud colaboradora por parte de la Conselleria en este aspecto.

Por tanto, nosotros, yo particularmente, preguntamos al Conseller cuáles han sido las razones que han avalado a esta Conselleria para cerrar estos dos centros. Y segundo, nuestro planteamiento es obtener algún tipo de información por parte de la Conselleria en torno a cuál es su política de ordenación del sector, y no solamente explicitar que han firmado un acuerdo con dos organizaciones profesionales, sino explicitar cuáles son sus objetivos políticos en el sector, cuáles son los in-

strumentos que están aportando al sector y, evidentemente, que para esta situación conflictiva que se está dando, que intenten aportar como sector público, como Administración pública, soluciones y no mantener una posición pasiva, como la que han mantenido hasta ahora, y solamente intentar intervenir en situaciones *in extremis*, en situaciones realmente conflictivas que ya estaban prácticamente sin salida. Por tanto, yo espero que haya una contestación mucho más explícita que la que hubo por parte del senyor Conseller a un Diputado de esta Cámara el otro día, y espero que por tanto se pueda dar satisfacción a la pregunta que aquí he presentado.

Muchas gracias.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable Conseller de Política Territorial, senyor Josep M. Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, bé, atenent-me a l'article 127 del Reglament que es diu que les preguntes presentades amb resposta oral contindran la formulació estricta d'una sola qüestió relativa a un fet, a una situació o a una informació, jo respondré atenent-me al Reglament i, per tant, en tot cas, senyor Santiburcio, si el que es vol és un debat sobre la política del transport em sembla que si l'emprenem ara, per l'hora i tot plegat, em penso que, en fi, fins i tot vostès mateixos agrairan que jo sigui breu.

Voldria precisar algunes coses: primera, la Conselleria no pot tancar centres perquè no té poders. La Conselleria, davant la consulta del Govern civil, sempre respecte a qualsevol tipus d'activitat, és evident que diu si aquesta activitat està regulada o no està regulada. En el moment que hi va haver la consulta feta pel Govern civil respecte als centres d'informació, amb data 7 i 12 d'octubre, no estaven regulats perquè vostè sap que el Decret de regulació dels esmentats centres és posterior a aquestes dates.

Per tant, és evident que la Conselleria, movent-se en un estat de dret, la resposta feta al Govern civil va ser que aquests centres portaven a terme una activitat que encara no era regulada. L'activitat d'aquests centres coincidia, a parer nostre, amb la d'agències de transport legalment constituïdes i —ho vull recordar al senyor Diputat que m'ha fet la pregunta— les competències sobre l'activitat de les agències de transport no han estat transferides al Govern de la Generalitat; és a dir, el Govern de la Generalitat no té competències per a crear agències de transport, vostè sap que estan contingentades per la legislació espanyola i nosaltres no podem, en aquests moments, entrar en la creació o no creació de les agències de transport. En tot cas, no és veritat tampoc que nosaltres hem estat o haguessim estat passius davant de —com vostè assenyala molt bé— la greu crisi que pateix el sector del transport de les mercaderies; un transport de les mercaderies que, bàsicament, és en crisi. Bé, em sembla que queda molt clar que és un problema d'oferta i de demanda i que cal, crec jo, una reestructuració important en la qual, d'alguna manera, doncs, no hi hagi els abusos que fins ara s'han permès deguts a l'actuació d'alguns mitjancers que, a causa de la legislació de contingentació, permeten el fet, juntament amb aquesta inadequació de l'oferta i la demanda, l'establiment, diguem-ne de preus, de tarifes sota preu i l'establiment d'actuacions en perjudici, doncs, del transportista autònom.

Nosaltres hem tingut una participació directa, la Direcció General de Transports de la Generalitat, en el si de la Comissió permanent de directors generals de transports de l'Administració central, de totes les comunitats autònomes i dels ens pre-

autonòmics per a l'elaboració d'un reial decret regulador dels esmentats centres. Jo li vull recordar que en aquesta participació que ha tingut la Direcció General de Transports en el si d'aquestes Comissió permanent figuraven directors generals de comunitats autònomes que, evidentment, són de diferents partits i de diferents colors, per exemple, la Comunitat Autònoma andalusa.

El Reial Decret aprovat pel Consell de Ministres i publicat ja en el BOE, el dia 28 d'octubre, és evident que no és d'aplicació ni a Catalunya ni al País Basc; aquest també era el pacte, donat que en el nostre cas, l'article 9.15 de l'Estatut contempla com a competència exclusiva de la Generalitat la regulació dels centres. Tanmateix, en aquests moments —i a mi em sap greu, potser, haver-li de tornar a llegir altra vegada l'acta, ja no la hi lleigeixo perquè la coneix—, en l'acta del dia 13 quan reunits una sèrie de senyors, el President de la Federació de TRANSCALIT, el de les agències de transport, també els d'ATAC, etc, es posen d'acord en una sèrie de qüestions, però en l'últim punt, en el cinquè punt d'acord —com vaig dir l'últim dia al contestar al senyor Celestino Sánchez— aquesta Comissió acorda també formar, en aquest acte s'acorda formar una comissió paritària que començarà a actuar immediatament amb el fi d'analitzar el projecte regulador, el que aleshores era projecte, dels centres d'informació i anar preparant la seva aplicació a partir del dia en què es publicués oficialment. Això era l'acord que es va prendre abans de la publicació, per tant, de l'esmentat Reial Decret, constituint els centres d'informació.

Això és el que s'ha fet a partir d'aquella data. Hi ha hagut reunions amb la Direcció General, amb les agències, amb els transportistes de cara, diguem-ne, a la implantació a Catalunya d'aquests centres d'informació que, d'alguna manera, a través d'aquests centres d'informació es pot evitar o es pot garantir, crec jo, el fet que es paguin les tarifes regulades per llei i evitar els abusos que, d'alguna manera, en aquests moments, es podien cometre fins ara.

Aquesta ha estat la política; per a sortir del pas de les seves afirmacions que hem estat només esperant i només actuant en darrer terme, no ha estat així, sinó que justament hem participat abans ja avançant-nos al problema en aquesta Comissió permanent de directors generals de transports de l'Administració central i de les comunitats autònomes; hem participat en el pacte, per a dir-ho així, de l'elaboració d'aquest Reial Decret regulador dels esmentats centres. De fet, aquests centres funcionen en altres llocs, en aquests moments i jo espero que, en el moment en què s'arribi a un acord —jo crec que serà molt aviat— aquí, a Catalunya, doncs, nosaltres puguem regular, a través d'un decret de la Conselleria, d'un decret del Govern de la Generalitat, es pugui regular el funcionament d'aquests centres d'informació en els quals les agències més els transportistes autònoms puguin posar-se d'acord per tal de sortir de la greu crisi en què es troben.

Aquesta és la política, no de passivitat, sinó, al contrari, d'impuls a la funció del transport públic a Catalunya.

Res més, senyora Presidenta, moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Santiburcio, vol replicar? Té la paraula el senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Muchas gracias señora Presidenta. Bien, yo quisiera decir un par de cosas respecto a las afirmaciones del señor Conseller.

Primera, el Gobierno civil no cierra de *motu proprio*, sino que cierra a instancias de un escrito hecho el 7 de octubre por parte de la Conselleria, y leo textualmente la orden gubernativa: «el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, mediante escrito —tal, tal, hace una

serie de consideraciones—, solicita a este Gobierno civil se proceda a la adopción de las medidas pertinentes para la clausura de las actividades que desarrollan ...», tal, tal, el centro de que antes he hablado. Por tanto aquí no hay una iniciativa por parte del Gobierno civil, sino que hay una iniciativa por parte de la Conselleria a partir de una denuncia determinada y que, evidentemente, no está justificada en tanto en cuanto existe un vacío legal, porque este vacío legal está determinado en tanto en cuanto el artículo 9.15 de l'Estatut establece que es competencia exclusiva los centros de contratación y de final de carga del transporte y, por tanto, con esta competencia que es exclusiva nuestra podemos rellenar este vacío legal y, por tanto, los transportistas no son culpables de que exista todavía este vacío legal y, por tanto, somos nosotros los responsables, este Parlamento es responsable de no haber cubierto ese vacío legal que existe.

El segundo aspecto al que quería referirme es el tema del dichoso Real Decreto este de centros de información y distribución de carga que usted afirma que no afectará a Cataluña ni al País Vasco. No sé como no va a afectar a Cataluña ni al País Vasco, cuando ninguno de esos artículos, ninguna disposición final de este Decreto especifica que Cataluña y el País Vasco quedan fuera. Por tanto, aquí, lo que hay, realmente, es una violación del artículo 9.15 de l'Estatut, en tanto en cuanto es competencia exclusiva nuestra el tema de los centros de contratación y, por tanto, la potestad que se nos da en este Real Decreto es desarrollo reglamentario, el establecimiento de un estatuto, solamente a partir de este Real Decreto. Por tanto, el marco que define estos centros de información y distribución de cargas lo define la Administración central a partir de este Decreto, y a nosotros solamente nos deja potestad reglamentaria. Eso sería una competencia concurrente y no una competencia exclusiva, com es ésta, que tenemos capacidad para legislar en todo lo que respecta al tema de los centros de contratación. Por tanto, yo creo que hay aquí una vejación de las competencias estatutarias en el momento en que por parte de la Dirección General del Transporte de la Generalitat de Catalunya se avala un Real Decreto que recorta una competencia estatutaria.

Y, por último, solamente decir una cosa, señor Conseller. Si ustedes hubieran tenido una mayor sensibilidad política en este tema, los problemas no hubieran llegado donde han llegado y tal vez se hubieran solucionado mucho antes, y, evidentemente, yo espero que usted tenga una mayor sensibilidad al respecto porque con lo que está ocurriendo estos días, evidentemente, no lo están demostrando. Ustedes no están aportando ningún instrumento como sector público, como Administración pública para intentar que la oferta y la demanda en este sector se encuentre, e intentar adoptar los instrumentos y la política necesaria para intentar que todo el sector mafioso, todos los intermediarios que existan en este sector queden totalmente barridos de éste.

Es sumamente importante el saneamiento del sector para poder llevar cualquier tipo de política económica en el seno del sector de transporte de mercancías.

Muchas gracias.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol replicar? Té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, és evident que jo la paraula «mafioso» no la utilitzaré perquè, en tot cas, si és que hi ha possibilitats de demostrar que les agències de transport són mafioses, hi ha els tribunals de justícia, perquè vostè, senyor Santiburcio

presenti la denúncia oportuna.

Pel que fa referència al Govern civil, li haig de dir també que les coses s'han de llegir bé, que s'ha de llegir complet —en tot cas, si es vol llegir— tot el text del comunicat del Govern civil. Per tant, el text del Govern civil diu: «vista la denuncia presentada ante la V Jefatura Regional de Transportes Terrestres, con fecha 6 del corriente, por la Asociación de Agencias de Transportes de Cargas completas de Barcelona y provincia, en relación con las actividades realizadas en el Paseo Martínez Anido, número 26, primero de esta capital, por una organización que funciona con el nombre de Centro de Distribución y Control de Cargas, bajo los auspicios de la Federación Nacional Discrecionales de Mercancías —FENADISNER—, y la Agrupación de Transportistas Autónomos de Catalunya —ATAC—, denuncia que ha sido expuesta a este Gobierno civil por la expresada Jefatura.» Davant aquesta denúncia hi ha una consulta a la Conselleria de Política Territorial dient si aquests centres de distribució i control de càrregues estaven regulats i a través de quina llei o de quin decret. La nostra resposta és que aquests centres de distribució no estaven regulats perquè, justament, el que s'estava pactant en aquells moments amb diferents Consellers, i amb diferents Consellers que pertanyen al Partit de la Unió del Centre Democràtic, i amb diferents Consellers d'altres autonomies, que pertanyen al Partit Socialista Obrer Espanyol, s'estava regulant i pactant aquells dies el fet dels centres d'informació. Uns centres d'informació, senyor Santiburcio, jo li haig de dir, que resulten d'un reial decret, com vostè diu. L'Estatut és una llei orgànica i una llei orgànica sempre és superior a un reial decret. El reial decret no cal —a mi em sap greu haver-ho de recordar— que digui que s'exclouen aquestes competències. L'article 9.15 és taxatiu respecte a això, les competències són exclusives; no hi ha cap cessió de la Generalitat, sinó que, al contrari, l'únic que és contempla és que l'Estatut és de rang superior al que és un reial decret.

Ens diu que hi hagi una major sensibilitat. Nosaltres, li ho repeteixo, aquesta sensibilitat hi és perquè nosaltres no parem de reunir-nos, no parem de reunir-nos i no parem, diguem-ne, doncs, d'intentar fer arribar a acords, entre el són les AT, que no tenim competències sobre la regulació d'això i, en tot cas, el problema d'aquests centres de distribució.

El que nosaltres no podem fer, senyor Santiburcio, perquè aquest és un problema entra dintre del que és la política econòmica general del país, és adequar l'oferta i la demanda del transport, adequar les càrregues de mercaderies al nombre, per exemple, de transportistes que hi ha en aquests moments. Això no es resol per un decret-llei, i vostè ho sap, ni per una llei que pugui fer aquest Parlament, i, en tot cas, nosaltres el que intentem és crear aquests centres de distribució. Creació de centres de distribució que des del nostre punt de vista no han de ser únics, no han de ser únics. Hi havia aquí un company seu, del seu Partit, que em deia un dia: «Nosaltres, els socialistes, hem de fer en aquest país la missió que no s'ha fet en aquest Estat excessivament intervencionista que hi ha hagut fins ara; és a dir, hem d'introduir la lògica del mercat». Per tant, nosaltres el que creiem és que hem de fer aquests centres en els quals s'agrupin transportistes autònoms més agències de transport.

Jo li haig de llegir, també, perquè el sindicat en el qual suposo que vostè té unes grans col·laboracions..., aquesta tarda el senyor Antonio Gómez García, Secretari General de l'ATAC —no sé si vostè el coneix o no, però és el secretari General de l'ATAC, el que l'altre dia el senyor Celestino Sánchez ens deia que havien detingut de resultes del tancament, m'es-

criu un telegrama en el qual em diu que «l'ATAC, Agrupació de Transportistes Autònoms de Catalunya, sol·licita tingui en compte que la posició de l'ATAC quant als centres d'informació i control de càrregues és d'un per província amb les filials que siguin necessàries».

Aquesta és la posició de l'ATAC, posició de l'ATAC que hem pogut arribar que fos compartida, i que en aquests moments és compartida, per un altre telegrama, que també —ves per on— casualment m'ha arribat aquesta tarda, abans de la seva pregunta, de l'Associació Provincial d'Agències de Transport, les altres, la provincial, en el qual ens diuen també que els serveis discrecionals de mercaderies sol·liciten la col·laboració de centres d'informació per províncies. I també —ves quina altra casualitat— avui, aquesta tarda, abans de la seva pregunta, ens arriba de l'altra patronal —vostè sap que hi ha dues patronals— la sol·licitud d'establir un centre d'informació i contractació per a cada una de les províncies de Catalunya. O sigui, que tampoc no és el problema d'un sol centre, que jo crec que podríem caure en el monopolisme. Podríem, doncs, resoldre aquesta fixació de tarifes baixes que hi ha hagut fins ara, però en tot cas el que podria passar és que, solucionant aquest problema, el que féssim és encarir el preu del transport de les mercaderies.

Per tant, senyor Santiburcio, li ho dic de veritat: sensibilitat, com ho pot veure, n'hi ha. Ja ho veu, ja ho veu si n'hi ha, de sensibilitat, que fins i tot quan sóc aquí, al Parlament, m'arriben els telegrams del sindicat, de l'ATAC, del senyor Gómez, per tal de comunicar-me quin és el seu pensament i quina és la seva intenció respecte al decret que ha de treure aquesta Conselleria.

Res més, senyora Presidenta. Moltes gràcies, senyors Diputats.

Pregunta al Consell Executiu sobre la defensa del dret dels ciutadans de Catalunya a expressar-se en la seva llengua pròpia

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem a la següent pregunta, que és la que formula el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu sobre la defensa dels drets dels ciutadans de Catalunya a expressar-se en la seva llengua pròpia. El Diputat senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el nostre astorament fou gran el dia 19 d'octubre quan vàrem fullejar el Full Oficial del Dilluns, que portava una notícia d'agència en la qual es deia que el Governador Civil de Lleida havia imposat una multa de deu mil pessetes a un ciutadà de la Poble de Segur per haver-se negat a parlar en castellà.

El nostre astorament fou tan gran que immediatament el nostre Grup parlamentari va decidir de presentar a la Mesa una pregunta amb demanda de resposta oral. Hem procedit, doncs, a una enquesta minuciosa, hem anat sobre el terreny, hem recopilat dades, i podem avui fer una valoració dels fets, que ens permetem exposar a la vostra consideració.

El dia 19 de juliol d'enguany es va celebrar a la Poble de Segur una festa, una revetlla tradicional i popular, en un lloc a l'aire lliure, a profit del Cos de Bombers Voluntaris d'aquella vila. Aquesta feina de subhastar i vendre bitllets de la tómbola, la porta a terme, des de fa potser trenta anys, el senyor Llorenç Cortina, comerciant conegudíssim i respectat per tota la població.

Cap al fil de les tres de la matinada, el senyor Cortina, com sempre ho feia, com els altres anys ho feia, va pujar a la tarima i va procedir al començament de la rifa i de la subhasta, i natu-

ralment ho feia en català, com sempre ho havia fet. Fins i tot, en temps del règim anterior.

Però tot just quan havia començat la seva feina, va ésser interpellat per una persona del sexe femení demanant-li (*ri-alles*) —demanant perdó si alguna interpretació malèvola pot ésser collida, però ja podeu suposar que no és aquesta la meua intenció—, demanant-li que parlés en llengua castellana. El senyor Cortina no en va fer cap cas i va continuar, evidentment, la seva feina en llengua catalana. Però, com sigui que s'havia produït un petit aldarull en la sala —hi havia alguns castellanoparlants—, aleshores el senyor Cortina va dir, alt i clar, amb una certa vehemència, que si algú no entenia el català, allí, a la Poble de Segur, hi havia una escola on es podia aprendre amb una gran facilitat. I, portat per la seva justificada i indignada sorpresa, el senyor Cortina va dir que els catalans teníem el dret d'utilitzar el nostre idioma, perquè som una nació, i fins i tot, portat pel seu entusiasme, va començar a entonar el «Cant dels Segadors». Es va crear un cert confusió, però l'aldarull es va reprimir ràpidament, la festa va continuar sense altres incidents, i la revetlla es va perllongar, amb tota tranquil·litat, fins a les cinc del matí.

Aquests són els fets, tal com han estat explicats per moltes persones amb les quals he tingut el gust i la satisfacció de parlar a la mateixa Poble de Segur.

Doncs, bé, l'endemà, dia 20, la Guàrdia Civil es va presentar al domicili del senyor Cortina i li va notificar que havia quedat denunciat —ho dic en castellà— « *considerando que los hechos pudieran ser constitutivos de una infracción prevista en el artículo 2 de la Ley de Orden Público, no habiéndolo hecho en el momento de su intervención* —i escolteu el que segueix, que és molt sucós—, *con el fin de evitar un apoyo moral de sus simpatizantes* ». El temps no em permet de llegir-vos el text de la denúncia, i és llàstima, perquè no té pèrdua, però, amb tot el respecte que em mereix La Benemèrita, nosaltres no creiem que els fets es desenvolupessin tal com els descriu la denúncia.

Cal remarcar, d'altra part, que la Guàrdia Civil, per justificar legalment la seva denúncia, fa al·lusió a l'article segon de la Llei d'Ordre Públic. Al nostre judici erròniament, perquè aquesta Llei és una llei segurament caiguda en desús, entre altres raons perquè encara continua parlant del Fuero de los Españoles i d'una sèrie de conceptes que han estat rectificats ulteriorment, tant per la Llei de Reforma Política com per la mateixa Constitució.

I el que és curiós és que després, en el moment que el Governador Civil va notificar la imposició de la multa de deu mil pessetes, aleshores ja no es tractava de la Llei d'Ordre Públic, sinó que es tractava de l'article 260, lletra i, de la Llei de Règim Local. En veritat nosaltres creiem que ni un text legal ni l'altre no hi són aplicables.

Jo he tingut ocasió d'examinar els escrits que han estat adjuntats al recurs d'alçada que ha presentat el senyor Cortina, i això forma un conjunt realment impressionant. Un conjunt que representa, pràcticament, la totalitat de la població de la Poble de Segur. Aquests escrits provenen de particulars i provenen, sobretot, d'entitats altament representatives, i tots ells afirmen, d'una manera contundent, que la conducta del senyor Cortina fou tothora correcta i que no es va produir en cap moment ni la més mínima alteració de l'ordre públic ni dels bons costums. I això ho diuen, entre altres, les següents entitats: la Societat de Caçadors, la Cambra de Comerç, la Penya Blau-grana —tot això, de la Poble de Segur, evidentment—, la Llar dels Jubilats, els Escoltes de Muntanya, la directora de les Escoles d'EGB, els dos metges del poble, el Club de Futbol Poble de Segur, la Cooperativa Agrícola i

altres testimonis individuals de persones notables de la vila de la Poble de Segur, a més d'un col·lectiu, firmat per més de dues-cents cinquanta persones, amb inscripció del domicili i del número del carnet d'identitat.

En fi, el mateix Cos de Bombers, que era el protagonista de la festa, era el Cos a benefici del qual es feia aquella revetlla, va fer un comunicat, que els llegeixo textualment: « Senyor Josep Calvet Sedallí, en representació del Cos de Bombers Voluntaris de la Poble de Segur i comarca, declaro que, amb motiu de la celebració de la festa-revetlla que anualment organitza aquest Cos, es va invitar el senyor Llorenç Cortina i Roca, veí d'aquesta població, que realitzés el sorteig d'obsequis entre els assistents, com ho havia fet sempre desinteressadament, en innumbrables ocasions anteriors, en festes benèfiques o d'interès local. Que en el transcurs de la citada revetlla no hi va haver ni la més mínima alteració de l'ordre públic ni de la disciplina dels costums i que transcorregué enmig d'una gran animació i d'un autèntic esperit de convivència. I, perquè consti on calgui, firmo la present en la Poble de Segur, a quatre d'agost de mil nou-cents vuitanta-u. »

Aleshores, cal preguntar-se: si la sanció no es va aplicar per a haver parlat en català, com ho ha manifestat públicament l'Excel·lentíssim senyor Governador, i si d'altra part resulta evident que no hi va haver cap infracció a la llei, per quina raó se l'ha sancionat? El nostre convenciment, senyores i senyors Diputats, és íntim i profund. Si el dia 19 de juliol, a la Poble, el senyor Cortina no hagués defensat, legítimament i enèrgicament, la llengua catalana, si no hagués proclamat que Catalunya és una nació i si no hagués entonat les primeres estrofes del nostre himne nacional, segurament que no s'hauria desvetllat la voluntat, denunciadora primer i sancionadora després, dels representants de l'Estat espanyol.

I, malauradament, no es tracta d'un fet isolat. Un parell de mesos després, exactament el 21 de setembre, en el curs d'una reunió a Lleida d'una Comissió de Defensa del Patrimoni Arqueològic, presidida pel senyor Governador Civil, l'alcalde de Solsona, membre nat d'aquesta Comissió, en demanar al President un aclariment sobre el segon punt de l'ordre del dia, és interromput pel senyor Martí, Governador, que li diu « *en castellano* ». Intentant de manifestar la seva sorpresa per aquesta exigència, per al senyor batlle insòlita, el senyor Governador li diu novament: « *O me hablas en castellano, o no te contesto.* »

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Torres, prego que sigui breu, perquè passa ja de bon tros el seu temps.

El Sr. TORRES: Es va produir un moment de tensió —senyora Presidenta, vaig a acabar—, el senyor alcalde va contestar que, efectivament, ell continuaria parlant en català perquè ho havia fet sempre i no hi havia cap raó per què canviessin uns costums ja establerts des de l'anterior Govern Civil. Va ser un malaurat incident, que després, en converses oficioses tingudes acabada la reunió, tothom es va adonar perfectament que s'hauria pogut solucionar sense cap mena de dificultat si el to imperatiu i comminatori no hagués estat per la primera autoritat civil de la província de Lleida. No creiem que sigui bo crear tensions ni dramatismes excessius, però també estem convençuts que no podem passar sense denunciar-les perquè, en aquest moment, s'estan posant en tela de judici certs guanys, certes conquestes que abans ens semblaven ja definitivament adquirides i que malauradament avui tornen a ésser discutides.

I acabo, un cop vista aquesta situació, un cop vistos els fets ressenyats sintèticament, dient que nosaltres demanem al Consell Executiu que tingui l'amabilitat de dir-nos quina és la valoració que fa d'aquests fets i, sobretot, quines mesures

pensa prendre per tal d'assegurar tothora, a tot nivell i en tota circumstància, el dret dels catalans a emprar la seva pròpia llengua, que és ensems la llengua oficial de Catalunya.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en resposta a la pregunta de l'Il·lustre Diputat interrogant, m'és grat de dir que el Consell Executiu ha fet tot allò que era a la seva mà, en aquest moment, que era —des que va tenir coneixement dels fets— de fer constar a les instàncies oportunes la seva protesta pel fet al qual el Diputat ha fet referència, però també ha de fer constar que no va rebre cap denúncia ni cap queixa oficial sobre aquest tema, de manera que la seva intervenció no va ser motivada per cap d'aquestes raons, sinó pel simple coneixement dels fets esmentats.

El Consell, doncs, es va ocupar, així que va tenir notícia de l'incident de la Poble de Segur, d'aclarir què havia passat exactament. Era important saber ben bé si les notícies de premsa eren correctes, eren exactes, i, en saber-ho i en veure que realment la importància dels fets no era tan gran com semblava a primera vista, va actuar de manera que fos fet un seguiment molt apropiat de la seva evolució ulterior, i, sobretot, que l'interessat no es trobés desassistit i, si calia; —com així es va fer— intentar d'influir perquè es trobés ben aviat una solució satisfactòria. El resultat de tot això és que entre l'autoritat governativa i l'interessat s'ha arribat a un acord en el qual es declarava que la proposta de sanció no era perquè el senyor Cortina hagués parlat en català, que aquest no havia tingut la intenció de cometre res que fos contrari a la disciplina dels costums i que la damunt dita autoritat informaria favorablement al recurs d'alçada interposat per l'afectat. Jo tinc aquí una còpia d'aquest document que, per curt, em permetré de llegir, perquè tots vostès en tinguin coneixement. El document està redactat en castellà i diu el següent: «En audiencia celebrada en el Gobierno Civil con la intervención del Excelentísimo Sr. Gobernador civil, y de Don Lorenzo Cortina Roca, asistido de su letrado, después de una extensa conversación celebrada en idioma catalán, con examen del expediente que dió lugar a una sanción impuesta por el Gobierno Civil a Don Lorenzo Cortina Roca, de 10.000 pesetas por infracción del artículo 260 y de la Ley de Régimen Local, ha quedado aclarado el malentendido que se ha producido con motivo de las noticias aparecidas en los diversos medios de comunicación, interesando a las partes hacer constar: a) que en ningún momento la propuesta de sanción venía motivada por el uso del idioma catalán por parte de Don Lorenzo Cortina Roca; b) que los hechos que sirvieron de base para imponer la sanción con arreglo al artículo 260 y de la Ley de Régimen Local, referente a la observancia de una conducta contraria a la disciplina de las costumbres, han quedado parcialmente desvirtuados, poniéndose de manifiesto que Don Lorenzo Cortina Roca no tuvo intención, en la fiesta patronal de bomberos voluntarios de la Poble de Segur, de cometer ningún acto contrario a la disciplina de las costumbres, antes al contrario, actuó desinteresadamente a los fines benéficos de la fiesta; c) que, por los expresados motivos, el Gobernador civil informará en sentido favorable el recurso de alzada procedente. Todo lo cual se hace público para generar el conocimiento, y terminar definitivamente con las especulaciones sobre el caso. Lérida, a 21 de octubre de 1981, » i signen el document el senyor Cortina, el seu lletrat, i el Governador civil de Lleida, senyor Martí.

Bé, un cop llegit aquest document, en el qual sembla que queda resolt, en principi, el problema, el Consell Executiu ha de fer constar, tal com ha declarat solemnement en diferents ocasions, que està disposat, no cal dir-ho, a respectar, però sobretot a fer respectar sempre els drets lingüístics de tots els seus ciutadans, i a fer complir també aquests drets, en la mesura en què depengui d'ella, a l'Administració perifèrica de l'Estat, a la qual, sempre que ens hi hem posat en contacte —val la pena dir-ho—, amb motiu d'incidents sobre el tema, ha manifestat la seva bona disposició per a col·laborar, llevat d'aquest desgraciat incident, el qual, al capdavant, ha trobat, també, per pressió nostra, una solució, si bé no satisfactòria del tot, almenys una solució millor.

Opinem que en aquests moments, que són delicats i decisius per a la normalització lingüística de Catalunya, és de desitjar que els conflictes siguin resolts per les instàncies normals, que els ciutadans confïin en els jutjats i en l'Administració, i que estiguin segurs que el Consell Executiu de la Generalitat estarà sempre disposat a defensar llurs drets, i que el respecte d'aquests drets sigui en general, sempre, assegurat pel respecte mutu entre els ciutadans, i que els conflictes quedin reduïts a la mínima expressió, amb una contribució necessària per a la bona convivència a la qual tots hem de contribuir.

Amb això crec que cal donar per clòs l'incident, que evidentment hauria estat molt millor que no s'hagués produït.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Víctor Torres vol repreguntar?

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*): Agraeixo molt sincerament al senyor Conseller les explicacions que ha volgut donar-me i crec que ens podem felicitar de diverses coses: la primera, que la Generalitat hagi intervingut en aquest afer, procurant defensar la persona del senyor Cortina, que havia estat objecte d'una sanció al nostre judici excessiva i injusta. Ens felicitem també del text que ens ha llegit el senyor Conseller, que, en definitiva, sembla que posi fi a aquest incident, malgrat que el recurs d'alçada encara no és acabat, raó per la qual encara no sabem quin serà el pronunciament definitiu dels tribunals.

Però jo, personalment, després de la seva intervenció, continuo mantenint el convenciment que aquest fet no és una simple anècdota local, sinó que és un fet simptomàtic d'un estat d'esperit que malauradament s'està desenvolupant al nostre país. A l'empara de certes legislacions, a l'empara de certes declaracions, a l'empara de certs projectes, estem assistint a un retrocés en la catalanització del país. Jo personalment estic convençut que, si tot aquest afer es resol favorablement —com espera el senyor Conseller i com esperem tots plegats— és a causa de la reacció magnífica, primer del poble de la Poble de Segur i, després, d'una infinita quantitat de catalans que han adreçat els seus testimonis de solidaritat tant al senyor Cortina com al senyor batlle de Solsona, i, segons la premsa, deu ésser un afer prou important —em refereixo a l'afer de Solsona—, perquè sembla ser que el consistori de Solsona ha aprovat, per unanimitat, una moció de censura adreçada al senyor Governador civil. Jo, de tota manera, penso, com el senyor Conseller, que no estem en moments de dramatitzar, cal disminuir les tensions; crec que no és bo per a Catalunya ni per a ningú tirar llenya al foc, però també crec que tenim tots plegats l'obligació ineludible de denunciar, aquí, al Parlament, uns esdeveniments que són contraris a les nostres aspiracions.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol repreguntar? Bé, doncs, amb la resposta d'aquesta pregunta donem per acabat el darrer punt de l'ordre del dia. Quant a la propera sessió, el dia i l'hora seran comunicats en el

moment oportú a les senyores Diputades i als senyors Diputats.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i vuit minuts d'onze de la nit.)